

SNAGA KOJA VAM JE POTREBNA DA NIKAD NE ODUSTANETE

USTRAJNI

JOHN BEVERE

AUTOR NAJPRODAVANIJE KNJIGE *ĐAVLOV MAMAC*

POKLON DVD USTRAJNI

Dragi prijatelji,

Način na koji ćete završiti svoje putovanje u Kristu daleko je važnije od načina na koji ste ga započeli. Morate se, baš poput trkača u trci, pozicionirati da biste svoju trku dobro trčali. No koliko je samo nas vidjelo našu dragu braću i sestre kako zaostaju i na kraju odustaju zbog nevolje ili kušnje? Dobra je vijest tâ da je milost Božja osigurala sve što nam je potrebno kako bismo vladali nad okolnostima, oči u oči s velikim teškoćama. Sposobnost da se završi dobro prava je poruka ove knjige Ustrajni.

Vjerujem da je ova poruka proročki pomazana kako bi odgovorila na današnju veliku potrebu u Crkvi. Otkad je objavljena, mnogi muškarci i žene svjedoče o slobodi, vjeri i ustrajnosti koju je ona donijela u njihove živote. I sâm sam doživio probuđenje u svom duhu dok mi je Gospodin otkrivao ove istine.

Bog je stavio na moje srce podijeliti ovu poruku s vama i kolegama voditeljima diljem svijeta. Molim vas, primite je zajedno s mojom ljubavi i podrškom. Isto tako, molim vas, koristite priloženi DVD-i, učitavajte dodatne datoteke s Interneta te dijelite ovu poruku sa svima koje poznajete. Vjerujem da će ona pogurati ne samo vas, nego i one koji su povjereni vašoj skrbi, prema naprijed u svrhu, autoritet i božansku sudbinu.

Prijatelji, ova je poruka zauvijek promijenila moj život i služenje Bogu. Molim, također, da i vas duboko promijeni dok tražite ono što Bog ima podijeliti s vama na stranicama ove knjige. Volio bih čuti kako je ova poruka utjecala na vas i na one povjerene vašoj službi.

Vaš brat u Kristu,

John Bevere
JohnBevere@gmail.com

Pratite John Bevere-a na
Facebooku i Twitteru.

teach | reach | rescue
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

SNAGA KOJA VAM JE POTREBNA KAKO NIKADA NE BISTE ODUSTALI

USTRAJNI

JOHN
BEVERE

Autor uspješnice ĐAVLOV MAMAC

Syloam

Relentless (Croatian) by John Bevere

© 2013 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English

Additional resources in Croatian are available for free download at:

www.CloudLibrary.org

You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this message in Croatian with others.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

Ustrajni- John Bevere

© 2013 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Ova, kao i druga učenja, na hrvatskom jeziku, od Johna Beverea dostupna su na:

www.CloudLibrary.org

Potičemo vas da kopirate, dijelite, koristite izvratke ili dijelite ove izvore s drugima.

Autorov email: JohnBevere@ymail.com

copyright © 2013 za hrvatsko izdanje, Syloam

Izdaje: Syloam

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.press.syloam-international.org

www.media.syloam-international.org

Za nakladnika: Miroslav Čobrda

Urednik: Miroslav Fic

Prijevod: Zdenka Grgić

Lektura: Vera Mitrović i Zdenka Grgić

Korektura: Vera Mitrović

Prijelom: Darko Brvenik

Tisak: 1909.Minerva

Naklada:

ISBN:

U ovoj je knjizi autor koristio navode stihova iz različitih prijevoda Biblije. Za sve navode koji se poklapaju sa standardnim prijevodom Biblije u izdanju „*Kršćanske sadašnjosti*“, Zagreb, 2006, korišteni su stihovi iz tog izdanja Biblije, a sve druge, prevoditeljica je slobodno prevela te s pripadajućim oznakama navela u bilješkama na dnu stranice njihov prijevod u Bibliji navedenog izdanja „*Kršćanske sadašnjosti*“, Zagreb.

Ova knjiga je poklon od Autora i ne smije se prodavati!

Ovu knjigu posvećujem svojem sinu ...

Alecu Bevereu

*Ti si prešao preko prepreka i nadvladao nevolju.
Tvoj život već sada svjedoči o Božjoj naklonosti i milosti.
Vrlo se ponosim tobom. Voljet ću te zauvijek.*

SADRŽAJ

UVOD - 7

1 USTRAJNI - 9

2 VLADATI U ŽIVOTU - 19

3 IZVOR SNAGE - 31

4 KAKO JE ISUS ŽIVIO - 41

5 ONI KOJI SE RAZLIKUJU - 53

6 VIDJETI ILI UČI - 81

7 TKO STOJI IZA NEVOLJE - 99

8 NAORUŽAJTE SE - 117

9 JAKI U MILOSTI - 133

10 ORUŽJE PONIZNOSTI - 139

11 ZBACITE TERET - 153

12 BUDITE TRIJEZNI I BDIJTE - 169

13 ODUPRITE SE ĐAVLU - 181

14 NAJVIŠI OBLIK OTPORA - 195

15 USTRAJNA MOLITVA - 209

16 TRČITE DA OSVOJITE NAGRADU - 223

17 BLIZU KRALJU - 237

18 NIKAD NE ODUSTAJTE - 245

DODATAK A - 255

MOLITVA DA POSTANETE DIJETE BOŽJE - 255

DODATAK B - 257

ZAŠTO KORISTIM TOLIKO RAZLIČITIH BIBLIJSKIH PRIJEVODA - 257

ZA RAZMIŠLJANJE I RAZMATRANJE - 259

UVOD

Nedugo nakon što sam započeo s pisanjem ove knjige, gledao sam film koji živo ilustrira važnost ustrajnosti. *Film The Ghost and the Darkness (Duh i tama)* u kojem glume Michael Douglas i Val Kilmer, temelji se na događaju koji se odigrao krajem 1800-tih.

Izvrnog inženjera po imenu Patterson (Val Kilmer) angažiraju da nadgleda izgradnju željezničkog mosta preko rijeke Tsavo u Ugandi i tako poveća bogatstvo Britanske istočnoafričke željeznice. Projekt je već kasnio kad je Patterson stigao na gradilište.

Ubrzo uviđa razlog tomu. Radnici nestaju. Nestali bi pod okriljem noći i nikad se više ne bi pojavili. Patterson otkriva da dva lava ljudoždera vrebaju na radnički kamp. Kako bi zaustavio njihov ubojiti pohod, on postavlja zamke te iskušava različite metode, ali čini se da smrtonosni dvojac uspijeva predvidjeti Pattersonove poteze i izbjeći njegove klopke.

Kad broj nestalih dosegne brojku trideset, željeznica se odlučuje potražiti pomoć od američkog lovca Charlesa Remingtona (Michael Douglas). Njegove su tragačke i lovačke sposobnosti nadaleko poznate, međutim, lavovi nastavljaju ubijati kako im se prohtije. Iz noći u noć, oni ubijaju sve dok radnici ne počnu vjerovati da su lavovi zli duhovi koje se ne može zaustaviti. Kad je broj smrti prerastao brojku 130, ljude je u kampu zahvatila panika i strah. Patterson i Remingtono bespomoćno promatraju kako cjelokupna radna snaga bježi, uskačući u vlak koji je prolazio kroz nacionalni park Tsavo.

Ono što je meni bilo uzbudljivo bio je ovaj presudni trenutak. Granice su jasno povučene. Na jednoj strani imate šefa, kukavicu, koji hrani strah u svojim ljudima i potiče ih da napuste posao. S druge pak strane imate trojicu muškaraca – Remingtona, Pattersona i Pattersonovog pomoćnika – koji žele izvršiti svoje dužnosti ne dopuštajući strahu da ih porazi.

Trojica ljudi ostaju sami da se suoče s prepredenim čudovištima. Pokušavaju ubiti lavove, ali bez uspjeha. Zadatak koji stoji pred njima izvanredno je zahtjevan i opasan. Premda mogu izgubiti svoje živote, odlučni su zaustaviti to protivljenje i završiti most. Naoružani su superiornim oružjem. Remington i Patterson su

uvjereni da će na kraju pobijediti budu li mudri, budni, odlučni ... *i ako ne odustanu.*

Ovaj mi uvod ne ostavlja dovoljno prostora i vremena da sve podrobno opišem, ali ovo znajte: na kraju su lavovi ljudožderi zaustavljeni. No cijena je pobjede bila vrlo visoka.

Radnici su se vratili, ali sada svog glavnog inženjera Pattersona doživljavaju na sasvim drugačiji način. On je netko tko se suočio sa smrću i pritom nije popustio. Ljudi su ga tako visoko cijenili da su se svrstali iza njega i postigli ono što se činilo nemogućim. Most je bio završen u roku!

Kao Božji veleposlanici, mi isto tako gradimo mostove. Naši mostovi ne premošćuju rijeke; oni premošćuju jaz između neba i zemlje. I mi se suočavamo s protivljenjem, a Pismo opisuje našeg neprijatelja kao lava koji gleda koga će proždrijeti. No, poput ovih lavova u Tsavu, ni naš neprijatelj nema oružja ... mi ga imamo. On je razoružan, a mi smo naoružani najmoćnijim oružjem koje muškarci i žene mogu imati.

Postoje bitke koje treba dobiti i utvrde koje treba nadvladati. Njihov se korijen često nalazi u svjetonazorima, načinima djelovanja i obrascima koje je neprijatelj usadio u ljude ovoga svijeta. Naše je protivljenje veliko, ali „u Kristu“ mi smo jači.

Tako, sad se suočavamo s važnim pitanjem: *Hoćemo li biti poput preplašenih radnika koji su pobjegli pred nevoljom da spase živote, ili ćemo biti hrabri i ustrajni dok izvršavamo nebesko poslanje?* Vjerujem da se unutar ove poruke nalaze istine koje imaju potencijal iskovati u vama stav ustrajnosti. Ne samo da će vas ove istine ojačati kako biste mogli čvrsto stajati, one će vas opremiti snagom da nadvladate i učinite pozitivnu promjenu.

Nužno je biti utemeljen na ovom znanju. Predugo je Božji narod hodao zarobljen i bivao uništavan zbog nedostatka ovog znanja (vidjeti u Izaiji 5:13, Hošei 4:6). Pravo znanje tka potku vjere, a vjerom donosimo promjenu u izgubljeni i mračni svijet.

Stvoreni ste donositi promjenu u svijet u kojem vi imate utjecaj. Stoga, zajedno u molitvi, prihvatimo izazov dok otkrivamo nepresušnu snagu potrebnu da nikad ne odustanemo!

1.

USTRAJNI

Završetak je bolji od početka.¹
PROPOVJEDNIK 7:8, NLT

Zamislite da ste suglasni s ovom tvrdnjom: *Način na koji smo „završili“ važniji je od načina na koji smo „počeli.“*

U kršćanskom će životu pravi završetak biti kad nam naš Gospodin rekne: „Dobro došao, dobri i vjerni slugo!“

Međutim, što je potrebno da bismo vi i ja čuli ove izvanredne riječi od Onoga tko nam znači sve na svijetu?

Završiti život na dobar način, znači živjeti na dobar način. To sasvim sigurno uključuje i znanje kako „ne odustati nikada.“ To znači imati *ustrajan* duh.

Kako to postizemo? I zašto je to toliko važno?

Iskreno, zabrinut sam, jer mislim da mnogi vjernici neće dobro završiti. Bog mi je jednom dao vrlo otrežnjavajuću viziju koja se odnosi na temu ove knjige.²

Čovjek je veslao u čamcu protivno jakoj riječnoj struji. Vrlo se trudio nadvladati protivan tok vode – težak, ali izvediv zadatak.

Često su pored njega prolazili brodovi, veći i luksuzniji, prevozeći grupe ljudi i ploveći niz struju. Ljudi su se na ovim brodovima smijali, pili i uživali. Povremeno bi pogledali na čovjeka koji se borio sa strujom i rugali mu se. On se morao boriti za svaku stopu svoga napretka, dok su oni činili vrlo malo, zapravo, nisu činili ništa.

Nakon nekog vremena, čovjek se umorio boreći se protiv struje. Umoran i obeshrabren, odložio je vesla. Još je nekoliko trenutaka nastavio

¹ Bolji je svršetak stvari nego njezin početak.

² Ovu sam viziju kratko podijelio u mojoj, nedavno objavljenoj knjizi *A Heart Ablaze* (Nashville: Thomas Nelson, 1999.). Sada osjećam gotovo hitnu potrebu da je ponovim i detaljnije obradim na ovom mjestu.

ploviti uzvodno zbog zamaha, ali je ubrzo stao. Zatim se nešto vrlo tužno i strašno dogodilo: premda još uvijek okrenut u smjeru uzvodno, njegov je čamac počeo ploviti nizvodno sa strujom.

Ubrzo je čovjek ugledao još jedan brod za zabavu. Ovaj se razlikovao od prijašnjih brodova jer je – poput njegova čamca – i ovaj brod za zabavu bio okrenut uzvodno, ali je plovio nizvodno sa strujom. I na ovom su brodu plovili ljudi koji su se smijali, družili i uživali. Budući da je bio usmjeren uzvodno – u smjeru u kojem je on želio ići – odlučio je skočiti na brod i pridružiti im se. Sad su postali blisko povezana skupina. Za razliku od drugih brodova za zabavu, koji su bili okrenuti i plovili nizvodno, ovaj je brod bio okrenut u smjeru uzvodno. No, žalosno je to što je nastavio ploviti nizvodno sa strujom.

Kakvo je tumačenje ove vizije? Rijeka predstavlja svijet, a čamac je naše ljudsko tijelo koje nam omogućava živjeti i funkcionirati u ovome svijetu. Čovjek koji vesla u čamcu je vjernik; njegova vesla predstavljaju Božju nezasluženu milost. Brodovi za zabavu predstavljaju one koji imaju zajedničku svrhu, a riječna struja predstavlja tok ovog svijeta, koji je pod vlašću zloga.

Čovjek ima sposobnost da se veslima milosti odupre struji i kreće uzvodno prema svojoj sudbini, napredujući u kraljevstvu Božjem. Njegova fizička snaga predstavlja njegovu vjeru. Nažalost, njegova snaga slabi i on se umara zbog borbe. On misli da nema što je potrebno, a zapravo ima. Posljedica je toga da u jednom trenutku izgubi polet i odustaje.

Jednom kad je čovjek prestao veslati, čamac se kratko vrijeme nastavlja kretati naprijed (uzvodno) zbog zamaha. Upravo tu nastupa prijevara. Čovjek još uvijek vidi neki plod u svom životu, premda ga ono što rađa više ne pokreće. Pogrešno misli da premda više nije budan i oprezan može lagodno živjeti i voditi uspješan kršćanski život.

Konačno, čamac se zaustavlja, a onda se počinje vraćati natrag (nizvodno) – isprva polako, pa sve brže, dok ne postigne brzinu struje.

Ovdje je pouka vizije: dok je njegov čamac još uvijek okrenut u smjeru uzvodno, on klizi natrag zajedno sa strujom. Sada ima izgled kršćanstva – zna izraze, pjesme, manire kraljevstva – ali se u stvarnosti prilagođava putovima svijeta (vidjeti 1 Ivanova 2:15-17).

Negdje na tom putu, naš glavni lik ugleda drugi brod na kojem se drugi „vjernici“ poput njega zabavljaju. Svi se oni smatraju dijelom crkve jer su, kao i on, okrenuti u smjeru uzvodno. Znaju izraze, pjesme i manire. Međutim, zadovoljni su i uživaju pomireni s besplodnim „kršćanskim“ životom, nalazeći se pod vlašću zloga koji upravlja strujom.

Ove, u tom „kršćanskom brodu“, više ne progone i nitko im se iz nevjerničkog svijeta ne ruga. Zapravo, oni su prihvaćeni i ponekad ih dobrodošlicom pozdravljaju utjecajne osobe u svijetu. Oni se više ne trude i ne trče prema naprijed kao što je apostol Pavao poticao kršćane činiti: „...ispružajući se prema onome što je naprijed, trčim prema cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu“ (Filipljanima 3:13-14). Ustvari, ovi plutajući vjernici vrlo se malo opiru, upravo ništa, putovima svijeta.

Razmislite o onome što je apostol Ivan napisao:

Doslovno sve što se događa u svijetu – željeti sve na svoj način, željeti sve za sebe, željeti biti važan – nema ništa s Ocem. To vas sve odvaja od Njega. A svijet sa svojim željama, željama, željama prolazi - a tko god vrši ono što Bog želi, ostaje zauvijek.“³ (1 Ivanova 2:16-17, MSG).

U viziji koju sam vam opisao, sudjeluju tri vrste ljudi: *vjernik*, *nevjernik*, i *prevareni*.

- Nevjernik jednostavno plovi sa strujom, nesvjestan stvarnosti želja, želja, želja.

- Vjernik se mora truditi i trčati u borbi vjere kako bi napredovao u kraljevstvu.

- Prevareni krije svoj motiv želje, želje, želje iza svog „kršćanskog izgleda“ i pogrešnog korištenja Pisma.

Znam da ova vizija predstavlja uznemirujući pogled na ljude vjere danas, no ona nas primorava, svakog od nas, da si postavimo životno važno pitanje: „Kojoj od ovih osoba ja nalikujem?“ Na posljetku, Božja nam riječ naređuje ...

³ „... jer ništa od onoga što je u svijetu – požuda tijela, požuda očiju, oholost zbog imetka – ne dolazi od Oca, nego dolazi od svijeta. A svijet sa svojom požudom prolazi; a tko vrši volju Božju, ostaje zauvijek.

Sami sebe ispitajte kako biste utvrdili jeste li čvrsti u vjeri. Ne plutajte uzimajući sve 'zdravo za gotovo'. Redovno se pregledavajte. Potreban vam je dokaz iz prve ruke, ne pukog 'rekla-kazala' da je Krist u vama. Istražite to. Padnete li na ispit, učinite nešto u vezi toga.⁴ (2.Korinćanima 13:5, MSG).

Nakon što sam imao tu viziju i postao svjestan njezinog tumačenja, još su me više osvjedočile riječi upućene hebrejskim kršćanima:

Zato „uspravite mlitave ruke i klecava koljena“ i „pravo hodite svojim nogama“ ... Budno pazite da tko ne ostane bez milosti Božje ... (Hebrejima 12:12-13, 15).

Kao Božja djeca, trebamo imati tu očajničku želju završiti dobro svoju trku, radi Njegove slave. Nikada ne bismo smjeli poželjeti, samo zato što smo se umorili, odložiti vesla i plutati sa strujom sustava ovog svijeta i tako se odvratiti od Božje milosti.

Sve što nam je potrebno jest da u Pismu pronađemo primjere ljudi koji su završili odnosno nisu završili dobro i što im se dogodilo. Razmislite o Salomonu, Davidovom sinu, najmudrijem, najbogatijem, najmoćnijem čovjeku svoga vremena. On je dosegao visine kojima se ni jedno ljudsko biće naraštajima prije i poslije njega nije ni približilo. Međutim, umorio se – odložio je svoja vesla – u kasnijem dijelu svoje vladavine odvratio se srcem od Boga kako bi pristao uz sustav svijeta.

Zato što je Salomon imao mnogo stranih žena, više je nego vjerojatno da je u svojem kućanstvu imao stalni sukob zbog svoje iskrene poslušnosti i privrženosti Jahvi. Radi mira u kući, nije ostao odan Jahvi, već je počeo ne samo podizati oltare, nego i štovati strane bogove svojih omiljenih žena.

Salomon je vrlo trpio zbog svoje ludosti, ali su njegova djeca i unuci bili daleko više pogođeni njome. Kraljevstvo, koje mu je bilo povjereno, jednom tako snažno zbog vjernosti njegova oca Davida, u početku je jačalo radi Salomonove izvrsnosti. No zbog Salomonovog propusta da trku završi dobro, kraljevstvo je doživjelo slom i na kraju propalo. Povijest bi Izraela bila sasvim drugačija da je Salomon bio ustrajan.

A sada usporedimo Salomona i Ivana Krstitelja. Ivan je bio

⁴ Sami sebe istražite! Ili ne poznajete sebe – tã Krist je u vama. Ako ne, pokazujete se nevaljanima.

odlučan i tvrdo se držao istine, smiono ju je živio i objavljivao. On se, kao i Salomon, suočavao s nevoljom, ali su moguće posljedice po Ivana bile daleko gore nego po Salomona. Naime Ivanu se nije protivila njegova žena, ili više njih, već glavom i bradom kralj Judeje. Salomon je imao sukob unutar svog kućanstva, ali je Ivanu prijetilo utamničenje, mučenje i, vjerojatno, smrt. Pa ipak, oči u oči s tako okrutnim i ekstremnim posljedicama, Ivan je nepokolebljivo stajao za istinu, svojim životom i porukom koju je objavljivao. Rezultat: Ivanovo je nasljeđe superiornije Salomonovom.

Nisu samo Ivan Krstitelj i Salomon doživljavali nevolju – brzu riječnu struju – doživljavamo je i vi i ja. Nalazimo se u ozbiljnoj bici protiv ispraznih, plitkih vrijednosti ovoga svijeta. Utjecaj svijeta je moćan. Prijeveran. Zavodljiv. Vrlo je lako umoriti se, misliti kako je u redu prestati biti ustrajan, predati se i otplutati s prevladavajućom strujom. No jedini način na koji, kako vi tako i ja, možemo završiti svoju trku jest da budemo ustrajni u našoj vjeri. Čineći tako, postat ćemo netko s kime se može računati, prava prijetnja kraljevstvu tame.

USTRAJAN DUH

Što to znači biti ustrajan? Pojam opisuje stav ili držanje koje je odlučno, uporno i nepopustljivo. Jednostavnije rečeno, ono ne popušta. Popustiti znači postati mekan, omlitaviti ili čak pristati uz nešto. Neki od sinonima koji pomažu definirati riječ *ustrajan* su „čvrst, neumoljiv, oštar, beskompromisan, nezaustavljiv, tvrdoglav,“ čak i „tvrdokoran.“ Ostali opisi uključuju „stalan, odlučan, iskren, nepokolebljiv, uporan,“ i „strog.“

Ustrajnost se može odnositi na zlu, nepopustljivu silu, no za našu ćemo raspravu ustrajnost razmatrati u pozitivnom, božanskom smislu. Stoga će pojam označavati nekoga tko je smion, odvažan i odlučan izvršiti zadatak koji je dobio. Neovisno radi li se o kratkoročnim ili dugoročnim ciljevima, ustrajno je srce spremno ići do kraja u skladu s očekivanim rezultatom. Ništa ne može skrenuti nju ili njega od ostvarivanja cilja.

Kad razmišljamo o ustrajnom vjerniku, onda govorimo o nekome tko je apsolutno nepopustljiv u vjeri, nadi i poslušnosti

Bogu – bez obzira na nevolju. Osoba ustrajna u vjeri, na svaki način posvećena tome da svoju trku dovrši, stvara povijest u najtočnijem smislu te riječi, a nebo će je zauvijek poznavati kao onu kojoj je zajamčen onaj Gospodarev, tako srdačan pozdrav sluzi „Dobrodošao.“

Ove riječi koje opisuju stav ustrajnosti nisu uvijek opisivale čovjeka kojeg dobro poznajem – **mene!** Upravo suprotno, umjesto ustrajnog duha, ja sam imao duh odustajanja. Ma bit ću izravan – bio sam čovjek koji se brzo predaje.

Dijete sam Božje postao 1979. godine dok sam studirao na Sveučilištu Purdue. Po završetku semestra, vratio sam se kući ispunjen takvim entuzijazmom da sam iz istih stopa podijelio svoju novopronađenu vjeru s mojim rimokatoličkim roditeljima. Moja mi je majka odgovorila: „John, to je još jedna od tvojih mušica. Odustat ćeš ti od toga kao i od svega drugoga do sada.“

Žalac njezinog komentara nisu bile njezine negativne riječi ili nešto što je izgledalo kao ponižavajuća optužba. Ne, baš suprotno, žalac je bio u tome što je bolno bila u pravu: imao sam povijest odustajanja od gotovo svega.

**Osoba ustrajna
u vjeri . . .
stvara povijest
u najtočnijem smislu
te riječi.**

Sjećam se kako sam se, kao mladić, borio sa strahom da neću moći održati brak. Obično bih se prestao viđati s djevojkama nakon drugog ili trećeg izlaska. Bile su to privlačne i drage djevojke koje su imale divne osobnosti, ali ja bih se umorio od njih. Drugi bi mladići izlazili s tim djevojkama i ostvarivali trajne veze. No ja bih

išao od jedne do druge.

No, nisam brzo odustajao samo kad se radilo o izlascima. Počeo sam učiti klavir, ali sam odustao od toga u roku od šest mjeseci. Moji mi roditelji to nisu htjeli dopustiti, ali sam na kraju postao krajnje apatičan tako da je moja učiteljica klavira molila moju mamu i mog tatu neka mi dopuste odustati od klavira. U cijeloj njezinoj karijeri, ja sam bio jedini učenik kojeg je ona morala poticati neka prestane s učenjem!

Kasnije sam nagovorio svoje roditelje da mi dopuste učiti svirati

gitaru. Kupili smo skupu gitaru, a ja sam strastveno počeo udarati, no samo nekoliko mjeseci.

U sportu je bilo isto. Igrao sam baseball i odustao nakon nekoliko godina. Zatim sam igrao košarku, samo jednu sezonu. Zatim golf; opet, jednu sezonu. Atletika: isto.

Popis se, naravno, nastavlja. Počeo bih čitati knjigu, ali je ne bih dovršio. U srednjoj sam školi samo jednu knjigu pročitao do kraja – *Starac i more* Ernesta Hemingwaya. Bila je to lektira, a jer je knjiga bila mala uživao sam je čitati do kraja; tako sam je pročitao.

Učlanjivao sam se u klubove, samo da bih se kasnije ispisao. Zanimao sam se za posebne stvari i kupovao skupu opremu, samo da bih je ostavio u ormaru ili negdje rđati nakon moga snažnog i poletnog starta.

Ukratko, moja je mama bila točna u svojoj procjeni. Hoću li ponoviti svoj utvrđeni obrazac? Hoću li odustati od kršćanstva, moje novopronađene vjere u Boga, moje nove strasti? Hoće li moje biblije i knjige za proučavanje završiti u ormaru sa svim mojim ostalim interesima kratkoga vijeka?

Dobra je vijest tâ da je nekadašnji čovjek, koji prebrzo odustaje, strastveno zaljubljen u Isusa Krista sada već više od trideset godina. Danas sam predan – da, jesam, čak i više nego što sam bio kad sam došao kući i rekao mojim roditeljima da sam našao novu vjeru. Svemogući Bog, moj Otac, učinio je da sam prestao biti čovjek koji prebrzo odustaje ili se umara. Kroz svoga je Duha Svetog u meni izgradio vrlinu ustrajnog duha.

Bog me je učinio *ustrajnim vjernikom*.

Ako ste primili Isusa Krista kao svoga Gospodina, ta vrlina i vama stoji na raspolaganju. No ona se mora razviti. To je svrha ove knjige – otkriti način na koji možete povećati i proširiti ovu sposobnost koju Bog dragovoljno daje, tako da možete dobro živjeti i svoju trku dovršiti.

BOG JE NAPISAO KNJIGU O VAMA

Shvaćate li vi tko ste i koliko ste Bogu potrebni – da biste ispuni-
li svoju sudbinu u ostvarivanju Njegovog cilja ovdje na zemlji?
Iznenaduje li vas to da nebeski Otac ovisi o vama?

Bog je posebno kreirao tijekom vašeg života! Vaš je cijeli život plan-
iran prije vašeg rođenja. Psalmist objavljuje:

“Ti me vidje prije nego se rodih. Svaki je dan moga života zapisan
u knjizi tvojoj. Svaki je trenutak određen prije negoli je dan prošao.”

⁵ (Psalam 139:16, NLT).

Bog je napisao knjigu o vama prije nego su vas vaši roditelji
začeli – *prije negoli je dan prošao*. Slavne osobe i vladari nisu jedi-
ni koji imaju knjige o svojim životnim pričama. Ne, i vaš je život
zabilježen, ali zadivljuje ovo: Bog je odredio i zapisao vaš život prije
vašeg rođenja.

Možda protestirate: „Johne, pa ti nemaš pojma kome govoriš!
U mom su životu udarci, ožiljci čak i ruine zbog mojih loših odluka.
Je li Bog tvorac toga?” Ne, tisuću puta, ne! Bog je odredio naše
živote, a na nama je donositi ispravne odluke kako bismo hodali
stazom punom radosti, koju je On kreirao za nas. Pogrešne nas od-
luke mogu skrenuti, a iskreno pokajanje može ispraviti kurs kojim
brod plovi.

Možete ponovo pitati: „Ali, meni su se dogodile užasne stvari
koje nisu bile posljedice pogrešnih odluka. Život mi je priredio
neke strašne udarce. Je li Bog kreator tih razočarenja i patnji.?”

Ponavljam, ne! Mi živimo u palom svijetu. Zato je Isus rekao da
ćemo imati kušnje i trpjeti nevolju. Dobra je vijest tâ da je Bog znao
na koji će nas način đavo pokušati nadvladati još prije negoli smo
se rodili. U svojoj je mudrosti pripremio putove kojima možemo
izaći iz kušnji, i to na pobjedonosan način. Zbog toga Bog u svojoj
Riječi ustrajne vjernike naziva „pobjednicima.”

Hebreji 12:1 nas potiču: „... ustrajno trčimo na utakmici koja
nam je određena!” Bog je pripremio trku za vas, mene i svako svo-
je dijete. Da bismo svoju trku dovršili znači da ćemo trebati trčati
strpljivo odnosno *ustrajno*. Utrka se ne može dovršiti ni na jedan
drugi način. Zanimljivo je zapaziti da je to jedina vrlina istaknuta

5 Oči tvoje već tada gledahu djela moja, sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: dani su mi određeni dok još ne
bješe ni jednoga.

u tom odlomku. Pisac Poslanice nije rekao: „Trčimo sretni“ ili „Trčimo sa svrhom“ ili „Trčimo ozbiljno,“ Nemojte me krivo razumjeti – sreća, svrha i ozbiljnost, kao i druge vrline, vrlo su važne za kršćanski život. Ali je među njima ključna vrлина – ustrajnost.

Potreban je **ustrajan** duh da bi se trka dovršila. Potrebna je upornost i strpljivost. Volim interpretaciju Hebrejima 12:1 u verziji biblije *The Message Bible*: “Sagnite se, počnite trčati – i nikad nemojte odustati!” Dovořiti trku ključna je stvar ne samo za nas, nego i za one na koje smo pozvani utjecati. Važno je ne vraćati se nazad i ne skretati s puta koji je Bog postavio ispred nas. Ako ste Božje dijete, vi imate sve što je potrebno! Bog je stavio unutar vas silu koja vam to omogućuje, Duha Svetoga. Ostanete li postojani, bit ćete sposobni objaviti s apostolom Pavlom: „Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao“ (2 Timoteju 4:7).

Možda se suočavate s nevoljom u svom braku, obitelji, na radnom mjestu, poslu, u školi, financijama, zdravlju ili na nekom drugom području. Vaša situacija može biti do kraja beznadna i nerješiva – zastrašujuće, iscrpljujuće struje koje vas pokušavaju prisiliti da odustanete i prepustite se plutanju na struji koja nosi nizvodno. Radosna je vijest ovo: „Ljudima je to nemoguće, ali nije Bogu; jer – ‘Bogu je sve moguće’“ (Marko 10:27). Nije važno koliko su teške vaše okolnosti, one nisu nepremostive za Boga. Isus je ovo obećanje dodatno pojačao: „Ako što možeš ... Sve je moguće onom koji vjeruje“ (Marko 9:23). Potrebno je biti ustrajan u vjeri da bi se vidjelo kako nemoguće postaje moguće. O tome se radi u ovoj poruci: suočiti se s onim što je izvan vaše ljudske sposobnosti i, Božjom snagom i milosti, vidjeti kako nemoguće postaje moguće.

Poslušajte me! Božja je želja da vas može nazvati „velikim pred Gospodinom“ (Luka 1:15). On je za vas, i nitko ne želi vaš uspjeh u životu više od samoga Boga. On je za vas pripremio fantastičan život sa sjajnim završetkom i nasljeđem: nasljeđe vjere, značaja i veličine za dobrobit drugih. No sve to samo ako ste ustrajan vjernik.

Možda mislite: „Ali, Johne, iskreno, ja nisam baš neka

**Nitko ne želi vaš
uspjeh više od
samoga Boga.**

---

odlučna osoba. Moja povijest nije priča o ustrajnosti u teškim vremenima.“

Ako je ovo opis koji vama odgovara, onda imam još radosnih vijesti.

Povijest vašeg života ništa ne znači. Zbog milosti Isusa Krista vi niste osuđeni ponavljati svoju prošlost. Uistinu je moguće postati *ustrajan vjernik* i dovršiti svoju trku. Vi ste kandidat za veliku radost, gledajući cilj koji ste ostvarili. Neovisno o tome radi li se tek o poglavlju vašeg života ili cijelom životu, vaša je sudbina biti veliki pred Bogom. On to obećava!

Nevolje, koje svakog od nas čekaju na našem putu ako slijedimo Isusa, ne mogu se izbjeći. Ulozi su visoki, a vječna nagrada neprocjenjiva. Vaš je neprijatelj zao te želi, kažimo bez uvijanja, uništiti vaš utjecaj i vašu bogom danu misiju. Što se sotone tiče, vi ste prijatnija i treba vas zaustaviti – zaista, on je jako sretan kad ste vi „mrtvi.“ No zbog onoga što se dogodilo na križu, sotona je pobijeđeni neprijatelj! Svaka bitka koju vodimo protiv njega već je dobivena! Unatoč tome, moramo se boriti protiv njega, njegovih hordi i njihova utjecaja – *ustrajno*. Zajedno ćemo naučiti kako.

Stvoreni ste donositi promjenu u ovaj svijet. Vi ste dijete Kralja, predodređeni vladati u Njegovo ime. U vašem se džepu nalaze ključevi kraljevstva! Kako budete hodali blisko s Njime i odlučivali biti ustrajni u svojoj vjeri, On će vam davati svu potrebnu snagu i vodstvo kako biste nadvladali jake struje koje teku protiv vas.

Prije negoli krenemo dalje, predajmo zajedno ovo putovanje Gospodinu:

Dragi Bože, molim Te, neka me Tvoj Sveti Duh uči i daje mi razumijevanje dok čitam ovu knjigu. Želim primiti više od pukih informacija ili pukog nadahnuća; želim spoznati bogatstvo i veličinu Tvoga poziva nad mojim životom. Želim spoznati tu snagu koju Si stavio u mene kako bih ostvario/ostvarila svoju sudbinu. O snaži me kroz ovu poruku, tako da stojim čvrsto u istini i ustrajan/ustrajna u borbi protiv svake nevolje koja se podiže kako bi sakrila ono što Ti želiš ostvariti kroz mene. Ti si me doveo u ovo vrijeme; molim da me poruka ove knjige USTRAJNI opremi za ispunjenje Tvog božanskog plana dok donosim slavu Tvome imenu i radost Tvome srcu. Molim Te to u ime Isusa Krista. Amen.

2.

VLADATI U ŽIVOTU

Uistinu je živa i djelotvorna riječ Božja.
HEBREJIMA 4:12

Kad bismo Božju riječ uzimali doslovno kako piše, mnogi bi od nas bili dramatično drugačiji nego što jesmo.

Ponekad je naš najveći izazov vjerovati Njegovoj Riječi u našim sadašnjim okolnostima. Ukoliko stvari trenutačno nisu baš povoljne za vas, znate da se to može promijeniti – okolnosti nisu konačne. Jedina stvar koja se apsolutno nikada ne mijenja je Božja riječ. Isus Krist davno je izjavio: „Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje ostaju zauvijek“¹ (Luka 21:33, NLT). Podignite pogled i pogledajte sunce koje daje svjetlost i toplinu našem planetu cijelo vrijeme postojanja čovječanstva. Ono će proći prije negoli se Božja riječ pokaže neistinitom. Riječ Božja ostaje zauvijek!

Naš Svemogući Otac izjavljuje: „... jer ja bdim nad riječima svojim da ih ispunim!“ (Jeremija 1:12). Zapazite, Bog je spreman. Isus to potvrđuje kad kaže: „Sve je moguće onomu koji vjeruje“ (Marko 9:23). Stoga ustrajno vjerujmo!

MI TREBAMO VLADATI U OVOME ŽIVOTU

U slijedeća ćemo četiri poglavlja istražiti i razviti iznimno važnu istinu – istinu koja je ključna za naše nastojanje da dovršimo svoju trku poput ustrajnih vjernika. Upozoravam vas da se može činiti kako skrećemo od predmeta, ali ostanite uz mene. Uvjeravam vas, bit će nam to od pomoći kako bismo dovršili svoje putovanje.

Imajući to na umu, ispitajmo jedan od najsnažnijih stihova u Novom zavjetu:

Svi koji prime Božju milost u izobilju i dragovoljno se pomire

---

¹ „Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje sigurno neće proći.“

s Njime, vladat će u životu kroz Krista.² (Rimljanim 5:17, TEV)

Pažljivo promotrite izraz vladati u životu. U bibliji New International Version stoji „kraljevati u životu“; Weymouth to parafrazira „vladati kao kraljevi u životu.“ Vi i ja, kao Božja djeca, trebamo vladati kao kraljevi odnosno kraljice! Nisu to tek ljudske riječi, jer znamo da je „svako Pismo od Boga nadahnuto“ (2 Timoteju 3:16). Stoga, Bog doslovno tvrdi da ćemo vladati u životu kroz snagu Njegovog Sina. Zapazite da Bog ne kaže: „Jednog ćete dana vladati u nebu“ ili „Vladat ćete u slijedećem životu.“ Ne, On jasno utvrđuje da trebamo vladati u ovom životu kao kraljevi odnosno kraljice kroz Krista.

Jedna od, za mene, najboljih definicija riječi kralj odnosno kraljica je ova: „osoba koja je glavna ili superiorna na određenom području.“ Riječ *vladati* definira se kao „dominacija ili široko rasprostranjeni utjecaj.“ Vladati kao kralj odnosno kraljica znači imati superiornu dominaciju i utjecaj na određenom području. Na kojem to području mi trebamo biti dominantni ili superiorni? Na području života.

Drugim riječima, život na ovoj zemlji ne smije dominirati nama; mi trebamo upravljati njime. To je Božja riječ, Njegovo obećanje vama! Ohrabrujem vas, primite to čvrsto u svoje srce.

POGREŠNA TVRDNJA

Razmislite o pogrešnoj tvrdnji koju svi mi godinama slušamo. Kad situacija postane teška, nepovoljna, štetna, pa čak i pogubna po život, dobronamjerni ljudi često pribjegnu uvjeravanju tipa „Bog je u kontroli.“ Ova tvrdnja podrazumijeva odsutnost svakog razloga za borbu protiv opozicije jer će Bog, zato što je dobar i pun ljubavi, nekako okrenuti cjelokupnu nevolju na dobro, jer On svime upravlja.

Međutim, istina je, *Bog je nama dao kontrolu.* Prije negoli tresnete knjigom o stol, molim vas poslušajte me.

U Psalmu čitamo: „Nebo je nebo Jahvino, a zemlju dade sinovima čovječjim“ (Psalam 115:16). U verziji biblije *The Message* stoji: „Nebo u nebesima je za BOGA, ali je nama povjerio zemlju.“

Kome je povjerio zemlju? Nama!

2 ... mnogo će sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravедnosti vladati snagom života po jednome – Isusu Kristu.

Svemogući je Bog suvereni Stvoritelj, a On je suvereno odlučio dati vlast čovjeku na zemlji i nad svime što se na njoj događa. Da je Bog zadržao kontrolu na zemlji, kao što mnogi vjeruju, onda bi u trenutku kad je Adam prinomio zabranjeno voće ustima Bog intervenirao i istrgnuo mu ga iz ruke. „Što ti je, Adame?“ uskliknuo bi Bog. „Zar ne shvaćaš posljedice toga što si naumio učiniti? Zar ne uviđaš svu tu bol, patnju, bolest, slabost, glad, nestašicu, siromaštvo, ubojstvo, krađu i još više toga što će doći na tebe i tvoje potomstvo? A da ni ne spominjemo divlje životinje? Zar ne razumiješ da će cjelokupno stvorenje zapasti u pokvareno stanje? A, što je najvažnije, da ću Ja morati poslati svoga Sina kako bi umro groznom smrću i Meni natrag otkupio čovječanstvo?“

Ali Bog nije zadržao Adama, jer je zemlju ostavio u nasljedstvo čovječanstvu. Naš ljubljani Bog, Stvoritelj, nije poput tolikih koji daju autoritet, a onda ga povuku ne svidi li im se način na koji se autoritet obnaša. Kad Bog daje dar, to se ne može opozvati. Dao nam je svoju Riječ za to: „... jer su neopozovljivi Božji darovi i poziv“ (Rimljanima 11:29).

No netko bi mogao reći: „Ali u Bibliji stoji 'Jahvina je zemlja i sve na njoj ...'“ (Psalam 24:1). Dopustite mi ispričati vam što se događalo u mojoj obitelji posljednjih nekoliko godina.

Neko je vrijeme Lisina majka, Shirley, koja je u svojim sedamdesetima, živjela na Floridi sama u stanu bez ikoga svog u blizini. Lisa i ja željeli smo da dođe živjeti bliže našoj obitelji. Jednog je dana Lisa zapazila da se na pet minuta od naše kuća prodaju lijepe gradske kuće. Bile su savršene! Stoga smo predložili Shirley da kupimo jednu od ovih gradskih kuća i da se tu nastani; pozvali smo ju i da se pridruži našem timu pri *Messenger International*. Radosna, mama je prihvatila. Kuću smo kupili, a da bi se osjećala neovisno odlučili smo joj zaračunati mjesečnu najamninu. Od njezinog je useljenja prošlo nekoliko godina, a ona je cvjetala na svakom području svoga života.

Cijelo to vrijeme, kao vlasnik kuće, nikada, ali baš nikada, nisam joj rekao kako da uredi svoj dom ili kako da rasporedi namještaj. Nisam joj govorio kako da vodi svoje kućanstvo;

**Kad Bog nešto
dâ onda je to
neopozoljivo**

što treba pripremiti za doručak, ručak ili večeru; ili kakve kućanske aparate treba kupiti. Lisina mama zadužena je za svakodnevne aktivnosti. Ja sam vlasnik te kuće – ja imam vlasnički list – no njoj sam je iznajmio. Ona sama vodi sve poslove u vezi te kuće, onako kako ona želi. Naravno, u svako vrijeme može zatražiti moju pomoć, ali se ja neću miješati dok to ne učini.

Na isti je način i zemlja Jahvina. On je vlasnik, ali ju je dao čovječanstvu na upravljanje. Poslušajte što je Bog rekao kad nas je stvorio i dao nam „mjesto za stanovanje“ na zemlji:

Bog je stvorio ljude tako da budu nalik Njemu. Stvorio ih je muško i žensko, blagoslovio ih i rekao: „Rodite mnogo djece tako da vaši potomci žive na cijeloj zemlji i stave je pod svoju upravu. Vama je dajem na upravljanje.“³ (Postanak 1:27-28, TEV)

Bog je nama dao na upravljanje svoje veliko mjesto za stanovanje. Vi i ja, a ne Bog, određujemo kako će se odvijati život na ovom planetu.

NOVI GOSPODAR

Golemi je problem nastao u edenskom vrtu kad je đavo ušao u tijelu zmije te nagovorio Adama i Evu da ne poslušaju Božju riječ, već da prigrle njegovu laž. Jednom, kad je čovječanstvo to učinilo, dobili smo novog gospodara čije je ime sotona. Ne samo da smo predali sebe, nego i sve što je bilo pod našom upravom. Sada su svi čovjekovi potomci, kao i sama priroda, dospjeli pod vladavinu Zloga.

Ovaj golemi prijelaz k novom gospodaru objašnjava susret koji će se kasnije dogoditi između sotone i Isusa. Đavo je uzeo Isusa i poveo Ga na visoku goru s koje Mu je pokazao sva kraljevstva svijeta. Sotona nudi Isusu: „Dat ću ti svu ovu moć i autoritet, i njihovu slavu (cjelokupnu njihovu veličanstvenost, izvrsnost, raskoš, dostojanstvo i otmjenost), *jer je meni sve predano*, a ja dajem komu hoću“⁴ (Luka 4:6, AMP).

Kada su to sva kraljevstva svijeta „predana“ đavlu? To se dogodilo u edenskom vrtu tisućama godina ranije, kada se Adam

³ Na svoju sliku stvorio Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvorio, muško i žensko stvorio ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: „Plodite se i množite i napunite zemlju, i sebi je podložite!

⁴ „Dat ću ti svu vlast nad njima i raskoš koja im pripada, jer je meni predana i dajem je komu hoću.“

odrekao svoga prava na vladanje zemljom, koje mu je Bog povjerio. Ono što je Bog dao čovjeku završilo je u rukama Božjeg zakletog neprijatelja. Zato nam Pismo veli: „Znamo [sasvim sigurno] da smo mi od Boga, a da je sav svijet [sve oko nas] u vlasti Zloga“⁵ (1 Ivanova 5:19, AMP).

PLAN ZA POVRAT IMOVINE

Bog želi vratiti čovječanstvu ono čega se Adam odrekao. Međutim, Bog se nije mogao pojaviti kao božanstvo i jednostavno to uzeti, jer Bog ne povlači autoritet koji daje, a koji je Adam službeno prepustio drugome. Čovjek ga je izgubio, stoga ga čovjek treba i vratiti. To je razlog zbog kojeg je Isus morao doći kao „Sin čovječji.“ Rodio se od žene i tako postao sto posto čovjek. To što je bio začet po Duhu Svetom činilo ga je sto posto Bogom (i stoga slobodnim od prokletstva grijeha). Međutim, jasno je rečeno da se Isus „nije držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nije lišio uzevši narav sluga i postavši sličan ljudima“ (Filipljanima 2:7). Premda Bog, stavio je na stranu svoju božansku narav i hodao zemljom kao čovjek.

Isus je živio u savršenoj poslušnosti Ocu. Zbog svoje nevinosti i voljnosti da prigri križ, bio je u stanju vlastitom krvlju otkupiti ono što je Adam bio izgubio. Pismo za Njega veli: „Razoruža Poglavarstva i Vlasti i javno ih izloži ruglu vodeći ih u pobjedonosnoj povorci pobijedene njime“ (Kološanima 2:15). Sada samo Isus posjeduje autoritet kojeg je Adam odbacio. Zbog toga On jasno kaže: „Dana mi je sva vlast [sva moć vlasti], nebeska i zemaljska“ (Matej 28:18).

Jednog će se dana Isus vratiti i obnoviti cjelokupnu prirodu kakva je bila prije Adamovog pada u edenskom vrtu. Kao što je apostol Pavao napisao:

„... stvorenje (priroda), naime, bješe podvrgnuto krhkosti (ispraznosti, osuđeno na razočarenje), ne svojevoljno, ... oslobodit će se od ropstva raspadljivosti i pokvarljivosti [te dobiti ulaz] u veličanstvenu slobodu djece Božje.“⁶ (Rimljanima 8:20-21, AMP)

Priroda je još uvijek krhka: naša fizička tijela stare i umiru, fizički

⁵ „Znamo da smo mi od Boga, a da je sav svijet u vlasti Zloga.“

⁶ „... stvorenje, naime, bješe podvrgnuto ispraznosti, ne svojevoljno, nego od onoga koji ga povrgnu – u nadi da će se i samo stvorenje osloboditi od ropstva raspadljivosti da sudjeluje u slobodi slave djece Božje.“

svijet je još uvijek raspadljiv i pokvarljiv, divlje zvijeri još uvijek love i proždiru slabije životinje, zmije su još uvijek otrovne, bolesti još uvijek haraju, a orkanske oluje i tornada još uvijek razaraju. No postoji Jedan tko ima autoritet nad svime time i koji sve to može preokrenuti, a to je Krist.

TKO JE KRIST?

Pravo je pitanje: „Tko je *Krist*?” Ovo je mjesto na kojem neobnovljen um još jednom krade od djece Božje. Kad mnogi pomisle na Krista, oni misle jedino na Isusa Krista, gotovo kao da je Krist Njegovo prezime. Ovi dragi ljudi ne misle na nikog drugog osim našeg Velikog Kralja koji je umro na križu i uskrsnuo. Da, ime *Krist* odnosi se na našeg Gospodina i Spasitelja, ali pogledajmo što kaže Božja riječ.

Pavao nam veli: „Vi ste tijelo Kristovo, a pojedinci udovi“ (1 Korinćanima 12:27). Mi vjernici, svi zajedno, mi smo Kristovo tijelo. Svaki je od nas vitalni „dio tijela.“ Isus je glava, mi smo tijelo; to je baš tako jednostavno!

Pojedinačno, svaki od vas ima glavu na svojim ramenima, no posjedujete i dvije šake, dva stopala, dva koljena, dvije ruke, prsni koš, želudac, jetru, dva bubrega i tako dalje. Kad mislite o sebi, mislite li na svoju glavu kao nešto odvojeno ili drugačije od vašeg tijela? Biste li svoju glavu nazvali jednim imenom, a vaše tijelo drugim? Naravno da ne biste. Vi ste jedinstveno biće – jedna osoba. Ako ugledate moju glavu, obraćate mi se kao Johnu Bevereu. Ako bi moja glava bila na trenutak skrivena, a vi vidite moje tijelo, obraćali bi mu se kao Johnu Bevereu. Moja su glava i tijelo jedno.

Na isti su način Kristova glava i Njegovo tijelo jedno. Isus je glava, a mi smo različiti dijelovi Njegovog tijela, tako da smo jedno u Kristu. Stoga, kad u Novom zavjetu pročitate Krist, potrebno je da vidite ne samo Onoga tko je umro na križu nego i same sebe. Zbog toga Pismo veli: „Jer svi – i posvetitelj i posvećeni – imaju jednoga Oca“ (Hebrejima 2:11). Isus je molio: „Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me, da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i *oni u nama budu jedno ...*“ (Ivan 17:20-21).

Vi ste jedno s Isusom. Doslovno, jedno!

Samo da biste se umirili i uvjerali kako vam ne navodim tek jedan ili dva stiha izvađena iz konteksta, dopustite mi na brzinu podijeliti s vama nekoliko drugih stihova i utvrditi vašu vjeru i razumijevanje o ovom postojećem načelu. Molim vas pažljivo pročitajte ove stihove i razmišljate o njima kao da ih nikad prije niste čitali ili čuli:

- Petar piše da smo ponovno rođeni rječju Božjom da budemo „sudionici božanske naravi“ (1 Petrova 1:23; 2 Petrova 1:4). Riječ *narav* definira se kao „urođene ili suštinske osobine ili karakter osobe.“ Vi i ja imamo iste suštinske osobine kao Isus, kao što je moja ruka istog genetskog ustroja kao i moja glava jer sam ja *jedno* ljudsko biće, a ne *dva*.

- Apostol Ivan piše: „Uistinu, svi mi primismo od njegove punine: ...“ (Ivan 1:16). Jeste li čuli tu riječ *punine*? Kad spojimo Ivanove i Petrove riječi, vidimo da smo primili *puninu* Kristovih suštinskih osobina ili Njegov duhovni genetski ustroj.

- Kasnije, u svojoj prvoj poslanici, Ivan piše: „... jer kakav je on [Isus], takvi smo i mi u ovome svijetu“ (1 Ivanova 4:17). On ovdje ne misli na život poslije smrti. Ne, on piše u sadašnjem vremenu: Kakav je Isus, takvi smo i *mi*. Točno kakav je Isus, takvi smo mi – upravo sada, danas!

- Pavao piše: „Ne znate li da su vaša tjelesa Kristovi udovi?“ (1.Korinćanima 6:15). Način na koji on to tvrdi podrazumijeva da spoznaja ovoga treba biti osnova. Ne razumijete li ovu elementarnu stvarnost? Vjerujemo li mi, kao crkva, stvarno ovim riječima?

KRISTOV AUTORITET

Sad kad znamo da riječ Krist uključuje nas, pogledajmo što to otkrivenje znači za razinu moći i autoriteta kojeg imamo u Njemu. U svom pismu Efežanima, Pavao je strastveno molio da svaki Kristov sljedbenik može spoznati „... kako je neizmjerljiva i neograničena i izvanredno velika njegova snaga“ ⁷ (Efežanima 1:19, AMP).

⁷ „... koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova snaga.“

Kakav opis! Kakva se tu veličina podrazumijeva! Možete li se složiti da Gospodin slave ima neizmjerljivu, neograničenu snagu? Biste li potvrdili da Njegova snaga nadilazi svaku veličinu, svaki drugi autoritet i svaku drugu silu u svemiru? Siguran sam da biste se s time složili bez oklijevanja.

Međutim, biste li to isto rekli o sebi? Još važnije, biste li to stvarno vjerovali? Ako ne, vi se nesmotreno odvajate od Krista. Jeste li vi dio drugog tijela? Niste li ipak dio Krista, dio Njegovog tijela? Možda mislite: „*Johne Bevere, sada si predaleko zašao, na samom si rubu!*“ No jesam li? Dakako, želim vam dokazati da nisam pa nastavimo s gornjim stihom: „... kako je neizmjerljiva i neograničena i izvanredno velika njegova snaga u nama *i za nas koji vjerujemo*“ (Efežanima 1:19, AMP).

Pavao ovdje misli na sve nas zajedno. Zašto? Kao vjernik u Isusa Krista, vi ste dio Krista. Stoga, vi imate upravo onu snagu kakvu ima Krist! „Kakav je on, takvi smo i mi u ovome svijetu.“ Dopuštate li ovome da preplavi vaše srce?

I dalje čitamo iz verzije biblije Amplified Bible , nastavimo s Pavlovom molitvom za nas u Poslanici Efežanima:

„ ...koja se pokazala u djelovanju njegove silne moći što ju je pokazao u Kristu kad ga je uskrisio od mrtvih i postavio sa svoje desne strane na nebesima ...“⁸ (Efežanima 1:19-20).

Vjerujete li da je Gospodin Isus Krist bio razapet, umro, pokopan, uskrsnuo te da sada sjedi na najuzvišenijem mjestu vlasti? Ako ste pravi kršćanin, onda sigurno vjerujete. No vjerujete li sve to u vezi sa sobom? Velika je vjerojatnost da se većina vjernika ne vidi u tome svjetlu. Pa ipak Pavao piše:

„Ili zar ne znate da smo svi koji smo kršteni [uronjeni] u Krista Isusa, u njegovu smrt kršteni [uronjeni]? Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju [uronjeni] u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom.“ (Rimljanima 6:3-4).

Zapazite da se ovaj odlomak ne odnosi na vodeno krštenje, već na naše „uranjanje“ u Kristovo tijelo po Božjemu Duhu u trenutku kad smo se nanovo rodili (vidjeti 1 Korinćanima 12:13). Mi smo

8, ...koja odgovara djelotvornosti silne moći njegove što je pokazao u Kristu uskrisujući ga od mrtvih i postavljajući ga „sebi s desne strane“ na nebesima ...“

Kristovo tijelo; stoga se od časa našeg uranjanja u Njega, promijenio tok naše povijesti. Umrli smo s Njim, ukopani s Njim, uskrsnuli s Njim, i kao potpuno nova stvorenja živimo kao što On živi! I opet: „Kakav je On, takvi smo i mi u ovome svijetu.“ Mi smo u Kristu! Molim vas nemojte mi sada 'spustiti slušalicu' kad kažem „mi smo Krist“. Da bih ilustrirao ovu istinu, dopustite mi dati vam jedan primjer. Zamislite da se zajedno sa svojim prijateljem Jimom nalazite na plaži. Jim odluči okupati se te ode prilično daleko tako te mu je cijelo tijelo uronjeno u vodi; vide mu se samo ramena. Ako slučajno naiđe jedan drugi prijatelj i pita vas: „Gdje je Jim?“ nećete mu odgovoriti: „Jimovo je tijelo u oceanu.“ Ne, vi ćete reći: „Jim je u oceanu.“ Reći ćete to premda se njegova glava ne nalazi pod vodom; Jimova glava i tijelo su jedno.

Pa, „mi smo Krist“ na zemlji. On je Glava, a mi smo Njegovo tijelo! Mi smo jedno s Njime!

U skladu s Efežanima 1:20, zato što smo dio Krista, mi sada sje-dimo na mjestu vlasti. Ustvari, to je najuzvišenije mjesto autoriteta u svemiru, drugačije od Boga Oca. Isus je rekao: „Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska“ (Matej 28:18). Pavao nastavlja:

„Daleko iznad svake vlasti i autoriteta, i sile, i gospodstva i iznad svakog imena koje se naziva [iznad svake titule koja se može dodijeliti] ne samo sada na ovome svijetu nego i u onome koji će doći.“⁹ (Efežanima 1:21, AMP).

Vjerujete li da Gospodin Isus sjedi visoko iznad svake vlasti, autoriteta i sile na ovome svijetu i u svemiru? Kao kršćanin, naravno da vjerujete. No ponovo pitam: „Vjerujete li to u vezi sa sobom? Možda se ne vidi-te u ovom svjetlu, tada je vrlo vjerojatno da u ovu stvarnost ne vjerujete. Ako je tome tako, ponovo se odvajate od Krista u svojim mislima ili u onome što vjerujete. Jeste li dio drugog tijela? Ne, vi ste dio Krista! Svi smo mi u Kristu. Mi smo Krist. Mi smo Njegovo tijelo! Pažljivo slušajte kako to Pavao pojašnjava:

⁹ „... iznad svakog poglavarstva, vlasti, sile, gospodstva i iznad svakog imena koje se naziva ne samo na ovome svijetu nego i u onome koji će doći.“

**Stoga što smo dio
Krista, sada sjedimo
na mjestu vlasti.**

I sve mu je podložio pod noge, a njega dade za univerzalnu i suverenu Glavu nad Crkvom [Gospodstvo nad cijelom crkvom], koja je njegovo tijelo, punina Onoga koji ispunja sve u svima [jer u tome tijelu živi puna mjera Onoga tko sve čini potpunim i tko ispunja sve svugdje samim sobom].¹⁰ (Efežanima 1:22-23, AMP)

Mi smo Njegovo tijelo, puna mjera Isusa Krista, do kraja jedno s Njime. Pavao tvrdi da *su sve stvari* podložene pod Njegove noge. Ako ste vi dio Kristovog tijela, koji je slučajno prst na nozi, još uvijek ste daleko iznad – ne malo iznad – sve vlasti, sile i gospodstva na ovoj zemlji i pod zemljom. U Kristu je vaš autoritet obnovljen, čak učinjen većim negoli onaj kojeg je Adam izgubio.

Bog je, vrlo vjerojatno, predvidio kako bi nam moglo biti teško razumjeti veličinu ove stvarnosti pa je nadahnuo Pavla da to kristalno jasno iskaže u drugom poglavlju Poslanice Efežanima. Nije ostavio mjesta nikakvoj sumnji. Sjetite se da su brojevi poglavlja i stihova dodani kasnije u Bibliju – radi se o cjelovitom pismu, jednoj kontinuiranoj misli:

... s njim nas i uskrisi i s njim postavi na nebesima [da zajedno sjedimo s njime], [time što postojimo] u Kristu Isusu ...¹¹
(Efežanima 2:6, AMP)

Glava nije odsječena od tijela. Mi smo svi zajedno, sjedimo na mjestu vlasti, autoriteta i sile na nebesima. Drugim riječima, mi se nalazimo u prostoru iznad svih sila na zemlji – zapravo, *daleko iznad!*

Nema ni jednog jedinog demonskog duha, palog anđela, ili čak samog sotone koji ima ikakvu vlast ili autoritet nad nama. Mi vladamo suvereno jer su naša pozicija i naš autoritet u Kristu!

Aleluja!

U svjetlu onoga što smo ovdje označili kosim slovima, pogledajmo ponovo stih iz Pisma s početka ovog poglavlja.

„Svi koji su primili preobilnu Božju milost i dar pravednosti, vladati će u životu kroz Krista.“¹² (Rimljanima 5:17, TEV).

Stanimo česak i pogledajmo izraz „vladati će u životu kroz

¹⁰ I, „sve mu je podložio pod noge“, a njega dade za glavu nad svim u Crkvi, koja je njegovo tijelo – punina Onoga koji ispunja sve u svima.

¹¹ „... s njim nas i uskrisi i s njim postavi na nebesima, u Kristu Isusu ...“

¹² „... mnogo će sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati snagom života po jednome – Isusu Kristu.“

Krista." Kao dijelovi Kristovog tijela, mi trebamo vladati nad svime i protiv svega što se protivi životu i pobožnosti. Budući da smo oni koji trebaju vladati ovdje na zemlji, ako stvari idu krivo i ostaju takve, može li to biti zato što smo odbacili svoj autoritet ili ga ne upražnjavamo?

Prije mnogo godina, moj je pastor objavio pred našom velikom zajednicom vjernih da sam određen za službu propovijedanja. Nekoliko dana kasnije, mojoj je ženi prišao jedan stariji službenik i rekao: „Lisa, imam riječ od Boga za tvoga muža.“

Bili smo vrlo mladi i očajnički smo željeli rasti i učiti (još uvijek to želimo). Lisa je odgovorila: „Recite mi riječ i ja ću je prenijeti Johnu.“

Stariji je službenik rekao: „Reci Johnu, ne bude li hodao u autoritetu koji mu je Bog dao, netko će mu ga oduzeti i upotrijebiti protiv njega.“

Kad mi je Lisa prenijela te riječi, one su probole moje biće poput sablje koja zasijeca ravno u srce. Tijekom godina, osvjedočio sam se koliko su njegove riječi bile istinite – ne samo za mene, nego za svakoga tko je u Kristu. Često sam se žalostio gledajući mnoge ljude koji iskreno ljube Boga, ali koje vežu, kontroliraju suprotstavljene sile i situacije. Naš je Gospodin Isus platio takvu izvanredno veliku cijenu da ih oslobodi, a oni su još uvijek zarobljeni. Prirodne katastrofe, nepovoljno vrijeme, bolesti, slabosti, demonški utjecaji, protivne okolnosti – popisu nema kraja. Ove sile upravljaju i dominiraju dobrim ljudima koji su zapravo kraljevi i kraljice u ovom životu, ali ne znaju što su u Kristu.

Ako ste vi jedna od osoba kojom se upravlja, umjesto da vladate, onda nosim dobre vijesti. Prigrlite li u svom srcu Božju riječ koju smo iznijeli na vidjelo u ovom poglavlju, život će vam se početi mijenjati. Spoznajući kakvu snagu i autoritet posjedujete, moći ćete pomoći onima koji nemaju znanja ili su bespomoćni; sada vi možete donijeti dobar život kraljevstva onima u potrebi.

Apostol Ivan uputio je svima nama, koji smo dio Kristovog tijela, ove snažne riječi: „Tko tvrdi da živi u Bogu, taj svoj život mora živjeti kao što je Krist živio“¹³ (1 Ivanova 2:6).

Isus je to već potvrdio rekavši: „... kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas“ (Ivan 20:21). Kao što je Isus vladao, tako želi da i mi vladamo. Kad je došla oluja da uništi Isusa i njegove učenike,

---

¹³ „Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio“

On je progovorio vjetru i moru, a oni su Ga poslušali i smirili se. Kad je trebao nahraniti mnoštvo naroda u pustinji, On je umnožio ono malo hrane što su imali i nahranio tisuće i još im je preostalo više nego što su imali na početku. Kad nije bilo čamca da Ga preveze preko mora, On je hodao po vodi. Kad je na svadbi nestalo vina, On je u vino pretvorio vodu. On je izrekao riječi i smokvino se stablo osušilo. On je vratio uho žbiru kad mu ga je mač odsjekao. On je čistio gubavce, slijepcima vraćao vid, gluhim sluh, a hromi su prohodali. Ni jedan od ovih zemaljskih izazova nije se mogao mjeriti s Onime tko je *vladao u životu*.

Nije se bojavao ljudi opsjednutih demonima; On je znao odgovor i kako zaustaviti njihove riječi pune protivljenja pri svakom susretu. Zli Ga se vladari nisu mogli domoći. Bijesna Ga gomila nije mogla survati niz liticu; On je jednostavno prošao posred nje. Nije zazirao od ljudi koje su opsjedali demoni; jednostavno ih je oslobađao. Popisu gotovo da nema kraja, baš kao što je Ivan sažeo u svom izvještaju o Isusovu životu: „Mnoga je druga čudesa učinio Isus pred svojim učenicima. Ona nisu opisana u ovoj knjizi. ... A ima i mnogo drugoga što učini Isus, i kad bi se sve popisalo redom, mislim da ne bi ni u cijeli svijet stale knjige koje bi se napisale“ (Ivan 20:30; 21:25).

Isus Krist vladao je u životu. Vladao je nad protivljenjima i nevoljama. On je donio nebo na zemlju. On je postavio standard koji mi moramo slijediti. Čak štoviše, On očekuje da činimo i veće stvari od Njega: „... tko vjeruje u me, i on će činiti djela koja je činim. Činit će i veća od ovih ...“ (Ivan 14:12).

A to nas dovodi do slijedećih logičnih pitanja: *Kako vladamo u životu? Odakle dolazi snaga?*

3.

IZVOR SNAGE

Svi koji su primili preobilnu Božju milost i dar pravednosti, vladati će u životu kroz Krista. ¹

RIMLJANIMA 5:17 (TEV)

Kao što smo otkrili, znamo da trebamo vladati u životu kao kraljevi i kraljice. Život na ovoj zemlji ne treba vladati nama; mi trebamo vladati njime.

Slijedeće logično pitanje koje treba postaviti je: „Imate li snagu ili sposobnost to činiti?“

No dobro, zamislite psića čivavu i sivog medvjeda, grizlija.

Čivave su mali, lajavi psi. Oni mogu biti vrlo uporni i gotovo neumorni. Jeste li se ikada sreli s čivavom koji ima stav? On će bez prekida lajati i štekati kako bi vas izgurao s područja za koje misli da je njegovo. Čak vas može ugrijeti za gležanj. Ako ga nježno odgurnete od sebe, on će neumorno nastaviti svoj pohod ne bi li vas nadvladao. Međutim, ako vam dosadi njegovo ponašanje, sve što je potrebno jest jedan dobar udarac nogom uz glasni povik i čivava će se užurbano udaljiti, zaplašen i sramotno poražen. Zašto? Taj psić nema snagu nadvladati odraslo ljudsko biće.

S druge pak strane, ima li odrasli grizli istu odlučnost da vas otjera sa svog područja, a vi nemate pušku, zapali ste u ozbiljan problem. Medvjed vas može lagano nadvladati i oduzeti vam život.

Znamo da postoje sile koje ne žele da mi dovršimo trku. I dok se borimo s njima, znamo li da ih možemo pobijediti? Kad dođe do bitke s tim nadnaravnim neprijateljima, jesmo li poput čivave ili sivog medvjeda, grizlija? Odakle dolazi snaga da možemo vladati?

Odgovor se također nalazi u Rimljanima 5:17: Sposobni smo vladati zbog „preobilne Božje milosti.“ (U mojoj knjizi *Extraordinary* može se naći detaljno objašnjene punog značenja riječi milost, tako da ću ovdje raspraviti samo njene najvažnije vidove.)

¹ „... mnogo će sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati snagom života po jednome – Isusu Kristu.“

VELIKI PREKID U VEZI

Upravo je tu, kad se radi o „preobilnoj milosti“ došlo do ogromnog – mislim stvarno ogromnog – prekida u vezi među američkim evangeličkim kršćanima.

Godine 2009. naša je služba provela ispitivanje diljem Amerike, među tisućama ispitanika novorođenih Kristovih sljedbenika, koji vjeruju u Bibliju i svakog nedjeljnog jutra idu u crkvu te koji pripadaju različitim denominacijama i neovisnim zajednicama vjernih. U upitniku smo tražili od ljudi da „navedu tri ili više definicija odnosno opisa milosti Božje.“ Ogromna većina ispitanika definirala je Božju milost kao (1) spasenje; (2) nezasluženi dar; i (3) oprostjenje od grijeha.

Tako mi je drago što američki kršćani razumiju da su spašeni po milosti i samo po milosti. Spasenje ne dolazi od toga što vas netko poprska vodom, niti što idete u crkvu, niti što se pridržavate religioznih zakona, niti što činite više dobrih djela nego loših. U Efežanima 2:8-9 jasno stoji: „Da, milošću ste spašeni – po vjeri. To ne dolazi od vas; *to je dar Božji!* To ne dolazi od djelâ, da se tko ne bi hvalisao.“ Umiruje spoznaja da su evangelički kršćani čvrsto utemeljeni u znanju da se Božja milost ne može zaraditi ili zaslužiti, već da se može primiti samo kroz vjeru u otkupljujuće djelo Isusa Krista na Golgoti.

Tragično je gledati dobronamjerne ljude kako pokušavaju zaraditi Božju naklonost

---

Tragično je gledati dobronamjerne ljude kako pokušavaju *zaraditi* Božju naklonost. Bio sam svjedokom previše žalosnih situacija u kojima su muškarci i žene ovisili o svojim vlastitim nastojanjima ne bi li se pomirili s Bogom. Neovisno o tome koliko dobro mišljenje društvo ima o vama, Efežanima 2:8-9 nas

upućuje da se ne možete sami spasiti, vlastitim naporima, od suda koji dolazi na čovječanstvo. Spasenje se prima jedino vjerom, jer je to Božji dar koji nam je Bog dao kroz smrt i uskrsnuće svoga Sina.

Tragično je, također, gledati one koji su vjerom primili Božji dar vječnoga spasenja, a onda nastavili živjeti kao da mogu Njegovu

milost zaslužiti svojim radom. Ovi vjernici misle da moraju više moliti, češće postiti i izvoditi više djela milosrđa i baviti se drugim relevantnim kršćanskim poslovima. Apostol Pavao morao je ukoriti crkvu u Galaciji zbog ovog pogrešnog koraka: „Pretpostavljam da vam to nije bila namjera, ali evo što se dogodilo. Kad pokušavate živjeti po svojim vlastitim religioznim planovima i projektima, prekidate s Kristom, ispadate iz milosti“² (Galaćanima 5:4, MSG). Uistinu, tužno je vidjeti toliko mnogo dobronamjernih kršćana kako i danas upadaju u istu zamku.

Ispitivanje je otkrilo i to da, općenito gledajući, američki kršćani znaju kako su naši grijesi izbrisani milošću Božjom. Efežanima 1:7 potvrđuje ovu prekrasnu istinu: „... u kome imamo otkupljenje njegovom krvlju, oproštenje grijeha, prema bogatstvu njegove milosti.“ Bog je dragovoljno dao dar kojim se opraštaju naši grijesi zauvijek. Hvala Bogu!

Tako se čini da je većina američkih vjernika utemeljena u osnovnim istinama da Božja milost uključuje spasenje, i oproštenje grijeha, a to je nezasluzeni dar. Stoga se može reći da su službenici evanđelja obavili svoj zadatak naglašavajući ova važna područja, a ja vjerujem da je Bog, što se toga tiče, vrlo zadovoljan.

Ali, sada nastupa tragedija koju je ispitivanje razotkrilo. Samo dva posto od tisuću ispitanika vjeruje da „Božja milost daje snagu.“ A upravo tako Bog opisuje svoju milost:

„*Moja je milost sve što ti je potrebno, jer moja je snaga najveća kad si ti slab.*“³ (2 Korinćanima 12:9, TEV).

Pogledate li ovaj stih u verziji biblije u kojoj su riječi koje izgovara Isus tiskane crveno, a ostale riječi crno, vidjet ćete da gornje riječi nisu tiskane crno. One su crvene. Premda je ove riječi napisao apostol Pavao, to nisu njegove riječi – one dolaze ravno od samog Gospodina. Bog definira svoju milost kao svoju snagu. Ipak, prema provedenom ispitivanju, samo 2 posto američkih kršćana to zna i razumije. (Točan je rezultat bio 1,9 posto). To je manje od dvoje ljudi na svakih 100 vjernika! Naš sveprisutan, svemogući Bog definira svoju milost kao ono što daje snagu, a ipak manje od dvoje ljudi na svakih 100 kršćana to zna. Alarmantno, uistinu!

2. „Prekinuli ste s Kristom svi koji se hoćete opravdati u Zakonu; isпали ste iz milosti.“
3. „Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti.“

MILOST – SNAGA KOJU BOG DAJE

Značenje riječi slabost navedene u 2 Korinćanima 12:9 je „nesposobnost.“ Bog kaže: „Moja milost (snaga) je dovoljna kad se suočavate sa situacijama koje su izvan vašeg domašaja.“ Isto se vidi i u Pavlovim komentarima u vezi s makedonskim vjernicima: „Izvješćujemo vas, braćo, o *milosti* koju je *Bog dao* makedonskim crkvama ... Svjedok sam da su, *prema svojim mogućnostima i iznad njih*, dragovoljno darivali“ (2 Korinćanima 8:1,3). Božja je milost omogućila makedonskim kršćanima da idu iznad svojih mogućnosti. To je milost – to je snaga koju Bog daje.

Ranije je Pavao napisao istim primateljima pisma: „Naš se odnos s vama temeljio na Božjoj iskrenosti i poštenju, *snagom Božje milosti*, a ne na ljudskoj mudrosti“⁴ (2 Korinćanima 1:12, TEV). I ovdje se milost prikazuje kao snaga koju Bog daje.

Petar na isti način definira Božju milost: „Milost vam i mir u obilju... Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost“ (2 Petrova 1:2-3). Imamo ponovo milost na koju se poziva kao na „Njegovu božansku snagu.“ Petar zapravo govori kako nam je kroz snagu Božje milosti dostupno sve što nam je potrebno da bismo živjeli onako kako je Bog planirao, ako to primimo vjerom.

Podimo dalje pa provjerimo u rječniku grčkog jezika. Grčka riječ koja se često koristi za milost u Novom zavjetu je *charis*, koju James Strong definira u svojoj vrlo cijenjenoj konkordanci *Exhaustive Concordance of the Bible* kao „dar“, „korist“, „naklonost“, „milost“ i „darežljivost.“ Spojite li ovu početnu definiciju s odabranim stihovima iz poslanica Rimljanima, Galaćanima i Efežanima, jasno ćete vidjeti koji je aspekt milosti poznat većini američkih kršćana. Međutim, Strong nije stao ovdje. On nastavlja definirati *milost* kao „božanski utjecaj na srce, i njegov odraz na život.“

Iz ove definicije možemo razabrati da postoji vanjski odraz onoga što se dogodilo u srcu, čime se podcrtava snaga koju daje milost. Biblija nam veli da kad je Barnaba stigao u antiohijsku crkvu „i vidio *dokaz milosti Božje*, obradovao se ...“⁵ (Djela 11:23). On nije čuo o milosti, on je vidio dokaz o njoj. On je vidio snagu u srcima

4, ... da smo se ponašali u svijetu – a osobito prema vama – sa svetošću i iskrenošću Božjom; ne s tjelesnom mudrošću, nego s Božjom milošću.“

5, ...te vidje milost Božju, obradova se ...“

koja se očitovala u načinu na koji su ljudi živjeli svoje živote.

Zato je Jakov pisao: „Dokaži mi svoju vjeru [milost] odvojeno od djela, a ja ću tebi dokazati svoju vjeru [milost] djelima!“ (Jakov 2:18). Ja sam ubacio riječ *milost* umjesto riječi *vjera* jer vjerom imamo pristup Božjoj milosti (vidjeti u Rimljanima 5:2). Jakov zapravo kaže: „Želim vidjeti dokaz snage koja je pravi pokazatelj da ste stvarno primili milost tako što ste povjerovali.“

Zondervanova Encyclopedia of Bible Words tvrdi o riječi *charis*: „Ova je milost dinamična sila koja čini više od pukog utjecaja na naš odnos s Bogom, tijekom kojeg postajemo pravedni. Milost, isto tako, utječe na naše iskustvo. Milost je uvijek označena Božjim djelovanjem u nama, djelovanjem koje nas osposobljava nadvladati svoju bespomoćnost.“

Nakon pažljivog čitanja Novog zavjeta i svakog stiha koji se odnosi na milost, nakon sati i sati proučavanja niza rječnika grčkih riječi, te nakon razgovora s osobama koje tečno govore grčki, mogu sa sigurnošću izreći svoju vlastitu sažetu definiciju *milosti* koja glasi ovako:

Milost je snaga koju Bog dragovoljno daje, a koja nas osposobljava da idemo iznad svojih naravnih sposobnosti.

ZAŠTO TAKO TRAGIČNO?

Zašto tek 2 posto kršćana u SAD, a to je tako tragično, razumije snagu Božje milosti? Dopustite mi to ilustrirati pomoću hipotetskog scenarija.

Recimo da smo proveli istraživanje i otkrili malo pleme koje živi na prostoru u blizini ekvatora, u Africi. Otkrili smo da ovo pleme mora pješačiti oko 5 kilometara svaki dan po vodu iz najbližeg izvora. Zatim moraju pješačiti 3 kilometra natrag kako bi dopremili pitku vodu u svoje selo.

Kad je selu potrebna hrana, životinje ne skaču same od sebe u njihovo selo govoreći: „Ja sam tvoja večera, probodi me kopljem!“ Ne, pripadnici plemena moraju ići tamo gdje su životinje i uloviti ih. Ponekad, nakon što ubiju divlju zvijer ili antilopu, moraju tu tešku lovinu nositi dvanaest do šesnaest kilometara natrag u svoje malo selo.

Kad god su im potrebne namirnice koje ne mogu naći u okolici svoga sela, moraju pješaćiti više od trideset i pet kilometara, kupiti ih ili svoju robu razmijeniti za njih i zatim ih nositi isto toliko natrag.

Nakon što smo sve to saznali, odlučili smo im nešto pokloniti. Da, mi ćemo im iskazati naklonost tako što ćemo im biti *milostivi* i *velikodušno ih darivati* (sve su to definicije *milosti* prema Strongu). Odlučili smo im kupiti novi novcati Land Rover.

Kupili smo vozilo, dopremili ga na obalu Afrike i zatim osobno dovezli na njihovo područje. Nakon što smo ga parkirali u blizini, otišli smo u selo, potražili poglavicu i malo pleme te ih doveli kako bismo im pokazali Land Rover. S velikim smo osmijehom objavili: „Ovo je naš dar za vas!“

Pozvali smo poglavicu da sjedne na prednje sjedalo uz vozača. Jedan od nas sjeo je za upravljač i pokrenuo vozilo. Sretno smo uzviknuli: „Poglavico, ovaj je Land Rover fantastičan! Ima klimu! Ako je vani 42° C, samo pritisni ovu tipku i okreni ovaj gumb na 22 pa ćeš imati ugodnih 22° iako je vani paklena vrućina.“

Zatim smo mu objavili: „I ne samo to, ovaj Land Rover ima grijanje. Ako je vani hladno, pritisni ovu tipku i okreni gumb na 24 pa ćeš imati ugodnih 24 stupnja u vozilu premda je vani ispod 0.“

„Stavili smo i XM satelitski radio u ovaj Land Rover. Znaš li što to znači? Možeš slušati radio programe koji se emitiraju u cijelom svijetu dok si u ovom vozilu.“ Podesiš radio na program i čuješ izravno BBC-u, u Engleskoj – poglavica je zadivljen.

„No, ni to nije sve, poglavico,“ nastavljate vi. „Također imamo i DVD player u ovom Land Roveru.“ Izvučemo iz džepa nekoliko DVD-a. Umetnemo jedan DVD, pritisnemo Play i poglavica zadivljeno gleda prekrasan film u boji na ekranu.

„A ima još toga! Ovaj Land Rover ima i CD Player.“ Umetnemo CD sa slavljenjem, a poglavica ne može doći k sebi od divljenja dok se vozilom razliježe prekrasna glazba slavljena.

Obojica izlazimo iz Land Rovera, a poglavica pita: „Kako da vam uzvratimo za ovaj veliki dar?“

„Ništa,“ kažemo. „Ne možeš to kupiti od nas. Mi to dragovoljno poklanjamo tebi i tvome plemenu. Sve vas jako volimo!“

Poglavica i pleme su vrlo zahvalni. Odlazimo. Nakon nekoliko mjeseci čujemo da pleme i dalje pješaći 5 kilometara, svakog dana po vodu. Još uvijek pješaće kilometrima i kilometrima da

bi lovili i nosili svoju tešku lovinu, i da, još uvijek pješače trideset i pet kilometara do najbližeg sela da bi nabavili ostale namirnice. Zašto? Zato jer smo im zaboravili reći da je osnovna funkcionalna definicija Land Rovera: *prijevoz*. Pokazali smo poglavici sve osim one najvažnije osobine: ovaj će vas Land Rover prevesti kamo god želite i trebate ići, i prevozit će vaš teret za vas.

Na isti način, mnogi kršćanski voditelji zanemaruju reći zapadnim kršćanima da je osnovna funkcionalna definicija Božje milosti - *Njegova snaga*.

OSNOVNA FUNKCIONALNA DEFINICIJA

Možete mi postaviti pitanje: „Zar je primarna funkcionalna definicija milosti Božja snaga? Kako možeš tvrditi tako nešto?“

Nedavno sam, dok sam molio, osjetio Gospodina kako me pita jedno provokativno pitanje: „*Sine, na koji sam način uveo milost u Moju knjigu, Novi zavjet?*“ Budući da sam napisao više od tuceta knjiga, ovo mi je pitanje uistinu nešto značilo. Kad god uvodim novi pojam u knjizi, jedan kojeg većina čitatelja baš ne poznaje, uvijek dajem primarnu definiciju. Kasnije u knjizi mogu dati i drugu definiciju, ali je važno odmah na početku navesti osnovnu definiciju.

Na primjer, ako pišem pismo poglavici da ga obavijestim o Land Roveru, u prvom ću odlomku navesti slijedeće:

Poglavico, darujemo vam novi Land Rover. Njegova je osnovna funkcija prijevoz. Od sada vaši ljudi ne trebaju nositi teški teret vode na svojim leđima kilometrima daleko, svakog dana; netko ih iz plemena može odvesti do izvora i prevesti vodu u selo. Od sada vaši ljudi više neće trebati nositi tešku lovinu koju su ulovili i to kilometrima daleko; netko može jednostavno odvesti vozilo na mjesto ulova i prevesti plijen do sela. Nadalje, vaši ljudi neće morati hodati trideset i pet kilometara do najbližeg sela; jednostavno se odvezite tamo i prevezite namirnice natrag u selo za desetinu toga vremena.

Bilo bi vrlo važno navesti osnovnu svrhu Land Rovera, jer

poglavica i njegov narod nisu nikada prije vidjeli vozilo.

Zatim bih im u drugom odlomku pisma mogao reći o klima uređaju i grijanju. Treći bih odlomak mogao posvetiti DVD i CD playerima. Pismo bih mogao zaključiti time da mu kažem kako je to dar. No, svakako bih mu prvo dao primarnu definiciju toga vozila i to odmah u prvom odlomku.

Imajući to sve na umu, vratimo se pitanju koje mi je Gospodin postavio: „*Na koji sam način uveo milost u Moju knjigu, Novi zavjet?*“

Odgovorio sam: „Ne znam.“ Otišao sam do svog računala, uključio ga, otvorio konkordancu i našao način na koji je Bog uveo milost u Novi zavjet. Učinio je to u Ivanu 1:16: „Uistinu, svi mi primismo od njegove [Isusove] punine: milost za milost.“

Zapazite da je Ivan napisao „milost za milost.“ Imam prijatelja Grka koji živi u Ateni. On je službenik koji ne samo da govori grčki kao svoj materinji jezik nego je i studirao stari grčki jezik. On je osoba kojoj se obraćam za savjet kad god se radi o grčkom jeziku. Dakle, on mi je rekao da u tom stihu Ivan zapravo tvrdi da nam je Bog dao „najobilnije obilje milosti.“ Drugim riječima, apostol nam govori da prelijevanje – ili obilje – onoga što milost čini je da nam daje puninu Isusa Krista! Čujete li vi to? Punina samoga Isusa Krista! To govori o sposobnosti i snazi.

Želim biti siguran da ste shvatili ovo što je ovdje i sada rečeno. Pretpostavimo da pristupim prosječnom igraču tenisa. Radi se o igraču na C razini u njegovom lokalnom klubu. Ja mu kažem: „Trenutno raspolažemo znanstvenim metodama da vam damo puninu – punu sposobnost – Rogera Federera.“ (Ako ne pratite tenis, Federer se nalazi među najvećim igračima u povijesti toga sporta.) Što mislite kako će odgovoriti ovaj igrač C-razine? Sigurno će reći: „Apsolutno! Odmah mi to dajte! Što m je činiti?“ A kad mu damo puninu sposobnosti Rogera Federera, što će se dogoditi? Pogodili ste: Osvojiti će klupski turnir, zatim će se kvalificirati za turnir U.S. Open-a i pobijediti će na njemu, a zatim, naravno, i na Wimbledonu.

Pretpostavimo da pristupim studentu prve godine arhitekture na državnom sveučilištu. Kažem mu: „Trenutno raspolažemo znanstvenim metodama da vam damo puninu – punu sposobnost – Franka Lloyda Wrighta.“ Što mislite kako će ovaj mladi student odgovoriti? Uzviknut će: „Vau, odmah mi to dajte!“ A kad smo mu

dali, što će taj student učiniti? Napustit će školu i započeti svoju karijeru ovjenčanu nagradama.

Još jedan primjer pa da zaključimo. Pretpostavimo da pristupim poslovnom čovjeku koji se napreže u svom poslovanju i kažem mu: „Trenutno raspolažemo znanstvenim sredstvima da vam damo puninu – punu sposobnost - Billa Gatesa.“ Što mislite kako će ovaj poslovni čovjek odgovoriti? On će povikati: „Želim to! Učinimo to odmah!“ Što će učiniti nakon što je primio puninu sposobnosti Billa Gatesa? Počet će razmišljati o dizajniranju novih proizvoda i investirat će u poslove o kojima nikad ranije ne bi ni pomišljao.

Dakako, milost nam nije dala ništa od punine Rogera Federera, Franka Lloyda Wrighta ili Billa Gatesa. To bi bila jako mala milost. Ne, Božja nam milost daje puninu samoga Isusa Krista! Razumijete li to? To se zove sposobnost! To se zove snaga!

Dakle, Bog u Novi zavjet ne uvodi milost kao dragovoljni dar, premda sam zauvijek zahvalan što to jest Njegov dragovoljni dar. Ne uvodi je niti kao otpuštanje naših grijeha, premda sam zauvi-

---

Božja nam milost daje puninu samoga Isusa Krista!

---

jek zahvalan što Njegova milost briše naše grijeha. Ne, On uvodi milost kao snagu koja nam daje puninu Isusa Krista.

Kao što se sjećate iz prethodnog poglavlja, Petar piše da nas Božja milost čini „dionicima

božanske naravi“ (2 Petrova 1:2-4). Riječ naravi opisuje bitne osobine ili karakteristike osobe. Stoga, Božja nam milost dragovoljno daje puninu bitnih osobina i karakteristika samog Isusa! Zbog toga Ivan izjavljuje: „... jer kakav je on, takvi smo i mi u ovome svijetu (1 Ivanova 4:17). Pojmite li veličinu ovih riječi?

Ovo samo još više ističe našu snagu i potencijal da vladamo u životu! Božja nas je milost ponovo stvorila kako bismo bili točno onakvi kakav je Isus; On nam je dao snagu da živimo onako kako je On živio. Mi smo doslovno u Kristu. Mi smo Njegovo tijelo. Mi smo Krist na zemlji. Mi smo kršćani. Zato je Ivan tako odvažno pisao: „Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio“ (1 Ivanova 2:6).

Neka ove riječi prodru duboko u vaše srce; trebamo živjeti

onako kako je Isus živio na ovoj zemlji. To nije biblijska preporuka; to je biblijska zapovijed!

4.

KAKO JE ISUS ŽIVIO

Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.
1 IVANOVA 2:6

Ako moramo živjeti kako je Isus živio, onda se moramo upitati: „Kako je On živio?“ Prije svega, On je živio život nevjerojatne pobožnosti i čistoće. Njime nisu upravljale požude ovoga svijeta; On je nadvladavao neprirodne i bezbožne želje. Na isti način apostol Pavao upućuje o prihvatljivom načinu na koji trebamo služiti Bogu:

„Očistimo se od svega što onečišćuje naše tijelo i dušu te budimo potpuno sveti!“¹ (2 Korinćanima 7:1, TEV).

Čujete li ove riječi „očistimo se“? Zanimljivo je da ne kaže: „Bog će vas očistiti.“ Dopustite mi pojasniti. Krv nas Kristova čisti od svih naših grijeha – to je korist koju imamo od otkupljenja. Međutim, apostol ovdje govori o našem posvećenju; drugim riječima, živjeti ono što je već dragovoljno učinjeno za nas. Recimo to jednostavnije, radi se o tome da trebamo živjeti i ponašati se kao vjernici. Apostol govori o vanjskoj promjeni koja se treba dogoditi kao posljedica našeg otkupljenja.

Jeste li zapazili još i riječ svega u gornjem stihu? Ne radi se o tome da se trebamo očistiti od nečega ili čak od većine stvari koje onečišćuju tijelo i dušu, nego od svega. Od nas se očekuje da se očistimo i da se potpuno posvetimo. Petar to potvrđuje kad piše: „Budite sveti u svemu što činite, baš kao što je svet Bog koji vas je pozvao“² (1 Petrova 1:15, TEV). Primimo li ove riječi ozbiljno i ne pokušamo ih razvodniti (kao što to neki čine i naučavaju), onda je prihvatljiv način služenja Bogu onaj kad živimo na isti pobožan način na koji je Krist živio. Kako to možemo činiti?

1 „Budući da imamo ova obećanja, očistimo se, ljubljani, od svake tjelesne i duševne ljage, i privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu!“

2 „... već kao što je svet onaj koji vas je pozvao, postanite i sami sveti u svemu življenju...“

Kroz Božju milost.

Želio bih to ilustrirati. Kad sam pohađao srednju školu, učinkovito sam griješio. Što to znači? Pa, griješiti je bilo u mojoj naravi, i ja sam to sasvim dosljedno radio.

Bio sam u svojim ranim tinejdžerskim godinama kad nas je moj otac, mene i moju mlađu sestru, pitao želimo li ići u kino gledati film pod nazivom *Deset zapovijedi* s Charltonom Hestonom u glavnoj ulozi. U mom rodnom gradu od nekih tri tisuće stanovnika, kino nije prikazivalo petnaest filmova odjednom; prikazivao se samo jedan film u određeno vrijeme. Nismo imali Xbox ili Vii igrice ili velike LCD televizijske prijemnike ili sve druge vrste medija koje imamo danas – imali smo samo primitivni, televizijski prijemnik u boji s malim ekranom. Stoga, ako mi je netko ponudio da će mi platiti gledanje bilo kojeg filma u kinu, bio sam sto posto za to. Dakle, oduševljeno sam pristao ići u kino.

Sjedili smo u kinu i gledali film, kad se odjednom pojavila scena u kojoj se zemlja otvorila i progutala Datana i sve njegove zle drugove koji su se bunili protiv Mojsija. Progutala ih je žive, ravno u pakao. Kao jedan aktivan grešnik, gledajući tu masovnu scenu, počeo sam se kajati kao lud. Dosljedno sam se kajao za sva zla koja sam počinio kao i za svoje požudno ponašanje, moleći oprostjenje i obećavajući Bogu da to više nikada neću raditi. Iz kina sam izašao kao posve promijenjen mladi čovjek! No, trajalo je samo tjedan dana, a onda sam se vratio svom grešnom ponašanju. Zašto? Imao sam *pokajanje*, ali nisam imao *milost*.

Godinama kasnije, na fakultetu, jedan od moje braće iz studentskog bratstva predstavio je četiri duhovna zakona na evangelizaciji u sklopu sveučilišta. Nakon što sam pročitao četvrti zakon, primio sam Isusa Krista kao svog Gospodina i svog Spasitelja. Od toga sam trenutka postao djetetom Božjim. No istina je bila, nastavio sam živjeti kao što sam živio prije negoli sam primio Krista. Razlog je tomu bio nedostatak poučavanja i biblijskog znanja; nisam poznao snagu koja mi je sada bila dostupna.

Prošlo je nekoliko godina. A onda je jednog dana stih, kojeg sam već bio pročitao nekoliko puta, iskočio sa stranice: „... težite ... za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina“ (Hebrejima 12:14). Ove su me riječi pogodile poput tone opeke. *Vau*, mislio sam, *želim vidjeti Boga, a ovdje kaže ako to želim onda*

moram živjeti svetim životom! Nažalost, ni to nisam primio kako treba: postao sam legalist. Počeo sam udarati ljude oko sebe svojim legalističkim dokazivanjem. Tražio sam od njih da „žive sveto“, ali im nisam mogao dati snagu da bi tako mogli živjeti. Još sam uvijek temeljio sveto življenje na ljudskoj sposobnosti i ljudskoj volji, a ne na snazi koju Bog daje. Uspio sam svojoj ženi, prijateljima i svima koji bi mi došli blizu biti krajnje neugodan.

Nakon nekog vremena, Gospodin mi je, dok sam se molio, progovorio: „*Sine, svetost nije djelo tvoga tijela; to je plod Moje milosti.*“ To je bilo to! To je bilo ono što je nedostajalo. Počeo sam razumijevati da je milost prisutnost Božje snage u mom životu i da me ona osposobljava činiti ono što inače u svojoj snazi ne bih mogao: očistiti se od svega što onečišćuje tijelo i dušu, biti potpuno svet. To je prihvatljiv način služenja Bogu. Zato je pisac Poslanice Hebrejima u nastavku napisao:

„Imajmo milost pomoću koje možemo služiti Bogu kako Mu je ugodno.“³ (Hebrejima 12:28, TEV)

Milost nam daje snagu da služimo Bogu kako Mu je ugodno; ona nam daje snagu da se očistimo od onoga od čega se ne bismo mogli očistiti u svojoj vlastitoj snazi.

Prema istraživanju koje smo proveli na razini zemlje, možemo zaključiti da visokih 98 posto kršćana u SAD pokušava bogobojazno živjeti u svojoj vlastitoj snazi! Samo dva posto njih zna da je milost snaga koju Bog daje, što znači da ovih 98 posto ne može sudjelovati u toj snazi jer ne zna da im je dostupna. Mi od Boga primamo vjerom, a ne možemo vjerovati u ono što ne znamo. Kao što je Pavao rekao: „Kako li će vjerovati ako nisu čuli poruku?“⁴ (Rimljanima 10:14, TEV). Koristi možemo imati samo od onoga što znamo da posjedujemo.

Vratimo se sada našem afričkom plemenu. Ako pleme ne zna da je osnovna funkcija Land Rovera prijevoz, oni ga neće voziti. Oni će stalno uskakati u njega, uživati u klimi, grijanju, DVD i CD playeru, radiju, ali nikada neće ni pokušati pokrenuti vozilo.

Jednom sam kupio krasan fotoaparat. Otvorio sam kutiju, izvadio fotoaparat i odmah počeo činiti s njime što sam inače činio sa starim fotoaparatom: jednostavno sam ga usmjerio i snimio

³„Njom i dalje štujemo Boga kako mu je ugodno, u strahu i poštovanju.“

⁴„Kako li će vjerovati u onoga za koga nisu čuli?“

željene fotografije. Iskreno, mislim da to većina ljudi radi kad kupi fotoaparata.

Nakon nekoliko godina što sam imao taj krasan fotoaparata, postao sam znatizeljan kako mom prijatelju uspijeva snimiti takve divne noćne fotografije, krajolike, ljude i stvari u pokretu i portrete. Pitao sam ga i dobio odgovor; ustanovio sam da moj fotoaparata može sve što i njegov. Izvukao sam priručnik i počeo učiti kako koristiti sve osobine moga fotoaparata. Uskoro sam snimao puno bolje fotografije! Dakle, nisam znao što sam imao pa stoga nisam od toga imao nikakve koristi.

Isto vrijedi i za onih zlosretnih 98 posto. Nisu proučili priručnik života, Bibliju, pa nisu otkrili što im je milost osigurala. Samo su imitirali ono što su vidjeli da većina radi i poučava. Nisu znali kakvu snagu posjeduju te su bili ograničeni.

Što se događa kad pokušavamo živjeti sveti ili posvećeni život u vlastitoj snazi? Jedna od dviju stvari: ili postanemo licemjerni legalisti (javno govorimo o strogom načinu, ali unutra i tajno živimo na sasvim drugi način), ili nastavimo živjeti slobodnim stilom čvrsto se držeći nebiblijskog vjerovanja da „milost pokriva sve grijeha pa ih ja i dalje nastavljam činiti.“ Stoga „živjeti poput Isusa“ doživljavamo kao krasan cilj, ali skroz naskroz nerealan.

Iz ovog su svjetonazora neki vjernici i učitelji izumili ludu doktrinu: „Otkupljenje nas Isusa Krista čini djecom Božjom; međutim, i dalje ostajemo grešnici vezani svojom ljudskošću.“ Neispravno mislimo da moramo živjeti na isti način kao i izgubljeno čovječanstvo te stoga imamo izgovor i pokriće za naše bezbožno odnosno požudno ponašanje. To nam daje lažni osjećaj mira.

Ali to uopće nije ono što evanđelje objavljuje u Novom zavjetu. Dobra je vijest da Isus nije samo platio cijenu oslobodivši nas od kazne za grijeh, nego je, isto tako, platio cijenu oslobodivši nas vlasti grijeha! To je jasno vidljivo iz Pavlovih riječi: „Grijeh, naime, neće gospodariti nad vama, jer niste pod Zakonom, već pod milošću“ (Rimljanima 6:14). Zakon može samo ograničiti ljude. Milost je, s druge strane, snaga koja nas oslobađa od onoga od čega se nismo mogli osloboditi u vlastitoj snazi – grijeha. Zato je Pavao opominjao kršćane u Korintu: „Preklinjemo vas, vas koji ste primili Božju milost, nemojte je potrošiti uzalud“⁵ (2 Korinćanima 6:1, TEV).

5 „Kao njegovi suradnici mi vas opominjemo da ne primete uzalud milosti Božje.“

Pavao ovdje ne govori o uzaludnom trošenju one vrste milosti o kojoj se uči u mnogim zapadnjačkim crkvama. Ta vrsta milosti glasi otprilike ovako: „Znam da ne živim kako bih trebao/trebala, ali to je u redu jer sam spašen/spašena i pokriven/pokrivena milošću Božjom.“ U mnogim se slučajevima ide čak i dalje od toga pa neki vjernici misle ili govore: „Mogu raditi što me volja jer se moje spasenje ne temelji na onome što ja činim, nego na onome što je Isus učinio za mene. Pokriven/pokrivena sam milošću.“ Tako, sada više nema osvjedočenja o potrebi pobožnog življenja. Možemo li ovu milost potrošiti uzalud? Zapravo, ne možemo. Ovakav je svjetonazor grubo nerazumijevanje svrhe i snage Božje milosti.

Međutim, jednom kad spoznamo kako je milost prisutna Božja snaga koja nas osposobljava činiti ono što inače ne bismo mogli činiti u vlastitoj snazi – očistiti se od svega što onečišćuje tijelo i dušu te biti potpuno sveti – onda nam postaje jasno da bismo je mogli potrošiti uzalud.

Recimo da smo nakon deset godina odlučili provjeriti kako živi ono malo afričko pleme. Putujemo na isto područje na koje smo dovezli Land Rover, kojeg sada nađemo, što je prilično čudno, parkiranog na istom mjestu gdje smo ga ostavili. Prašina i zemlja prekrili su vozilo, a okolo njega narasla je visoka trava. Otvaramo vrata, provjeravamo instrumente a mjerač kilometraže pokazuje istu brojku kao i onda kad smo ga ovdje ostavili, prije deset godina. Ne bismo li tada rekli jedni drugima: „Upropastili su dar koji smo im dali prije deset godina!“

Možda je ovo pleme pisalo pjesme o „dragovoljnom daru“, o tome Land Roveru, a možda su čak propovijedali jedni drugima inspirativne poruke o njemu. Možda su uskakali u vozilo kad je padala kiša i pisali pjesme i učili o tome kako ih je vozilo pokrilo. No ostaje činjenica, nisu ga vozili. Dar im je bio uzaludan.

Na isti način, Pavao ne želi da vi ili ja propustimo glavni blagoslov i korist od Božje nevjerojatne milosti:

„Preklinjemo vas, vas koji ste primili Božju milost, nemojte je potrošiti uzalud... Očistimo se od svega što onečišćuje naše tijelo i dušu te budimo potpuno sveti!⁶ (2 Korinćanima 6:1; 7:1, TEV).-

Može li jasnije od ovoga? Moje je pitanje: „Zašto se to ne uči

⁶ Budući da imamo ova obećanja, očistimo se, ljubljani, od svake tjelesne i duševne ljage, i privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu!

jasnije i ne naglašava više u našim crkvama?

ISUS JE ISPUNIO POTREBE ČOVJEČANSTVA

Prolistamo li nekoliko stranica unatrag, vidjet ćemo biblijski imperativ da „Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio,“ kao što je Ivan napisao u svojoj prvoj poslanici (stih 2:6). Zapazite riječ *mora*. Kao što smo već prije razmotrili, ovaj stih nije preporuka, nego zapovijed. Bog očekuje od nas da živimo kao što je Isus živio. Stoga krenimo dalje i upitajmo: „Kako je još Isus živio?“

Iz Evanđelja jasno proizlazi da je Isus ispunio potrebe čovječanstva. Liječio je bolesne, čistio gubave, oslobađao ljude od zarobljenosti, otvarao slijepu oči i gluhe uši, nijemi su progovarali, a hromi hodali, umnožavao je hranu da nahrani gladne te, čak, uskrisivao od mrtvih. A onda nam je dao zadatak: „Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas“ (Ivan 20:21).

Kako mi možemo činiti sve te stvari? Kroz dragovoljni dar Božje milosti! Biblija izvještava o ranoj crkvi: „Apostoli su s *velikom snagom* svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa, i *velika* je milost bila nad njima svima“⁷ (Djela 4:33).

Zašto Bog spaja zajedno veliku snagu i veliku milost? Jer je *milost* Božja *snaga*!

Možda mislite: „*Pa, Johne, ovdje se govori o apostolima; ja nisam apostol a ni pastor.*“ Dobro, onda mi dopustite reći nešto o „običnoj“ osobi. Crkva u Jeruzalemu držala je restoran, a jedan od zaposlenika bio je čovjek po imenu Stjepan. On nije bio apostol, prorok, evangelizator, pastor ili učitelj. Ne, on je služio kod stolova, starijim ženama. Ipak Biblija izjavljuje o njemu: „Stjepan, pun milosti i snage, činio je velike čudesne znakove u narodu“ (Djela 6:8).

Kako je mogao izvoditi velika čudesa ako nije bio apostol ili pastor? Kroz snagu Božje milosti! On je činio samo ono što je Isus činio, ispunjavao potrebe ljudi kroz snagu dara milosti.

Ovaj je isti dar dostupan svakom vjerniku. On je vaš i on je moj. Zbog toga nam je Isus zapovijedio: „Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju! ... Ova će čudesa pratiti

⁷ „Apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa, i velika je milost bila nad njima svima.“

one koji budu vjerovali ... na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati!" (Marko 16:15, 17-18). Isus *nije* rekao: „Samo će apostolima biti dana snaga [milost] da čine čudesa,“ i *nije* rekao: „Samo će apostolima biti dana milost [snaga] da postanu djeca Božja.“ Ne, Božja riječ jasno veli: „A svima koji ga primiše dade snagu da postanu sinovi [i kćeri] Božji“⁸ (Ivan 1:12, KJV). Ovome vjerujemo bez problema, zar ne? No dobro, ista nam Biblija veli: „Vjernicima će [ne samo apostolima] biti dana snaga [dar milosti] da čine čudesa,“ tako da možemo živjeti onako kako je Isus živio! Božjom snagom možemo vladati nad bolešću, slabošću i bilo kojom drugom nevoljom koju život može donijeti onima koje ljubimo.

MUDROST, RAZUMIJEVANJE, UVID, DOMIŠLJATOST, KREATIVNOST

Kako je još Isus živio? Živio je tako što je imao fantastičnu mudrost, razumijevanje, uvid, domišljatost i kreativnost. Njegova je mudrost zapanjivala čak i najškolovanije ljude. Odakle Njemu ta mudrost?

„Dijete [Isus] je raslo i jačalo, napunjujući se mudrošću. I milost je Božja počivala na njemu.“ (Luka 2:40).

Zbog milosti je Isus imao izvanrednu mudrost.

A to je dobro mjesto za postaviti pitanje: Ako je (kao što su mnogi kršćani i poučeni) Božja milost namijenjena samo oproštenju grijeha i odlasku na nebo, zašto je onda Isus trebao milost? On nikada nije zgriješio pa Mu onda nikada nije ni trebalo oprostjenje. Dobro, znamo da je Isus, premda je bio Božji Sin, rođen i hodao zemljom kao čovjek. On je sebe lišio svih božanskih povlastica koje idu uz to što je On Bog (vidjeti u Filipljanima 2:7). Stoga je trebao snagu milosti kako bi hodao u mudrosti i razumijevanju, imao uvid, bio domišljat i kreativan, imao dakle sve ono što je Njegova osobnost sadržavala.

**Kakvu samo snagu
milost ima!**

---

⁸ „A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja.“

Osobno volim kreativnost Njegove mudrosti, Njegovu domišljatost i diskreciju. To je doslovno spasilo život jednoj ženi. U osmom poglavlju Ivanova evanđelja nalazi se priča o tome kako su religiozni fanatici uhvatili ženu u preljubu. Dovukli su je na hramski trg i bacili je Isusu pred noge. (Volio bih znati zašto to nisu učinili i s muškarcem s kojim je počinila preljub.) Postavili su Isusu pitanje: „Mojsije nam je u Zakonu naredio da takve žene kamenujemo. A ti što veliš?“

Kad se dogodi takav sukob, potrebna je kreativna mudrost. Isus se sagnuo i počeo pisati po tlu. (Osobno vjerujem da je sastavljao popis tajnih ljubavnica ovih religioznih voditelja. Možda je pisao *Hana, Rahela, Izabela*.) No kako su ga ovi voditelji i dalje ustrajno ispitivali, Učitelj ih je pogledao i rekao: „Dobro, dečki, tko od vas nije počinio grijeha, neka prvi baci kamen na nju!“ Zatim je nastavio pisati po tlu.

Volim zamišljati kako su ovi naoko pobožni voditelji sada uočili napisana imena žena s kojima su oni počinili preljub. No, neovisno o tome je li to bio razlog ili im je dao ultimatum koji ih je osvjedočio, svaki je ispustio svoj kamen koji je držao u ruci i brzo se udaljio. Biblija nam veli: „A oni, kad to čuše, počеше izlaziti, počevši od najstarijih“ (Ivan 8:9). I ostade Isus sam sa ženom.

Zatim se uspravio i upitao ženu: „Ženo, gdje su? Nitko te ne osudi?“ Ona mu potvrđuje da su svi njezini tužitelji otišli. Zatim joj Isus kaže: „Ni ja te - ... - ne osuđujem. Idi i od sada ne griješi više“ (stihovi 10-11).

Njegova joj je mudrost i kreativnost spasila život. Zapazite da ju Isus nije optužio. On je bio jedini koji nije imao grijeha pa je u tom trenutku progovorila milost. Isus nije izrekao osudu koju je zaslužila u skladu sa zakonom. Međutim, rekao joj je: „Idi i od sada ne griješi više.“ Sada je progovorila milost, jer nam milost daje ono što nismo zaslužili, a milosrđe sprečava da dobijemo ono što smo zaslužili. Milosrđe ju nije osudilo, ali joj je Božja milost dala snagu da se više nikad ne vrati u smrtonosnu zamku bluda.

Božja milost na Isusu, obdarila Ga je mudročću kako da oslobodi ovu ženu od osude religioznih fanatika. Milost joj je, isto tako, dala snagu da hoda slobodna od bludnosti. Kakvu samo snagu milost ima!

U jednoj drugoj situaciji, Isus se nalazi na obali Galilejskog mora,

baš u trenutku kad su ribari proživljavali najgori dan svog života. Naime, cijeloga dana nisu ništa ulovili. Kako bi bilo vama da, na primjer, imate veliku trgovinu potrepštinama, a da cijelog dana niste ništa prodali? Sigurno, bio bi to vaš najgori dan. No jedna riječ Isusove kreativne mudrosti pretvorila je taj dan u najuspješniji dan čitave njihove poslovne karijere. Isus nije bio ribar; On je bio stolar – no imao je milost! Kakva mudrost i snaga!

U drugoj je pak situaciji, Isus znao gdje naći magarca, jer Mu je milost dala mudrost. Nije morao ići na Internet. Znao je kako platiti porez a da se nije morao savjetovati s poreznim stručnjacima – jednostavno je rekao Petru neka ide uloviti ribu, otvori joj usta i unutra će naći novac za porez. Točan iznos. To se dogodilo upravo kako je milost otkrila.

Uvid koji je Isus imao bio je izvanredan. On je znao da đavo radi među članovima Njegovog tima, čak i prije negoli je sotona očitovao svoju zloću kroz Judu. Znao je da je Natanael bio čovjek bez lukavstva, čak i prije negoli su se sreli.

MIJENJATI DRUŠTVO

U suštini, Božja milost koja je bila na Isusovom životu davala mu je sposobnost da mijenja društvo kojeg je bio dio. Isus je otišao na svadbu u Kani. Vjenčanja nisu bila mali događaji; cijelo bi selo sudjelovalo na svadbi. Međutim, ova je svadba bila na dobrom putu prema katastrofi, jer je domaćinu nestalo vina. Možete li zamisliti tu sramotu koju bi ove dvije obitelji morale nositi u budućnosti? I to godinama. No jedan susret s Božjom milošću koja je bila na Isusu doveo je do toga da se svadba podigla na sasvim novu razinu izvrsnosti.

U jednoj drugoj zajednici, u Nainu, vlasti su trebale providjeti opskrbu za udovicu kojoj je upravo umro sin jedinac. Vlasti su joj trebale do kraja njenog života davati hranu, odjeću i krov nad glavom, a sve to financirati novcem poreznih obveznika. Međutim, jedan susret s Božjom milošću koja je bila na Isusu učinio je da država ne mora odvajati novac za nju. Njoj je vraćeno ne samo nježno dostojanstvo, već prilika da ima potomstvo (vidjeti u Lukinom evanđelju 7:11-15).

U jednom drugom gradu, Isus je susreo vođu organiziranog kriminala. Govorimo ovdje o nekome koga bi danas nazivali „ku-mom“ mafije. Jedan susret s Božjom milošću koja je bila na Isusu i Zakej je svečano obećao učiniti društvo sigurnijim i boljim mjestom za život. Carinik više neće varati ljude. I ne samo to, Zakej je odlučio pola svoga bogatstva podijeliti siromasima. Gradski će siromasi tako imati koristi! A ni to nije sve: Zakej obećava da će četverostruko vratiti onima koje je zakinuo, a to će sigurno potaknuti rast gospodarstva u regiji (vidjeti Luka 19:1-8). Sve je to postigao jedan susret s Božjom milošću!

Evo još jednog slučaja: mladi je čovjek bio duševno bolestan – potpuno bezuman – ostavljen sam u svojoj patnji. U to vrijeme nije bilo umobolnica, ali bi se vlasti unatoč tome morale brinuti o njemu. Morale bi osigurati novac poreznih obveznika za njegovu hranu, odjeću i zaštitu. Naravno, trebalo bi mnogo odjeće jer je mladi čovjek svu odjeću trgao sa sebe. No jedan je susret s Božjom milošću koja je bila na Isusu bio dovoljan da mladi čovjek ozdravi. Neće ga morati zatvoriti tamo negdje na račun poreznih obveznika. Više mu neće biti potrebna skrb i zaštita društva, a novac koji bi se na njega trošio sada će se trošiti na nešto puno bolje za zajednicu. I ne samo to, deset će gradova Dekapolisa čuti o kraljevstvu Božjem kroz ovog jednog čovjeka koji je susreo Božju milost (vidjeti u Markovom evanđelju 5. poglavlje)!

Razmislite samo o svima onima gluhim, obogaljenim, bolesnim i na drugi način fizički oštećenim ljudima o kojima vlasti više neće morati skrbiti, a sve to zbog Božje milosti koja je bila na Isusu. Štoviše, ovi su ljudi sada postali građani korisni za svoje društvene zajednice. Mogli bismo nabrajati u nedogled – čak i izvan onoga što je napisano u evanđeljima, jer kako smo već ranije primijetili, Ivan piše da u sve knjige svijeta ne bi stala čudesa koja je učinio Isus za vrijeme svoje javne, trogodišnje službe.

Sjetite se, Isus je obećao: „... tko vjeruje u me, i on će činiti djela koja ja činim. Činit će i veća od ovih ...“ (Ivan 14:12). Kako? Pomoću Božjeg nezaslužnog dara milosti. I mi trebamo mijenjati svoje društvene zajednice, baš kao što je Isus mijenjao svoju – pomoću dara Božje milosti!

PUTOVANJE

Čvrsto vjerujem da je glavni cilj poglavarstava i vlasti svijeta tame zadržati ovo znanje od nas. Oni s olakšanjem uzdahnu pri spoznaji da 98 posto američkih kršćana vidi milost samo kao nezasluzen dar i oprostenje grijeha dok istovremeno ne znaju ništa o njenoj nevjerojatnoj snazi. To znači da jedva dva posto kršćana predstavlja pravu prijetnju njihovim utverdama.

Neprijatelj se ne boji naših lijepih crkvenih zgrada, objavljenih knjiga, velikih skupova, televizijskih programa i satelitskog emitiranja programa, sve dok smo i dalje neznalice u pogledu izvanredne snage koja nam stoji na raspolaganju. Ono čega se sile tame boje jest to da će vjernici otkriti snagu koja je stavljena u njih i, posljedično tome, sposobnost koju imaju da odvažno i kreativno mijenjaju svoje društvene zajednice kao što je to Isus činio. Oni se boje da ćemo zauzeti svoje mjesto kao *vladari u ovom životu*.

Martin Luter, na svoje je putovanje krenuo pribivši devedeset i pet teza na vrata Crkve svih svetih u Wittenbergu, u Njemačkoj, 31. listopada 1517. godine. Time je pokrenuo reformaciju. Od tada crkva više nije bila ista. Bilo je to djelo Duha Božjega izvršeno kroz čovjeka. Sažetak je njegovih teza bio da će *pravednik živjeti po vjeri*. Suprotstavio se kupovanju oprosta, jer je to zarobljavalo ljude.

Pa dobro, i ja sam na putovanju. Znam da ne putujem sam, i drugi putuju sa mnom. Želimo da i vi pođete s nama. Mi ne pribijamo devedeset i pet teza na stara drvena vrata, već na srca naše braće i sestara. Naša je poruka: *Milost nije samo Bogom-dano pokrivalo za naše grijeha. Ona nam daje snagu da živimo poput Isusa, da vladamo u ovom životu očitujući nebeski autoritet i snagu kako bismo mijenjali svijet u području našeg utjecaja*.

Stoga odlučimo povećati onih statističkih dva posto na sto posto. Kad vjernici budu čuli riječ milost, neka odmah pomisle: to je „snaga koja nadilazi naše ljudske sposobnosti.“

5.

ONI KOJI SE RAZLIKUJU

Svi koji su primili preobilnu Božju milost i dar pravednosti, vladati će u životu kroz Krista.¹
RIMLJANIMA 5:17 (TEV)

Veličina ovoga stiha Rimljanima 5:17 gotovo je prevelika da bi bila stvarna. Njegova je poruka veličanstvena. Možda upravo zato mnogima promakne.

Svatko od nas, koji smo primili Isusa kao Gospodara u našem životu, treba vladati na području života. Svi su oni koji su dobrovoljno primili Božju milost dobili snagu nadvladati bilo koju nevolju u ovome svijetu, koja može doći protiv njih. Život na ovoj zemlji ne treba vladati nama; mi trebamo vladati u životu. Pomoću snage Božje milosti trebamo mijenjati naše društvene zajednice baš kao što je Isus mijenjao svoju. To je naš zadatak.

PRAKTIČNA PRIMJENA

Stoga odvažimo se i ispitajmo što znači vladati u životu po milosti Božjoj. Moramo ići dalje od standarda, moramo prekinuti *status quo*. To znači da život više ne gledamo kao posao od osam-dopet za koji dobivamo plaću krajem svakog mjeseca, zatim odemo u mirovinu, zatim umremo i završimo u nebu. Kakav jadan pogled na život! Nije to ono što je Bog planirao za naš život. Stvoreni smo za daleko više!

Postajemo osobe od utjecaja kad znamo da nas je Bog pozvao da budemo glava a ne rep; da budemo iznad a ne ispod (vidjeti u Ponovljenom zakonu 28:13). Ne samo da se moramo uzdići iznad nepovoljnih okolnosti u životu, nego trebamo biti bolji od onih koji nisu u savezu s Bogom. Mi smo ti koji trebaju biti vođe usred mračnoga svijeta. Glava određuje pravac, smjer i trendove.

¹ „... mnogo će sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati snagom života po jednome – Isusu Kristu.“

Rep slijedi. Mi trebamo biti vođe u svim vidovima naše društvene zajednice, a ne sljedbenici.

Ako ste učitelj u javnoj školi, onda pomoću dara milosti vi stalno donosite nove, kreativne i inovativne načine na koje prenosite znanje i mudrost svojim učenicima, takve o kojima drugi nastavnici u vašoj školi nisu ni pomislili. Visoko postavljate letvicu i svoje učenike nadahnjujete na način kojem se drugi dive. Vaši kolege učitelji ne mogu a da ne govore međusobno: „Odakle mu/joj samo dolaze takve izvrsne ideje?“

Ako radite na području medicine, tada pomoću dara milosti donosite nove i daleko učinkovitije načine liječenja bolesti i slabosti. Vaše se kolege dive i s čuđenjem pitaju: „Odakle mu/joj samo dolaze takve izvrsne ideje?“

Ako ste dizajner, pomoću dara Božje milosti, stvarate svježije i kreativne projekte koje drugi oponašaju. Vi utvrđujete stilove i trendove koje drugi slijede. Traže vas zbog vaših radova i poznati ste kao onaj koji određuje trendove. Toliko ste ispred svih u vašoj djelatnosti da se kolege dive i s čuđenjem pitaju: „Odakle mu/joj samo dolaze takve izvrsne ideje?“

Bavite li se politikom, pomoću dara Božje milosti, vi imate mudrost u rješavanju društvenih problema za koje su drugi mislili da ih je nemoguće riješiti. Vi utirete put u kreiranju zakona pa vas biraju ili vrlo brzo promiču ispred vaših suvremenika. Vaša diskrecija i genijalnost dovode do toga da se vaše kolege dive i s čuđenjem pitaju: „Odakle mu/joj samo dolaze takve izvrsne ideje?“

Ako radite u policiji, pomoću dara milosti, koji je na vašem životu, vi donosite mir tamo gdje su se drugi uzalud trudili. Poput Isusa koji je znao gdje će naći magarca, vi znate gdje ćete naći počinitelje. Vi nalazite dokaze za rješavanje slučajeva brže od drugih policajaca u vašoj društvenoj zajednici. Vaš uvid, sposobnost i mudrost toliko su izoštrjeni da se vaše kolege dive i s čuđenjem pitaju: „Odakle mu/joj samo takvo znanje?“

Kao poslovni čovjek ili žena, pomoću dara Božje milosti, vi razvijate nove proizvode i tehnike prodaje kao i marketinške strategije koje su daleko ispred svih drugih. Vi uviđate što je profitabilno, a što nije. Znae kad treba kupiti, a kad prodati; kad ući u posao, a kad izaći iz njega. Ostali se poslovni ljudi dive i pokušavaju shva-

titi zašto ste tako uspješni.

Ovo nisu napuhani, nerealni primjeri. Oni oblikuju naš zadatak. Svatko je od nas pozvan na neko drugo područje društva, no ma gdje se nalazili u areni života moramo očitovati da smo glava, vođe i majstori. Naši poslovi trebaju napredovati čak i onda kad se drugi muče. Naše zajednice moraju biti sigurne, divne i napredne. Mjesta gdje smo zaposleni trebaju doživjeti procvat. Naša glazba treba biti nova i originalna – nju trebaju oponašati glazbenici u svijetu, a ne da kršćanska glazba oponaša svjetovnu.

Isto vrijedi i za naše grafičke, video i arhitektonske projekte. Kreativnost Božje obitelji treba biti ona koja nadahnjuje i za kojom se traga na svim razinama. Naše izvedbe – neovisno o tome radi li se o sportu, zabavi, umjetnosti, medijima ili bilo kojem drugom području – trebaju biti primjeri. Naši gradovi, države i narodi trebaju cvasti kad vladaju pravednici.

Gdjegod i kadgod su uključeni vjernici, tamo se i tada trebaju nalaziti kreativnost, produktivnost, mir, osjetljivost i domišljatost. Mi trebamo biti svjetlo u tami. Pomoću Božje nevjerovatne milosti u našim životima, *mi se moramo isticati* usred društva u tami.

ISTICATI SE

Mi, kojima je dana snaga kroz Božju milost, trebamo se isticati i biti različiti na svim područjima života. Pažljivo pročitajmo svjedočanstvo o Danielu:

„Daniel se toliko isticao svojim izvanrednim duhom iznad pročelnika i satrapa te kralj mišljaše da ga postavi nad svim kraljevstvom.“ (Daniel 6:3)

To je izvanredno. Daniel se *isticao*. Zapazite da ne piše: „Bog je isticao Daniela.“ U svim važnijim prijevodima stoji da se ovaj izvanredni mladić *sam* isticao. U verziji biblije *The Message* stoji suvremenim rječnikom: „Daniel je potpuno nadmašio sve druge voditelje.“

Kako je to učinio? Imao je izvanredne osobine jer je bio povezan s Bogom. Daniel je disciplinirano dolazio u blizak, neprestani dodir sa Stvoriteljem. Ne bi trebalo biti ništa drugačije s bilo kime tko je danas u savezu s Bogom.

U verziji biblije *The New American Standard Version* stoji: „Daniel se počeo isticati ... jer je imao *izvanredan* duh.“ Riječ *izvanredan* znači „ići izvan okvira standarda, slomiti *status quo*, prevršiti uobičajenu mjeru.“ Ponekad možemo riječ bolje shvatiti ako znamo što ona ne znači – njezini su antonimi: *obično, uobičajeno ili normalno*. Stoga kad živimo normalan život, onda očitujemo duh koji je prava suprotnost osobi koja ima *izvanredan* duh.

Izveštaj kaže da je Danielov *duh* bio *izvanredan*, ne njegov um ili tijelo. Ako je duh *izvanredan*, onda su um, tijelo, kreativnost, domišljatost, mudrost, znanje i svi drugi vidovi našeg života u skladu s njime. Naš duh oblikuje naš život. Poznajemo li uistinu milost koja nam je dana, tada znamo da nema granica, jer „Sve je moguće onomu koji vjeruje!“ (Marko 9:23). Daniel je ulazio u ono što mu je bilo na raspolaganju kroz njegov odnos s Bogom. Zbog saveza koji je imao sa Svemogućim, Daniel je znao da treba vladati okolnostima, a ne da okolnosti vladaju njime; znao je da treba biti glava, a ne rep.

Razmislimo o ovome podrobnije. Daniel i njegova tri prijatelja odvojeni su od svog malog naroda zvanog Izrael i dovedeni u jednu od najmoćnijih država svijeta. Ako ste kojim slučajem Amerikanac/Amerikanka te mislite kako je naša zemlja velika tijekom posljednjih pedeset godina, dopustite mi kazati vam, Amerika nije ništa u usporedbi s moći i sjajem Babilona. Babilon je vladao cijelim tada poznatim svijetom! Bili su na vrhuncu u gospodarskom, političkom, vojnom, društvenom, znanstvenom smislu, po svom znanju kao i na svakom drugom području. Bilo kako bilo, vidimo: „I kakvo god da je pitanje ili problem kralj postavio, ova su četvorica [Daniel, Hananija, Mišael i Azarja] znala *deset puta* više nego drugi voditelji u njegovom kraljevstvu“ ² Daniel 1:20, TEV). U drugim prijevodima stoji da su ova četvorica bila *deset puta* bolja, *deset puta* mudrija i *razumjela deset puta* više od drugih. Oni su predlagali i davali ideje na koje mudraci u Babilonu nisu ni pomišljali – a njihove su ideje bile djelotvorne.

² „I u svemu mudrom i umnom o čemu ih ispitišaše kralj, nađe da su deset puta vrsniji od svih čarobnika i gatalaca što ih bijaše u svem njegovom kraljevstvu.“

VEĆI OD DANIELA, VEĆI OD IVANA

Imajući sve to na umu, pročitajte slijedeće Isusove riječi: „Velim vam, nije nitko između rođenih od žene veći od Ivana...“ (Luka 7:28). To znači da je Ivan Krstitelj bio veći od Daniela. Nemojte ovu dvojicu uspoređivati po onome što su činili, jer je Ivan Krstitelj djelovao u službi, a Daniel na području državne uprave. Međutim, Isus jasno predstavlja Ivana kao „većeg.“ No zatim nastavlja i kaže: „...ali najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega“ (Luka 7:28).

Zašto je, dakle, najmanji u kraljevstvu Božjem veći od Daniela ili od Ivana? Isus još nije otišao na križ za otkupljenje čovječanstva pa stoga Ivan nije imao novorođeni duh. Još nije bio dio Kristovog tijela. Nije se za Ivana moglo reći: „Kakav je Isus takav je Ivan Krstitelj u ovome svijetu.“ Ivan nije doživio uskrsnuće i nije bio uzdignut zajedno s Kristom i postavljen da sjedi na nebesima. Ipak, sve se ove tvrdnje odnose na nas, danas. Zbog toga je posljednji u kraljevstvu veći od Ivana.

Procjenjuje se da je na zemlji od Isusovog uskrsnuća bilo oko dvije milijarde kršćana. Šanse su male, no ako se dogodi da ste baš vi „najmanji od“ dvije milijarde (t.j. ako se „broj vaše veličine“ nalazi upravo na kraju niza brojeva od dvije milijarde) još uvijek ste veći od Ivana Krstitelja! Što znači da ste veći i od Daniela! Stoga se postavlja pitanje: „*Ističete li se?*“

Jeste li deset puta pametniji, bolji i mudriji, deset puta domišljatiji, kreativniji i inovativniji od onih s kojima radite, a koji nemaju savezni odnos s Bogom kroz Isusa Krista? (A da ne spominjemo, jeste li deset puta strpljiviji, ljubazniji, discipliniraniji, gostoljubiviji, darežljiviji te imate li deset puta više ljubavi od onih s kojima radite?) Ako ne, zašto ne? Zašto velika većina novorođenih vjernika nisu deset puta vrsniji od svijeta? Može li to biti zato što samo dva posto kršćana razumije da nam milost Božja daje snagu koja nas osposobljava da idemo izvan okvira naravnih sposobnosti tako da možemo vladati u životu i isticati se kao što se Daniel isticao? (Zapazite: Rečeno nam je da nosimo bremena slabih u crkvi. Međutim, Biblija nigdje ne govori da oni trebaju ostati slabi cijeli svoj život. I njima treba dati viziju kako da se ističu na mjestu svog utjecaja).

Isus izjavljuje da smo mi „svjetlo svijeta“ (vidjeti u Mateju 5:14).

Pozivanje na Božju djecu kao na svjetlo usred tame ne događa se samo na jednom mjestu u Novom zavjetu. Slijedeći stihovi podupiru ovu Kristovu metaforu: Matej 5:14-16; Luka 12:3; Ivan 8:12; Djela 13:47; Rimljanima 13:12; Efežanima 5:8,14; Kološanima 1:12; Filipljanima 2:15; 1 Solunjanima 5:5; 1 Ivanova 1:7; 2:9-10. Mislim da sada uviđate kako je biti svjetlo u mračnom svijetu, koji nas okružuje, glavna tema našeg života u Kristu.

Jeste li ikada zastali na trenutak i razmislili što to znači biti svjetlo svijeta? Nažalost, mnogi smatraju da biti „svjetlo“ znači biti sladak, nositi biblije sobom ma kamo išli i često navoditi Ivana 3:16. Ali, što bi bilo da se Daniel smatrao svjetlom na ovaj način? Što bi bilo da je njegov cilj bio ulaziti u vladine urede u Babilonu, ljubazno se odnositi prema ljudima i svojim kolegama govoriti: „Hej, voditelji u Babilonu, u Psalmu 23 stoji: 'Jahve je pastir moj, ni u čem ja ne oskudijevam ...'?"

Što bi voditelji i satrapi govorili među sobom kad god bi Daniel otišao iz ureda kako bi molio u vrijeme ručka? Možete li to zamisliti? Siguran sam da bi govorili otprilike ovo: „Tako nam je drago da je taj fanatik otišao iz ureda. Nadajmo se da će moliti cijelo poslijepodne. On je do kraja čudan.“

Zašto su donijeli zakon koji zabranjuje Danielu da se moli (vidjeti u Danielu 6:6-8)? Jedini logični razlog je bio taj što je Daniel bio deset puta pametniji i mudriji – deset je puta više znao, deset je puta bio inovativniji i kreativniji od svih njih zajedno. Bili su zbunjeni. Mogu ih zamisliti kako se žale jedni drugima: „Stvarno ne razumijemo. Nas su poučavali najsposobniji, najdarovitiji i najmudriji učitelji, znanstvenici i voditelji na cijelom svijetu. On dolazi iz te beznačajno male kulture. Odakle mu te ideje? Zašto je toliko bolji od nas? Sigurno je to zbog sve te molitve. Moli se Bogu tri puta na dan! Donesimo zakon i zabranimo mu to, tako da više ne bude bolji od nas!“

Daniel je bio sjajno svjetlo usred mračne kulture u kojoj je živio, jer je bio izvanredna osoba. Njegovim se suvremenicima to nije sviđalo. Bili su ljubomorni. Međutim, mogu zamisliti da su mnogi ljudi, uključujući i kralja, u Danielovim sposobnostima vidjeli dokaz o živome Bogu. Danielova je izvrsnost privlačila i dovela do toga da voditelji iskazuju čast Danielovom Bogu. Nije njihovu pažnju privuklo Danielovo poznavanje Pisma ili činjenica da je bio drag

ili da je molio tri puta na dan – bila je to činjenica da je Daniel bio mnogo bolji na svom području rada.

U svjetlu toga, poslušajmo sada Isusove riječi koje se odnose na svjetlo: „Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog“ (Matej 5:16). Isus posebno govori o našim djelima koja se trebaju isticati pred nevjernicima. Kako se onda dogodilo da smo to sveli na ljubazno ponašanje prema ljudima i navođenje stihova iz Biblije?

SUVREMENI PRIMJERI

Imam prijatelja, Bena, koji je bio potpredsjednik jedne od najvećih korporacija za proizvodnju automobila na svijetu. Jednom prilikom dok smo večerali, rekao mi je da je prije negoli je postao potpredsjednik, radio u konkurentskom, vrhunskom timu inženjera. „Johne, čitao sam u knjizi o Danielu da su on i njegova tri prijatelja bili deset puta bolji od svojih kolega,“ rekao mi je prijatelj. „Stoga sam molio: ‘Gospodine, ako su Daniel i njegova tri prijatelja bili deset puta bolji od svojih kolega i to u Starom zavjetu, onda ja trebam biti najmanje deset puta bolji od mojih kolega, jer se ja nalazim pod milošću Novog zavjeta.’“

Nastavio je: „Johne, ova je velika korporacija godišnje provodila analizu ušteta i produktivnosti za svakog zaposlenika u timu viših dizajnera.“ Drugim riječima, ova bi analiza pokazala uspješnost ideja svakog člana tima, njegovu domišljatost i produktivnost. „Drugi po redu najbolji zaposlenik toga tima postigao je uštedu i produktivnost od trideset i pet milijuna dolara te godine. Znaš li što sam ja učinio?“

Smiješio sam se, predmnijevajući što slijedi. „Što si učinio?“

Odgovorio je: „Ja sam ostvario uštedu i produktivnost od tri stotine i pedeset milijuna dolara. Bio sam deset puta bolji od drugog po redu najboljeg čovjeka.“ Sada je bilo jasno kako je Ben postao jedan od vrhunskih šefova u jednoj od najvećih korporacija u Americi.

Sjećam se bračnog para koji je radio kao dio tima naše službe *The Messenger International*. Jednog su ljeta doveli dvojicu svojih sinova na jedan od mojih sastanaka na kojem sam poučavao

o ovim načelima. Nakon službe, njihov mlađi sin, Tyler, koji je upravo bio navršio jedanaest godina, rekao je tati: „Zato što imam Božju milost, ja ću biti bolji od svih ragbijaša u našoj gradskoj ligi.“

No, umjesto da vam ispričam Tylerovu priču o sezoni ragbija koja je uslijedila, dopustite mi ovdje navesti pismo njegovih roditelja:

Johne,

dostavljamo vam Tylerovu statistiku za jesensku sezonu (devet utakmica uključujući doigravanja i utakmicu prvenstva). Ovo je gradska liga Colorado Springsa za dječake od 11 do 12 godina starosti.

Naš je sin visok 1,64 m, težak 47 kg, ima jedanaest godina. Rekli bismo da je on normalno građen dječak (ništa izvan standarda) kad ga se gleda na fotografiji s drugim dječacima iz njegova tima.

Na početku sezone, njegov ga je trener gledao kako trenira za vrijeme njihovog godišnjeg boravka na kampu. Rekao je: „Čovječe, čini se da je Tyler deset puta brži nego prošle godine!“

Tyler je imao 816,56 m trčanja u 78 nošenja lopte. Slijedeće najbolje trčanje bilo je 473,66 m u 70 nošenja lopte. Polovicu igre je prosijedio na klupi jer je trener smatrao da nije sportski dalje ga koristiti. Tyler je imao 17 polaganja u 78 nošenja lopte. Slijedeći najbolji igrač je imao 7 polaganja u 70 nošenja lopte.

Na polovici normalne sezone, treneri drugih timova počeli su kreirati svoje obrane prema Tylerovom trčanju. Tijekom utakmica, čuli bismo trenere kako viču: „Pazi na 68-icu!“ „Može li netko, molim, zaustaviti tu 68-icu?“ „Momci, što radite? Pa mali će vas uništiti!“ Broj 68 je bio Tyler.

Ljudi bi, koje Tyler nije poznao, silazili s tribina nakon utakmice, pozdravljali ga i razgovarali s njime. Bio je šokiran i osjećao se čudno, ali mi smo mu govorili kako mu Božja milost daje utjecaj te da mora i dalje vjerovati u to. Isto tako, rekli smo mu da nauči svoj utjecaj koristiti na ispravan način.

Iskreno vaši Jim i Kelly T.

Zadivljuje kako mladi ljudi lako povjeruju Božjoj riječi i postupe u skladu s njom. Mladi nam je Tyler izvrstan primjer!

MILOST U NAMA

Zašto jednostavno ne povjerujemo u ono što Bog tvrdi u svojoj Riječi? Savez koji imamo s Njim znači: „Onomu koji, prema snazi [milosti] što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti ...“³ (Efežanima 3:20). Ne radi se o tome da to čini sila koja povremeno dolazi s neba, niti se radi o sili koja dolazi kad nađemo muškarca ili ženu koji imaju poseban dar službe. Ne, radi se o sili *koja se očituje u nama*.

Posebnu pažnju obratite na dio stiha koji kaže da Bog može.

Zamislite da strašna glad pogodi određeni dio svijeta. Bilo kako bilo, vrlo darežljiva i milosrdna zemlja u drugom dijelu svijeta šalje svoju vojsku u pogođeno područje, zajedno sa svojim brodovima i teretnim zrakoplovima punim svježeg povrća, voća, žitarica, mesa i pitke vode. General vojske objavi građanima slijedeće: „Možemo vam dati onoliko hrane koliko možete ponijeti.“ Prvi čovjek dođe s izletničkom košarom i ponese količinu hrane dovoljnu za nekoliko dana za dvoje ljudi. Slijedeći dođe s velikom vrećom i ponese dovoljno hrane za svoju obitelj za pet dana. Međutim, iza njih dođe čovjek s kamionetom te ponese dovoljno hrane za svoju obitelj i nekoliko gladnih susjeda za cijeli slijedeći mjesec.

Čovjek s izletničkom košarom vidi kamionet kako prolazi pored njegove kuće prevozeći gotovo tonu hrane. Malo je reći da se uznemirio; naljutio se! Žali se svojim susjedima i svima drugima koji žele slušati te njegove pritužbe konačno dođu do generala.

General ga pozove i otvoreno mu kaže: „Hej, rekli smo vam da možemo dati hrane onoliko koliko *možete* ponijeti. Zašto si došao s tako malom košarom? Zašto nisi došao s nečim većim? Zašto nisi došao sa svojim kamionetom u naše skladište?“

**Naša je posuda jedina
stvar koja
ograničava Boga.**

---

³ „Onomu koji, prema snazi što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti ...“

Što je kršćanska posuda kad se radi o Božjoj milosti? U skladu s Efežanima 3:20, to je ono što mi možemo *moliti ili misliti*. Bog kaže: „Moja milost [snaga] daleko nadilazi bilo kakvu posudu koju vi možete donijeti!“ Drugim riječima, naše posude odlučuju o tome koliko ćemo sudjelovati u neograničenoj opskrbi koja nam stoji na raspolaganju. Ili, da to kažemo bez uvijanja, naša je posuda jedina stvar koja ograničava Boga. Vjerujem da Bog postavlja pitanje, vama i meni: „Zašto mislite samo na ono što je nužno da bi se preživjelo? Zašto mislite samo na sebe i na svoju obitelj? Zašto ne koristite puni potencijal koji sam stavio u vas i izvršite značajni utjecaj na sve oko sebe, kao što je to Daniel činio?“

Zbog toga je Pavao strastveno molio da možemo spoznati i razumjeti „koliko je *u* nama i *za* nas koji vjerujemo neizmjerljiva, neograničena i izvanredno velika njegova snaga ...“⁴ (Efežanima 1:19, TEV).

Pažljivo pogledajmo Pavlov odabir riječi: *neizmjerljiva, neograničena i izvanredno velika snaga*. Kad se radi o Božjoj snazi za vaš život, koja vam od ovih riječi nešto govori? Zapazite da Pavao govori o „snazi *u* nama“, ne o snazi koju možemo povremeno dobiti od odabranog službenika, ako se Bog slučajno dobro osjeća toga dana. Radi se, isto tako, o „snazi *za* nas“, snazi koja nam je dana kako bismo vladali u ovom životu. To je snaga *za* nas da se podignemo i istaknemo tako da drugi mogu vidjeti silu uskrsnuća Isusa Krista! To je snaga za nas da možemo sjati blještavim svjetlom u ovome mračnom svijetu.

Sada se moramo upitati: „Živimo li mi ispod onoga za što je Isus platio tako visoku cijenu? Ako smo poštteni, odgovor bi morao biti „Da“. Rezultat prosječnosti koju smo sami sebi nametnuli tragičan je podbačaj naše mogućnosti da utječemo na svijet oko nas u ime kraljevstva.

Zašto se tako često podlažemo svjetskim bezbožnim načinima? Na primjer, kad nas pogodi recesija, zašto se kršćani boje i žale zajedno sa svima drugima? Ponekad mi se čini da bismo morali ponovo napisati Filipljanima 4:19 i reći: „A moj će Bog ispuniti svaku vašu potrebu ovisno o stanju banaka na Wall Streetu i gospodarstva.“ Nije li to upravo opis načina na koji se većina nas ponašala tijekom nedavne svjetske recesije? No, kad istražimo

⁴„... koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova snaga ...“

istine sadržane u Božjoj riječi, upravo su teška vremena pravo vrijeme da sinemo još blještavije nego ikad! Resursi ne napuštaju planet za vrijeme recesije. Ideje nisu zabranjene, kreativnost nije presušila, a inovacije i marljiv rad nisu istrijebljeni. Upravo je vrijeme tame ono vrijeme kad Božji narod treba istupiti, kad Njegova snaga u nama oživi ideje vrijedne milijune i milijarde dolara, koje će pomoći ljudima. Recesija znači samo to da su redovni financijski kanali zakrčeni te da treba otvoriti nove kreativne kanale i svježije ideje. A vi i ja trebamo biti oni koji otvaraju te kanale i ideje, jer Izvor kreativne snage nikad ne presušuje!

Tijekom razdoblja 1920-tih, netko je trebao reći Aimee Semple McPherson kako je nemoguće da žena u to vrijeme izgradi kazalište od pet tisuća sjedala u središtu Los Angelesa. A trebali su joj reći i to da neće moći održati svoje kazalište tijekom Velike krize. Pa ipak, ona je učinila upravo to. Propovijedao sam u tom kazalištu, a do današnjeg dana tamo se sastaje velika crkva. Govorilo se o tome kako su se holivudski producenti znali ušuljati na službe koje je Aimee držala nedjeljom navečer i tamo dobivali ideje od njenih kulisa koje je radila kao ilustraciju. Oni bi te ideje koristili za kulise u svojim filmovima. Aimee je utjecala na svijet, bila je svjetlo.

Uspoređujem Aimeenu službu s TV programom na koji sam nedavno naišao. Čovjek je pjevao „Čudesnu milost“ pred velikim auditorijem. Ispred publike, sjedile su tri osobe u svojstvu žirija. Kad je čovjek završio s pjevanjem, suci su počeli ocjenjivati njegovu izvedbu. Šokiralo me je kad su suci rekli otprilike ovo: „Ma dobro si to obavio; tvoje je moduliranje moglo biti jače; visina glasa je mogla biti viša ...“

Koljena su mi klecala. Zavapio sam: „Bože, Ti si stvorio svemir. Ti si stvorio velike maglice i supernove, fantastične planine Rocky Mountains, predivna morska stvorenja. Ti živiš u nama. A mi posežemo za „Američkim idolom“ ne bismo li dobili inspiraciju!“ Razmislite o ovome: Aimee je utjecala na Hollywood svojom kreativnošću, no nama je toliko nedostaje zbog uspavane milosti pa svoju inspiraciju tražimo u Hollywoodu.

Preplavila me žalost. Razmišljao sam o tome dugo i marljivo. Zaključio sam slijedeće: „*Naravno, ako je sve što učimo to da je milost oproštenje naših grijeha te da nam otvara put u nebo, nećemo se isticati kao svjetlo u ovome svijetu.*“ Gotovo se čini kao da nam je

Bog dopustio da budemo smiješni u očima svijeta. U našoj želji da stvorimo poruku koja je lagana i ugodna, koja ne traži ustrajnu vjeru ili borbu vjere, Bog mora da se žali: *„Dopustit ću da vas osramoti vlastita mudrost.“*

Zašto jednostavno ne vjerujemo Njegovim obećanjima i Njegovim uvjetima? Zašto pokušavamo ugurati Njegovu mudrost kako bi pristajala uz naš način života umjesto da tražimo radikalnu promjenu koja se dogodi onda kad svoje živote suočimo s Njegovom istinom?

MOJE ISKUSTVO S MILOŠĆU

U školi nisam volio engleski jezik, bio mi je to najgori predmet – posebno kreativno pisanje. Tresao sam se kad bi nam dali zadaću koja je uključivala bilo kakvo pisanje. Meni bi uglavnom trebalo oko tri do četiri sata da sastavim rad od jedne ili dvije stranice. Sjedio bih dugo buljeći u prazan list papira pokušavajući smisliti kako da počnem. (O da, bilo je to prije osobnih računala i iPad-ova!) Konačno bih složio rečenicu, buljio u nju, mislio kako je grozna, zgužvao papir i bacio ga. Pri slijedećem bih pokušaju uspio sastaviti dvije rečenice. Opet bih zaključio kako su grozne, zgužvao papir i bacio ga. Ovo bi se nastavljalo sve dok ne bih potrošio nekoliko araka papira i puno, puno vremena. Nakon jednog sata, ili čak kasnije, možda bih napisao odlomak ili dva koji bi imali nekakvog smisla. Rezultat svega toga je bio, premda sam svoj rad držao dobrim, vrlo slaba ocjena.

Ponekad se pitam nisu li me moji profesori engleskog jezika puštali u slijedeći razred samo zato da se ne bi morali natezati sa mnom. Mislite da pretjerujem? Istina je da sam od 800 mogućih bodova na državnoj maturi imao svega 370 na usmenom dijelu ispita (engleski). To je samo 46%, što se smatralo „propadanje sa stilom“. Moja je sreća bila da sam bio vrlo dobar u matematici i znanosti pa sam se mogao upisati na strojarstvo na Sveučilištu Purdue.

No, kad mi je 1991. godine Bog rekao dok sam molio: *„Sine, želim da pišeš,“* mislio sam da jako griješi. *„Može li biti,“* mislio sam, *„da me Bog mijenja s nekim drugim između tolike svoje djece na planetu?“*

Sramim se priznati, ono što je tražio od mene bilo je tako smiješno da nisam ništa učinio. U to vrijeme nisam znao ništa od ovoga što sada dijelim s vama, o nevjerojatnoj naravi Božje milosti koja daje snagu.

Deset mjeseci poslije, u roku od dva tjedna, dvije su mi žene iz različitih država prišle. Jedna je bila iz Teksasa, a druga s Floride. Svaka je od njih izgovorila iste riječi upućene meni: „Johne Bevere, ako ne budeš pisao poruke koje ti Bog daje, On će ih dati nekom drugom, a tebi će suditi zbog tvoje neposlušnosti.“

Kad sam čuo i drugu ženu kako izgovara istu opomenu, pogodio me je strah Gospodnji. „*Bolje mi je da slušam i bolje mi je da pišem!*“ No, stvarno sam mislio da Bog jako griješi. Nisam mogao sastaviti rad od desetak stranica, a kamoli knjigu! Očajan, napisao sam ugovor s Bogom na listu papira. „*Potrebna mi je milost,*“ pisao sam. „*Ne mogu to raditi bez Tvoje sposobnosti.*“ Potpisao sam ugovor i stavio datum.

Poslije sam počeo pisati. Nisam imao skicu, jer nisam znao kako da je sastavim, a nisam znao ni kamo bi me taj postupak mogao odvesti. Imao sam tek opću zamisao o predmetu. Odjednom, na um su mi pale misli koje nikad nisam mislio, poučavao ili čuo bilo koga drugog da poučava. Pisao sam, i pisao. Konačno sam imao rukopis u veličini knjige. Kasnije sam napisao drugu knjigu pa treću. Do danas sam napisao petnaest knjiga koje su prodane u milijunima primjeraka i objavljene na više od šezdeset jezika po cijelom svijetu. Jedna knjiga, *Bliže Bogu*, osvojila je godišnju nagradu knjižara za 2004. godinu, a nekoliko je njih bilo na popisu najprodavanijih knjiga, ne samo u SAD-u nego i u svijetu.

Uviđate li sada, da se radi o mojoj „naravnoj“ sposobnosti bih li to ikada mogao ostvariti? Ne, to je Božja milost!

Stajao sam u areni gdje se inače igra hokej, u Europi, i gdje je bilo više od osam tisuća ljudi, od kojih su mnogi bili kršćanski voditelji, kad sam upitao koliko je od njih pročitao jednu od mojih knjiga. Zapanjen gledao sam kako gotovo svi podižu ruku u zrak. Na međunarodnoj konferenciji u Istočnoj Europi, domaćin konferencije pitao je šest tisuća voditelja iz više od šezdeset zemalja jesu li pročitali makar jednu od mojih knjiga prevedenu na njihov jezik. Za mene je to predstavljalo izvanredno uzbuđenje kad sam vidio da je oko 90 posto prisutnih podiglo svoju ruku.

Iranski izdavač mi je rekao (u vrijeme pisanja ove knjige nekoliko je mojih naslova prevedeno na jezik farsi, službeni jezik Irana): „Vi ste jedan od najčitanijih autora u Iranu.“ A takvi izvještaji i dalje stižu. Ali što želim reći: „*Kakva milost!*“

Dopustite mi podijeliti s vama o čemu sanjam: Volio bih se naći s mojim profesorima engleskog jezika iz srednje škole i pokazati im mojih petnaest knjiga koje sam napisao pomoću Božje milosti, gledati ih kako padaju u nesvijest, onda ih povratiti u život i dovesti ih Kristu. Plod će učiniti da se istaknem u njihovim očima i jasno će očitovati čudesnu milost našeg Gospodina Isusa Krista!

Zbog toga je Pavao odvažno tvrdio: „Milošću sam Božjom ono što jesam“ (1 Korinćanima 15:10). Poslušajte me dragi čitatelji: Vi niste ono što jeste zbog mjesta na kojem ste se rodili, u kojem ste dijelu grada odrasli, kojoj etničkoj skupini pripadate, kojeg ste spola, ili gdje ste se školovali. Vi ste ono što jeste zbog milosti Božje!

U svojoj sam mladosti, isto tako, bio loš govornik. Nakon što smo se Lisa i ja oženili, ona bi znala na mojim službama zaspiti već nakon deset minuta. Njezina bi najbolja prijateljica, Amy, sjedila do nje i čvrsto spavala otvorenih usta! Obje bi prespavale cijelu službu.

Prije nekoliko godina, Lisa je pronašla jednu video snimku moje propovijedi iz 1984. godine. Pustila je snimku, a ja sam nakon nekoliko sekundi povikao: „Lisa, baci to!“ Zgrabila je kasetu, privinula je na grudi čvrsto je držeći objema rukama i histerično se smijući povikala: „Ne, to je materijal za ucjenu!“

Danas, i to samo zahvaljujući Božjoj milosti, govorim pred pet tisuća, deset tisuća, čak i dvadeset tisuća ljudi u arenama širom svijeta. Ljudi me pitaju: „Jesi li nervozan prije službe?“

„Ne, nimalo,“ odgovaram.

Obično ih zbuni moj odgovor. „Kako možeš stati pred tolike ljude i ne biti nervozan?“

Smijem se i kažem: „Ja znam koliko sam grozan, i ako se milost ne pojavi, svi smo u velikom problemu.“ Sada, kad poznajem Božju milost, ona me nikad ne iznevjeri. Uvijek je tamo!

Zato Pavao veli: „Nema vas ni mnogo na ljudsku mudrih, ni mnogo moćnih, ni mnogo plemenitih ...“ (1 Korinćanima 1:26). Zašto? Zato što će mudri, snažni i plemeniti ovisiti o vlastitoj sposobnosti umjesto da ovise o milosti.

Jednom ranije, Pavao je bio jedan od mudrih i plemenitih. „... iako bih se ja mogao i u tijelo pouzdati“ (Filipljanima 3:4). No Pavao je odlučio pouzdati se u milost: „Jednom sam mislio da su sve te stvari [mudrost, snaga, plemenit rod] jako važne, ali sada držim da nemaju nikakve vrijednosti“⁵ (Filipljanima 3:7, NLT). Zbog čega su ove ljudske osobine izgubile vrijednost? Zato što je Pavao želio hodati u nezasluzenoj milosti uskrsnuća, a ne u svojoj naravnoj sposobnosti i zato da iskusi „... njega i silu njegovog uskrsnuća ...“ (stih 10). To ne znači da Pavao nije davao sebe. On je marljivo proučavao kako bi se dokazao odabranim, i strastveno je molio da bude ispunjen znanjem Božje volje u svoj mudrosti i duhovnom razumijevanju. Pavao je davao sebe kao što i svi mi moramo davati sebe, ali je vjerovao Bogu za milost koja će pogurati njegove ljudske napore na područje božanske snage.

Ako ste student, trebate marljivo učiti, ali cijelo to vrijeme vjerujte Bogu za milost koja će vas pogurati na razinu misli i postignuća koje inače vaše vlastito razumijevanje ne bi moglo. Ako ste liječnik, morate ići u korak s najnovijim otkrićima medicine, ali se vaše pouzdanje ne smije nalaziti u vašoj sposobnosti ili obrazovanju. Vaše pouzdanje mora biti u nadnaravnoj mudrosti i kreativnosti Božje milosti da vam pomogne ići iza onoga što je poznato. Ako ste profesionalni sportaš, trebate marljivo trenirati, ali se morate pouzdati u Božju milost kako biste mogli nadvladati i biti bolji od nevjernika s kojima se natječete.

Sjetite se da smo otkrili, u prvom poglavlju, kako je naš ljubljani Bog, Stvoritelj, napisao životopise naših života još prije našeg rođenja? Vidjeli smo Davida kako slavi: „Ti me vidje prije nego se rodih. Svaki je dan moga života zapisan u knjizi tvojoj. Svaki je trenutak određen prije negoli je dan prošao“⁶ (Psalam 139:16, NLT).

Želio bih reći nešto o vašem životopisu. Nemoguće je svoj Bogom određeni životopis ispuniti u vlastitoj snazi. Jednostavno to niste u stanju. Da je Bog htio da svoj životopis ispunite u vlastitoj snazi, onda bi svoju slavu morao dijeliti s vama. A Bog to ne radi! On jasno kaže: „Ja, Jahve, ... svoje slave drugom ne dam ...“ (Izaija 42:8). Stoga je Bog vaš životopis namjerno napisao tako da ga ne možete ispuniti kroz svoje naravne sposobnosti, već morate

5 „Ali sve što mi je bilo vrijedno, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za me zbog Krista.“
6 „Oči tvoje već tada gledahu djela moja, sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: ...“

ovisiti o Njegovoj milosti. Na ovaj način, Njemu pripada sva slava!

To je ono što govorim ljudima u vezi s knjigama koje sam napisao. Nitko više od mene nije svjestan tko je pravi autor tih knji-ga. One nisu proizašle iz moje sposobnosti. Moje se ime nalazi na tim knjigama samo zato jer sam prva osoba koja ih je čitala.

Ne možemo vjerovati u ono što ne znamo.

Njegova milost i Njegova sposobnost učinila me je onim što jesam. Znam, to ne dolazi od mene; to je dar od Boga.

Alarmantna je stvarnost, međutim, da je samo dva posto američkih vjernika svjesno da im

milost daje snagu ispuniti svoje predodređene životopise. Mogu li onih preostalih 98 posto ispuniti svoj poziv u vlastitoj snazi? Naravno, ne mogu. Može li to biti razlog zašto ne vidimo veći utjecaj u našim društvenim zajednicama?

PRISTUP

Dar!

Ovu snagu o kojoj pišem, Božju milost, ne možete zaraditi, zavrijediti ili zaslužiti vlastitim naporima. Kao što Pavao potvrđuje, milost se prima jedino vjerom: „Da, milošću ste spašeni – *po vjeri*. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! *To ne dolazi od djela*, da se tko ne bi hvalisao“ (Efežanima 2:8-9). Vjernicima u Rimu, napisao je: „... po komu smo i pristupili vjerom k ovoj milosti u kojoj se nalazimo ...“ (Rimljanima 5:2). Što nam daje pristup milosti Božjoj? Nije ni to što vrijedno radimo, ni to što živimo dobar život, a nije ni to što molimo dva sata dnevno i postimo dva put mjesečno – ništa od naših ljudskih napora. Ovoj milosti pristupamo jedino vjerom!

Pa onda, zašto jednostavno ne vjerujemo? Promotrimo to na ovaj način. Ako vam izvor pitke vode presuši, imate problem. Bez pitke vode, vi i vaša obitelj umrijet ćete za nekoliko dana. No, nešto dalje od vas, grad ima veliki vodotoranj s milijunima litara pitke vode, a jedna od glavnih cijevi vodovoda ide baš ispred vaše kuće. Što ćete učiniti? Otići ćete u gradsku vijećnicu i ishoditi dozvolu. Zatim ćete otići u trgovinu građevinskim materijalom i kupiti PVC

cijevi, vratiti se kući i priključiti vaše kućne instalacije na glavnu cijev koja prolazi ispred vašeg prednjeg dvorišta. Sada imate *pristup* milijunima litara pitke vode – više nego što vi i vaša obitelj trebate.“ Da, to je tako jednostavno: Jedini način da sudjelujete u milosti koja daje snagu je kroz vjeru. Zbog toga je pisac Poslanice Hebrejima ustvrdio: „I mi smo, sigurno, primili Radosnu vijest kao i oni. Ali njima riječ koju su čuli nije koristila ništa, *jer se nisu pridružili onima koji su je s vjerom čuli*“ (4:2).

Ljudi, o kojima se ovdje govori, bili su potomci Abrahamovi – baštinici Božjih obećanja. Figurativno govoreći, cjelokupna je nebeska sila i opskrba prolazila ravno ispred njihovih domova ili šatora. Međutim, nisu imali koristi od onoga što je Bog dao jer nisu priključili svoje „cijevi vjere“ na slavinu i tako primili što je Riječ obećavala.

U svjetlu gore navedenog, ako je samo 2 posto američkih vjernika svjesno da Božja milost daje snagu – snagu koja nas osposobljava ići izvan naših naravnih sposobnosti i omogućava nam biti svjetlo u mračnomu svijetu tako što činimo izvanredna djela – onda kako kao crkva možemo vjerovati? Kako možemo sudjelovati? Pavao je to ovako rekao: „Kako li će vjerovati u onoga za koga nisu čuli? Kako li će čuti bez propovjednika?“ (Rimljanima 10:14).

Ako mi kršćani ne znamo što Božja riječ govori o Božjoj milosti koja daje snagu, kako onda možemo vjerovati? Ne možemo vjerovati u ono što ne znamo. Nemamo li kanal kojim pristupamo ovoj milosti, obećanja iz Njegove riječi neće nam nimalo koristiti.

Zbog toga se slama Božje srce. Isus je platio preveliku cijenu kako bismo mi mogli činiti daleko više od onoga što su činili Daniel i Ivan Krstitelj – da budemo živi primjeri Njegova preobilnoga života. Pa ipak smo otupili poruku kako bismo imali samo oprostjenje i protupožarnu zaštitu. Ma kako bili važni i predivni ovi darovi, propustili smo primiti i tražiti Božju milost da živimo život ovdje i sada. Stoga, nismo sposobni činiti Božja djela u ovome mračnom svijetu, niti živjeti ustrajno za Njegovu slavu.

Ponekad Isusovi sljedbenici vabe: „Što da činimo - ... - da radimo djela koja Bog hoće?“ (Ivan 6:28). Bili su frustrirani. I oni su željeli imati Božju sposobnost kako bi pomogli čovječanstvu koje je trpjelo, Isus je od njih tražio da slijede Njegov primjer. Očajni, konačno su zavapili: „Kako da činimo ono što Ti činiš?“ Isus im

jednostavno odgovara: „Imajte vjeru“⁷ (Ivan 6:29, CEV).

To je to. Vjera! Sve što je potrebno kako bismo bili sudionici jest da vjerujemo Božjoj riječi o milosti. Na ovaj je način Pavao ohrabrio vjernike u Efezu kad im je rekao: „A sad vas preporučujem Bogu i riječi – *njegovoj milosti*, njemu koji može sagraditi i dati vam *baštinu* među svima posvećenima“ (Djela 20:32).

Pavao je odlazio od onih koje je ljubio; znao je da posljednji put razgovara s njima s ove strane neba. Kad znate da izgovarate svoje posljednje riječi, onda pažljivo birate riječi koje ostavljate svojim voljenima. Pavao ih nije preporučio samo Bogu, nego i Riječi – Njegovoj milosti.

Danas čujem toliko mnogo dobronamjernih kršćana kako govore lijepe stvari poput „Moraš se pouzdati u Boga“ ili „Sve što ti treba je da imaš Boga u životu“ ili „Samo priđi bliže Bogu.“ I dok ovi savjeti upućuju ljude u pravom smjeru, oni nisu potpuni. Pavao je preporučio svoju braću i sestre ne samo Bogu, već i Riječi – Njegovoj milosti. Božja nas milost izgrađuje i daje nam našu *baštinu*. A što je vaša *baština*? To je vaš životopis koji je Bog napisao prije vašeg rođenja!

Zbog našeg nepotpunog učenja o Božjoj milosti, previše kršćana (98 posto, da budemo precizni) misli da nam je Božja nevjerojatna snaga raspoloživa samo ako dovoljno molimo i postimo, ili marljivo radimo u kršćanskoj službi. Problem je s tim nepotpunim shvaćanjem u tome što ne znamo koliko je dovoljno. Zbog toga je Pavao konfrontirao Galaćane:

„Odgovorite mi na pitanje: Čini li Bog koji vam obilno daje svoju prisutnost svoga Svetog Duha, stvari u vašim životima, koje vi sami nikad ne biste mogli, dakle, zbog vašeg upornog moralnog naprezanja ili zato što vjerujete Njemu da ih čini u vama?“⁸ (Galaćanima 3:5; MSG).

„Uporno moralno naprezanje“ ne vodi nas nikamo s Bogom, jer se radi o našim vlastitim naporima i našoj vlastitoj snazi. Pouka je ovog poglavlja da je vaš pristup Božjoj milosti koja daje snagu određen jedino time što vjerujete, u što se pouzdajete i primete li Njegovu milost po vjeri.

Ne razlikuje se to od vašeg spasenja. Pogledajte kako ga Pavao

7 „Ovo djelo Bog hoće – odgovori im Isus – da vjerujete u onoga koga je on poslao.“

8 „A onaj koji vam daje Duha i čini među vama čudesa, čini li to zbog vršenja Zakona ili zbog prihvaćanja vjere?“

prikazuje: „Htio bih od vas doznati samo ovo: kako je počeo vaš novi život? Tako što ste se namučili kako da ugodite Bogu? Ili tako što ste odgovorili na Božju poruku upućenu vama?“⁹ (Galaćanima 3:2, MSG).

Baš kao što smo se spasili po milosti, jednostavno vjerujući i primajući, tako sada nastavimo, po milosti, činiti čudesna djela na području našeg utjecaja.

ČIVAVA ILI SIVI MEDVJED (GRIZLI)?

A sve nas to vodi natrag do pitanja iz 3. poglavlja. Imamo li snagu i sposobnost biti *ustrajni* u svojim vjerovanjima i traganjima? Jesmo li čivave ili sivi medvjedi, grizliji?

Nakon što razmislimo o stihovima koje smo proučavali, nadam se da ćete mi se pridružiti te potvrditi – s radošću i pouzdanjem – da smo zajedno, vi i ja, poput sivog medvjeda, grizlija. S ovim pouzdanjem u svojim mislima i srcima, nastavimo otkrivati što zapravo znači ustrajno živjeti!

---

⁹ „Htio bih od vas doznati samo ovo: jeste li primili Duha vršenjem Zakona ili prihvaćanjem vjere?“

poučiti dotaknuti spasiti

Messenger International®

Služba Johna & Lise Bevere

IME ISUSI

NAŠ FOKUS, NAŠA STRAST, NAŠ CILJ – RADOSNA VIJEST

UČITI

UPUTITI, IZGRADITI,
IZVJEŽBATI, UDIJELITI ILI POKAZATI.

POSVEĆENI GOVORITI O ONOME
ŠTO MIJENJA ŽIVOT

ISTINA

IZVORIMA

STRATEŠKI USAĐENIMA U PASTORE
I VODITELJE DILJEM SVIJETA

OSNAŽITI

ULOŽITI, OPREMITI I SNABDJETI.

MIJENJATI ŽIVOTE KOJI UTJEČU NA NARODE.

NAŠE POSLANJE

"ZATO IDITE I UČINITE SVE NARODE
UČENICIMA MOJIM! ...UČITE IH
DA VRŠE SVE ŠTO SAM VAM
ZAPOVIJEDIO!"
MATEJ 28:19-20

NAUČITI VIŠE @
WWW.CLOUDLIBRARY.ORG

6.

VIDJETI ILI UĆI

Svi koji su primili preobilnu Božju milost i dar pravednosti, vladat će u životu kroz Krista.

RIMLJANIMA 5:17 (TEV)

Nadam se da će ovaj stih Rimljanima 5:17, budem li ga često stavljao pred vaše oči, postati dio vašeg bića, kao što je to, siguran sam, stih Ivan 3:16. Možda će na kraju, te riječi odzvanjati u vama dok spavate, znajući duboko u svom biću kako je Božja želja za vas da vladate na području života. Čvrsta je vjera preduvjet da se trka dovrši i osoba bude prepoznata kao ona koja „pobjeđuje“ i koja je ustrajan vjernik.

Prije negoli nastavim, dopustite mi ponoviti temeljnu istinu koju smo razotkrili: *Svi koji su slobodno primili Božju milost imaju snagu isticati se u ovom životu.* Mi trebamo biti glava, a ne rep, biti iznad, a ne ispod naših okolnosti. Mi trebamo biti primjeri osoba koje vrše utjecaj u korist kraljevstva i koje donose Božji način života na ovu zemlju.

ZAŠTO VEĆINA KRŠĆANA NE VLADA U ŽIVOTU?

Zašto svi kršćani ne žive na ovaj način? Zašto nad većinom kršćana stvarno *vлада* život umjesto da oni *vladaju* u životu?

Već smo naveli prvi i najočitiji odgovor na ova pitanja. Ispitivanje provedeno 2009. godine na razini SAD-a otkriva kako 98 posto američkih vjernika nije svjesno da je Božja milost zapravo Njegova snaga. Vjerujem da ova statistika, nažalost, prikazuje općenito crkvu čitavog zapadnog svijeta. Zbog neznanja o Božjoj opskrbi nadnaravnom silom kroz milost, velika većina vjernika nije u stanju živjeti u skladu s Božjim nakanama. Ništa se ne razlikuju od onog afričkog plemena koje posjeduje moćni Land Rover, ali

ništa ne zna o njegovoj sposobnosti prijevoza. Još uvijek pješače i nose teške terete na svojim leđima prevaljujući velike udaljenosti.

S drugim ćemo se razlogom, zbog kojeg vjernici ne vladaju u životu, baviti u preostalom dijelu knjige. Počet ćemo s proučavanjem Isusovih riječi upućenih Nikodemu, židovskom voditelju koji je tajno došao k Isusu s namjerom ispitati Učitelja. Prve riječi koje mu je Isus uputio bile su: „Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može *vidjeti* kraljevstva Božjega“ (Ivan 3:3).

Isus govori o *vidjeti* kraljevstvo. No, slijedeće što je rekao Nikodemu otkriva nešto sasvim drugo: „Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može *ući* u kraljevstvo nebesko“ (Ivan 3:5). Zašto je Isus promijenio naglasak od *vidjeti* kraljevstvo (stih 3) na *ući* u kraljevstvo (stih 5)? Ako se koristimo samo znanjem engleskog jezika da bismo tumačili Pismo, onda nam lako može promaći pravo značenje i važnost teksta. No ako poslušamo izvorne jezike to će nam pomoći da bolje shvatimo što je Bog želio reći.

Kad Isus govori o *kraljevstvu Božjem*, On zapravo misli na „Božju vladavinu“. Grčke riječi koje se najčešće koriste za *kraljevstvo Božje* u evanđeljima su *basileia tou Theos*. *Theos* se odnosi na Boga dok *basileia* znači „kraljevstvo, vladavina, kraljevanje.“ Riječ *basileia* dolazi od grčke riječi za „osnovu“ ili „temelj“. Neki učeni ljudi smatraju da je izraz *basileia tou Theos* najbolje prevesti kao „Božju kraljevsku vladavinu“ ili „Božju vlast“. Sviđa mi se riječ *kraljevski*. Jedno od značenja te riječi je „*izvanredno moćan*.“

Na primjer, u molitvi 'Očenaš', Isus nas upućuje da molimo: „Oče naš, koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!“ (Matej 6:9-10). On doslovno kaže: „Oče naš na nebesima. Ti si Bog Svemogućí. Tvoja vrhovna, moćna vladavina dolazi. Tvoja će se volja vršiti na zemlji kako se vrši na nebesima.“ No problem nastaje jer većina ljudi kad čuje te riječi misli u budućem vremenu, dok je zapravo Božje kraljevstvo već došlo! Ono još nije došlo u fizičkom smislu, kao što je Izaija prorokovao, jer tada će Isus vladati zauvijek, a đavlov će utjecaj prestati, također, zauvijek. Umjesto toga, kraljevstvo je Božje došlo duhovno. Ono je *u nama*, narodu Božjeg saveza, jer je Isus rekao: „Kraljevstvo Božje ne dolazi tako da se to može vidjeti;

niti će se moći kazati: 'Evo ga ovdje' ili 'eno ga ondje'. jer kraljevstvo je Božje među vama" (Luka 17:20-21).

Zbog onog što je Isus učinio na Golgoti, kraljevstvo se sada nalazi u svakom Kristovom sljedbeniku. Mi moramo širiti njegovo područje, njegovu vlast, tamo gdje jesmo i tamo kamo idemo. Naša je zadaća da vladamo u životu pomoću dara Božje milosti i snage koju ona daje, a koja nam je udijeljena kroz Isusa Krista.

Istražimo sada i druge stihove u kojima Isus koristi izraz „kraljevstvo Božje“ i na njegovo mjesto stavimo izraz „*Božja vrhovna, moćna vladavina*.“ Čudesno je, kad to učinimo, kako se te izjave promijene i dobiju dalekosežnije značenje za današnjeg vjernika.

Na primjer, Isusovo učenje u Mateju 12:28 glasi: „Ako li ja uz pomoć Duha Božjeg izgonim zle duhove, znači da je došla k vama *Božja vrhovna, moćna vladavina*.“ Duh se Božji ovdje odnosi na Duha Svetoga, člana trojedinoga Boga koji nam daje Božju milost (snagu) u nama. On se u Novom zavjetu naziva još i „Duhom milosti“ (vidjeti Hebrejima 10:29).

Ponovo Isusove riječi: „Lakše je devi proći kroz iglene ušice nego bogatašu ući u *Božju vrhovnu, moćnu vladavinu*“ (Matej 19:24).

Bogataš je čovjek koji kaže: „Sve što mi je potrebno za uspjeh, potpunu opremljenost i sposobnost ja nalazim u sebi.“ Zbog svoga uma, financija, fizičke snage, pameti, veza i resursa, takav čovjek vjeruje da je potpuno dovoljan sam sebi. No Isus vidi kroz dimnu zavjesu: „Blago vam, siromasi,“ kaže Isus, „*jer je vaša Božja vrhovna, moćna vladavina*“ (Luka 6:20).

Ovdje On ne govori o financijski siromašnima; On blagoslivlja one koji ovise o Božjoj milosti. Isus je izjavio da je Duh Gospodnji na Njemu da propovijeda Evanđelje *siromašnima*, no mnogo puta On se namjerno sastane i služi nekima od financijski najbogatijih muškaraca i žena u zajednici koju je posjetio. Kad je govorio o devi koja prolazi kroz iglene ušice, to je bilo neposredno nakon Njegovog susreta s mladim poglavarom koji se odlučio pouzdati u svoje bogatstvo umjesto u Boga.

Razmotrite sada još jednu Isusovu izjavu o kraljevstvu Božjem: „Vama je saopćena tajna – *Božja vrhovna, moćna vladavina*, a svi-ma ostalima prispijeva uopće u usporedbama, ...“ (Marko 4:11). Uistinu su autoritet i snaga, koja nam stoji na raspolaganju kroz Božju milost, tajna – skrivena je to istina koju samo Duh Sveti može

otkriti. „’Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.’ *A nama je to Bog objavio po Duhu*“ (1 Korinćanima 2:9-10). Činjenica da vi i ja možemo vladati u životu pomoću Božje milosti bila je skrivena sve dok nam je Duh Sveti nije otkrio kroz apostole koji su napisali Novi zavjet. Sve što mi sada trebamo činiti jest – vjerovati.

Evo još jednog odlomka u kojem Isus spominje kraljevstvo Božje: „Zaista, kažem vam - ... - ima nekih ovdje nazočnih koji sigurno neće umrijeti dok ne vide Božju vrhovnu, moćnu vladavinu koja je došla sa silom“ (Marko 9:1). Ova bi Kristova izjava trebala učvrstiti naše vjerovanje da je dolazak kraljevstva Božjeg *za sada i ovdje* koliko i za budućnost. Božja vrhovna, moćna vladavina bit će s onima koji slijede Isusa nakon što je Duh milosti došao na Pedeseti dan. U tom je smislu Isus rekao književniku koji Mu je mudro odgovorio: „Nisi daleko od *Božje vrhovne, moćne vladavine*“ (Marko 12:34).

Kao što možete vidjeti iz ovih nekoliko primjera, kraljevstvo Božje dobiva dalekosežnije i relevantnije značenje kad se čita onako kako je napisano na grčkom jeziku. Možete na isti način, gdje god naiđete na izraz *kraljevstvo Božje* u Novom zavjetu zamijeniti ga izrazom *Božja vrhovna, moćna vladavina*, što vas onda može dodatno ne samo ohrabriti nego i produbiti vaše razumijevanje.

No, moramo imati na umu vrlo važan vid Božje vrhovne, moćne vladavine. On je tu vlast delegirao nama! „Nebo je nebo Jahvino, a zemlju dade sinovima čovječjim“ (Psalam 115:16). Isus, Sin čovječji, vratio je natrag ono što je Adam bio izgubio. Zatim je Isus izjavio: „Dana mi je sva vlast (sva moć vlasti), nebeska i zemaljska“¹ (Matej 28:18, AMP). No Krist, naš Gospodin i Kralj nije više na zemlji, stoga vi i ja – tijelo Kristovo – *trebamo nositi Božju vrhovnu, moćnu vladavinu*. Ne budemo li mi vladali, vladat će sile ovoga svijeta i život će vladati nama. To Bog nije planirao! Dao nam je da vladamo u životu kroz Krista snagom Njegove milosti!

VIDJETI NASUPROT UĆI

Sada detaljnije istražimo Isusove riječi upućene Nikodemu. Sjećate se da mu je Učitelj prvo rekao: „Zaista, zaista, kažem ti,

¹ „Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.“

tko se odozgo ne rodi, taj ne može *vidjeti* kraljevstva Božjega“ (Ivan 3:3). A onda nekoliko trenutaka poslije, Isus kaže slijedeće: „Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može *ući* u kraljevstvo nebesko“ (Ivan 3:5).

S uvidom kojeg smo dobili iz grčkog jezika u vezi s kraljevstvom Božjim, sada možemo bolje razumjeti razliku koju Isus čini između *vidjeti* kraljevstvo i *ući* u kraljevstvo. Ako promatramo kraljevstvo Božje kao fizičko mjesto poput nebesa, tada nam stih 3 kazuje da za *ući* u nebo nije dovoljno biti nanovorođen – to je dovoljno samo za *vidjeti ga*. Naravno, to nije istina. Kad znate da Isus govori o Božjoj vrhovnoj, moćnoj vladavini – ili vlasti kralje-vstva – tada ovi stihovi poprimaju sasvim drugo značenje i puno ih je lakše razumjeti.

Grčka riječ za *vidjeti* je *eido*. Osnovno značenje riječi je „vidjeti, opaziti, biti svjestan nečega ili biti upoznat s nečim.“ Isus nam govori da svi koji su nanovorođeni mogu *vidjeti, opaziti, biti svjesni i upoznati Božju vrhovnu, moćnu vladavinu – kraljevstvo Božje*.

U svojoj slijedećoj izjavi, Isus više ne koristi riječ *vidjeti (eido)*; sada koristi riječ *ući* u vezi s Božjom vlasti. Grčka riječ za *ući* je *eiserchomai*. Njezino je osnovno značenje „ustati i stupiti u“ ili „ustati i ući“. Dakle, u ove se dvije izjave Isus kreće od *biti svjestan* do *ustati i stupiti u Božju vrhovnu, moćnu vladavinu*. Uočavate li razliku?

Evo ilustracije: kad se ukrcam u zrakoplov da bih nekamo otputovao, sasvim sam svjestan njegovih mogućnosti da se odupre sili teži, podigne me visoko iznad tla i dovede me na moje odredište. Kao putnik, mogu koliko vidjeti toliko i iskusiti koristi putovanja zrakoplovom.

Jednog mi je dana prijatelj uplatio tečaj letenja. Nakon nekoliko prvih lekcija, sjeo sam u jednomotorac; instruktor mi je govorio što da radim. Uskoro sam povlačio ručicu upravljača i poletio. To je gotovo nestvarno iskustvo. Na tom sam prvom letio mislio samo jedno, mislio sam na činjenicu da mogu letjeti avionom kad god i kamo god želim. Nema ceste, nema staze. Umjesto toga sâm kreiram stazu i rutu. Dospio sam od mjesta na kojem sam *bio svjestan* što zrakoplov može i iskusio prednosti takvog putovanja kao putnik do mjesta na kojem ja pilotiram i upravljam zrakoplovom kad god to želim. *Ušao sam* u slobodu letenja.

Isusove riječi označavaju da postoje dvije vrste vjernika. Prvu

možemo usporediti s putnicima zrakoplova, koji vide, opažaju te imaju koristi od letenja zrakoplovom. Zatim tu su oni koji ustaju, ulaze u kabinu kao piloti te stvarno lete i odlučuju kamo će letjeti, pri kojoj brzini i na kojoj visini. Putnici, premda mogu imati koristi od zrakoplova, na milosti i nemilosti su onih koji znaju kamo lete.

Još bih želio ilustrirati značaj razlike između *vidjeti* i *ući* u kraljevstvo Božje; zamislite malu skupinu ljudi nasukanih na otoku. Otok je vrlo opasan, pun opasnih zvijeri koje napadaju ljude, otrovnih zmija, paukova i škorpiona. Ako ni to nije dovoljno opasno, onda je tamo još i primitivno pleme kanibala. Naša je mala skupina u velikoj opasnosti. Međutim, ima i dobrih vijesti: na otoku se nalazi pista i na njoj potpuno ispravan zrakoplov na mlazni pogon. Zrakoplov je pun goriva, postavljen na pistu, spreman za uzlijetanje. Njime se naša mala skupina vrlo lako može prebaciti na sigurno mjesto. No postoji veliki problem: nitko u skupini ne zna upravljati zrakoplovom! Svi smo mi iskusni putnici, no nitko se nije podigao do statusa pilota koji je sposoban upravljati zrakoplovom. Premda nam zrakoplov daje snagu da letimo u slobodu i sigurnost, ne možemo to učiniti jer ne znamo pokrenuti motore, a kamoli poletjeti s toga otoka.

Ovaj scenarij pokazuje razliku između vjernika koji je samo *vidio* ili *iskusio* Božju vrhovnu, moćnu vladavinu i vjernika koji je *ustao* i *ušao* u Božju vrhovnu, moćnu vladavinu.

To se zove razlika, zar ne? Kakva vrsta vjernika vi želite biti?

ULAZAK NA PODRUČJE VLASTI

Sada se pojavljuje logično pitanje: „Kako dijete Božje dospijeva s mjesta gdje *vidi* na mjesto gdje *ulazi* na područje vlasti. Drugim riječima, kako od duhovnih putnika postajemo duhovni piloti? Apostol Pavao se bavi ovim pitanjem za nas.

Pavao i Barnaba, poslani od Duha Svetog, odlaze iz svoje matične crkve i kreću na svoje prvo apostolsko putovanje (Djela 13:1-4). Nakon što su prevalili velike udaljenosti i dospjeli do mnogih gradova u Aziji, kreću na svoje dugo putovanje kući, ponovo posjećujući neke od gradova u kojima su osnovali crkve. U ono je vrijeme, naravno, putovanje bilo mnogo zahtjevnije nego

danas. Ja se ukrcam na zrakoplov i lako doputujem do bilo kojeg grada na svijetu, obično u roku od dvadeset i četiri sata. Nisam kušan misliti kad napuštam neko mjesto u inozemstvu: „Zbog složenosti putovanja, pitam se hoću li ikad više vidjeti ove ljude.“ No u Pavlovo je vrijeme ta misao često bila prisutna. Napuštajući ove crkve, Pavao je znao kako postoji velika vjerojatnost da više neće vidjeti ove ljude koje je rodio u kraljevstvo, osim kad svi dođu u nebo. Stoga možemo zamisliti Pavla kako pomno bira riječi koje upućuje ovim novim vjernicima. A ono što im ostavlja izravno se odnosi na to kako od mjesta gdje *vidimo* dolazimo na mjesto gdje *ulazimo* na područje vlasti:

„Pošto su navijestili Radosnu vijest i ovome gradu te mnoge učinili učenicima, vratite se u Listru, Ikonij i Antiohiju. Utvrđivali su duše učenika i opominjali ih na ustrajnost u vjeri, učeci ih da nam treba kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje.“ (Djela 14:21-22)

Pavao nije otišao iz ova tri grada ostavivši iza sebe seminar o financijama, konferenciju o rastu crkve, simpozij za voditelje pa čak ni ohrabrujuću poruku nade – premda sve ove teme imaju svoje mjesto. Ne, on im je ostavio riječi koje će davati snagu mladim vjernicima kako bi mogli živjeti ustrajno i svoju trku dovršiti. Želio ih je pripremiti da uđu na područje vlasti i vladaju.

Pavlove su riječi istina i za nas danas. One trebaju biti urezane u naša srca i duše: *Treba nam kroz mnoge nevolje ući u Božju vrhovnu, moćnu vladavinu*. Ostanite sa mnom; ovo je poruka nade i vjere, a ne tame. Razmišljajte na ovaj način: Nevolje se događaju! To je neizbježno. Isus jasno govori da je nevolja u životu nešto s čime Njegovi sljedbenici moraju računati. „U svijetu ćete imati patnju. Ali,“ kaže nam, „ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet“ (Ivan 16:33). On je pobijedio, a to znači da vi i ja imamo snagu nadvladati sve što bi svijet mogao poslati protiv nas. Mi smo Njegovo tijelo; mi smo Krist na zemlji. Mi smo pobijedili svijet u Kristu!

Riječ *nevolja* znači „muka ili stanje velike nesreće.“ Grčka riječ je *thlipsis*. U Enciklopediji biblijskih riječi stoji da riječ *thlipsis* znači: „Zamisao velikog emocionalnog i duhovnog stresa kojeg mogu uzrokovati vanjski ili unutrašnji pritisci. Od ukupno pedeset i pet mjesta na kojima se koristi ova riječ, na pedeset i tri mjesta riječ ima figurativno značenje.“ Pritisak može doći od neprijatelja, negativnih

okolnosti, pogrešnih odluka ili pogrešno usmjerene strasti.

James Strong definira riječ *thlipsis* kao „pritisak (doslovno ili figurativno): bol, tjeskoba, opterećenje, progonstvo, nevolja, patnja.“ W.E. Vines definira riječ jednostavno kao „sve što opterećuje dušu ili duh.“

Moja pojednostavljena definicija riječi *nevolje* ili *thlipsis* je „pustinja.“

Verzija biblije *Today's English Version* prevodi stih u Djelima 14:22 ovako: „Moramo proći kroz mnoge nevolje da bismo ušli u kraljevstvo Božje.“ Kao ilustraciju, zamislite da služite velikom kralju koji je pokorio cijelu zemlju. Ušao je u glavni grad i svrgnuo s vlasti zlog gospodara koji je vladao zemljom svojom željeznom šakom. Svrgnuti je vladar bio okrutan prema narodu, trovao narod lažnom propagandom, bio protiv svega što je dobro i plemenito te poticao narod na mržnju i prezir prema ispravnim putovima pravednog i plemenitog kralja kojem služite.

Dobri kralj daje zadatak svojim slugama da odu po cijeloj zemlji i utvrde njegovu pobjedu tako da oduzmu neprijatelju sva područja koja je okupirao i utvrde koje su ostale netaknute. Po cijeloj zemlji još uvijek postoje vazali zloga kralja u čijim se rukama nalaze utvrde i zamkovi. Oni i dalje propagiraju putove svrgnutog kralja. Posljedica je toga da su mnogi još uvijek zahvaćeni susta-

---

Nalazite se na putu da osvojite zamak na neprijateljskom području

---

vom zlog gospodara. Premda je, ukupno gledajući, rat gotov i pobjeda osvojena, još uvijek je puno posla kako bi se pobjeda utvrdila.

Nalazite se na putu da osvojite zamak na neprijateljskom području. Mnoge opasnosti vrebaju duž puta, jer se morate sukobiti s neprijateljem, zbaciti ga i proći kroz zemlje koje je okupirao. Vaši su neprijatelji postavili mnoge zamke kako bi vas spriječili da osvojite teritorij. Morat ćete se borbom probijati kroz sve te nevolje, svladavati ih jednu po jednu. A jednom kad stignete pred zamak suočavate se s ispitom najtežim od svih: srušiti neprijateljsku utvrdu. Radosna je vijest tâ da što ste više neprijateljskih zamki, napada i opsada svladali tijekom puta, to ste sve iskusniji, postajete sve vještiji ratovanju.

Zauzmete li ovaj zamak, zavladat ćete cijelim područjem. I ne samo to, postat ćete tako vješt i pouzdan ratnik da ćete uspjeti zadržati vlast nad područjem koje ste zauzeli za svoga kralja.

Dobar kralj iz naše priče predstavlja Gospodina Isusa. On je dao zadatak, nama svojim pouzdanim vojnicima, da idu i učvrste Njegovu pobjedu nad silama tame koje još uvijek drmaju ovim svijetom. Kako budemo napredovali borit ćemo se usred nevolja, ali ćemo na kraju osloboditi muškarce i žene još uvijek zarobljene uslijed neprijateljskih taktika, načina i propagande.

Vi i ja moramo proći kroz mnoge nevolje kako bismo počeli vladati. No, kao što je Isus rekao, možemo se radovati jer je On pobijedio svijet. Kroz Njegovu milost, mi smo dobili snagu i autoritet da možemo odgovoriti na svaki izazov koji svijet stavi na naš put.

I ne samo da imamo snagu Božje milosti; mi, koji vjerujemo u Krista kao Spasitelja i Gospodina, imamo poseban *položaj* u Božjoj milosti. Stoga, radujte se dok čitate Pavlove riječi upućene kršćanima u Rimu:

„Sâm Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja. Ako smo djeca, onda smo baštinici: baštinici Božji, a subaštinici Kristovi – ako zbilja (kao što jest) trpimo s njim – da s njim bude-mo i proslavljeni. Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama.“
(Rimljanima 8:16-18)

Kao vjernici, vi i ja, Božji smo baštinici! Mi smo baštinici Božji i subaštinici s Isusom Kristom. Riječ *baštinik* dolazi od grčke riječi *kleronomos*, a znači „onaj tko dobiva u posjed ili onaj tko nasljeđuje.“ Naglasak se stavlja na pravo baštinika da stupi u posjed. Moj rječnik definira baštinika kao „osobu koja baštini te dalje posjeduje ostavštinu svog pretka.“ Postoji i druga definicija: „... osoba koja je stekla zakonsko pravo na rang druge osobe.“ Vau, primete li ovo? Bog nas je učinio baštinicima svega što je On postigao i što posjeduje! Mi posjedujemo ono što On posjeduje. Mi trebamo vladati kao što On vlada.

Sve pripada Bogu, stoga sve pripada nama. „Zato neka se nitko ne ponosi s onim što ljudi mogu učiniti,“ pisao je Pavao vjernima. „Jer zapravo sve pripada vama“² (1 Korinćanima 3:21, TEV). Sve!

2 „Zato neka se nitko ne ponosi ljudima! Vama pripada sve: ...“

Vi i ja smo uistinu baštinici Božji! U verziji biblije *The Contemporary English Version*, ovaj stih glasi ovako: „Sve je vaše, uključujući svijet, život, smrt, sadašnjost, budućnost. Sve pripada vama.“ Ovdje stanite i uzmite dan ili dva kako biste razmislili o ovome. U Kristu, vi i ja smo daleko bogatiji od najbogatijeg čovjeka na svijetu!

No ima ovdje jedno upozorenje. Jedno vrlo važno upozorenje. U odlomku iz Rimljanima 8 jasno stoji jedno ako. Postoji uvjet za našu baštinu; drugim riječima, ona ne pripada automatski svakom kršćaninu. Što je uvjet? Moramo trpjeti s Njime. Ponovno pročitajte odlomak. Da bismo stvarno zajednički vladali s Kristom Isusom, moramo se suočiti, sukobiti i nadvladati svako protivljenje koje stoji na putu prema onome što je Njegovo, baš kao što je On činio. Zapazite riječi trpjeti s Njime. Nadvladavanje protivljenja nije šetnja parkom ili ples na vrhovima prstiju među tulipanima. Ne, radi se o ratovanju, a gdje je ratovanje tamo su i patnje.

U našem se slučaju, međutim, ne radi o patnjama poraženih. U Rimljanima 8:18 Pavao tvrdi da suočavanje s nevoljama može biti pozitivna stvar puna nade: „Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama.“ Evo ključnog načela kojeg želim da shvatite i čvrsto prihvatite:

Nije važno koliki je pritisak tihlipsis (nevolje) s kojom se suočavate, teškoća se ne može usporediti s razinom vlasti koju ćete imati kad nevolja prođe.

Ako živimo pravo kršćanstvo, bit će patnji. Ali sa svakom pobjedonosnom bitkom, u nama će prevladati veća slava snage i mudrosti. Pavao ne ističe samo slavu koja će nam se dati prilikom suda na nebu; on govori o koristi koju ćemo imati već sada. Kad nadvladamo i prođemo kroz nevolju, mi prelazimo (*ulazimo*) na višu razinu očitovane vlasti.

TRPJETI S NJIME

Dok čitamo te riječi *trpjeti s Njime*, moramo se upitati: „Kako je Isus trpio? Ovdje se mnogi zbune, jer postoje dvije vrste trpljenja. Jedna je kad se trpi zbog pravednosti, a druga kad se trpi zbog svijeta. Objasnit ću.

Jedna se vrsta trpljenja događa zbog toga što je cijeli svijet pod upravom Zloga (vidjeti 1 Ivanova 5:19). Rezultat je toga da se ljudima svakodnevno događaju okrutne i zle stvari. Nerođenu djecu ubijaju, malu djecu zlostavljaju, djevojčice su prisiljene na seksualno ropstvo, bolesti uzimaju živote prerano, siromaštvo i glad obiluju, obitelji uništavaju svađe i borbe, ovisnost raste i uništava – a to je tek mali dio cijelog popisa. Nema ničega dobrog ni korisnog u ovim patnjama. Sve je to tužno i tragično, ali je posljedica Adamovog grijeha kad je svoj autoritet predao vrlo zlom gospodaru.

Druga je vrsta trpljenja ona zbog pravednosti, a to je predmet našeg fokusa, jer to je ona vrsta patnje o kojoj govore Isus i Pavao. Kad se trpljenje zbog pravednosti izdrži s Božjom snagom, onda ono nosi dobit. Njegovi su plodovi uvijek slavni. Ono nas ojača u našem pozivu da vladamo.

Isus nam je to primjerom pokazao tijekom svoje službe. Sjetite se, predodređeni smo da trpimo s Njime, želimo li vladati s Njime. Pa kako je On trpio? Isus se pripremao trideset godina za službu, a onda Ga je u rijeci Jordan krstio poznati prorok po imenu Ivan.

Jednom kad je Isus bio kršten, nebesa su se nad Njim otvorila i Sveti je Duh sišao na Njega u tjelesnom obliku, poput goluba. Bog Otac progovorio je iz neba te su svi čuli: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!“ Zamislite da se nalazite u gomili ljudi, koja svjedoči ovoj veličanstvenoj, nebeskoj potvrdi Isusa. To su vidjele i mnoge kako političke tako i vjerske vođe naroda.

Da smo mi Isus, mnogi bi od nas mislili: „*To je savršeno vrijeme za početak moje službe! Sada bih mogao podijeliti svoju prvu poruku, svim ovim ljudima oko mene. Naposljetku, već se trideset godina pripremam za ovo. Možda bih trebao zaposliti marketinški i promotivni tim koji bi mogao uhvatiti značaj ovog događaja. Svi ovdje znaju da sam ja čovjek Božji za ovo vrijeme.*“

Ovo bi svakako bio logičan odgovor u skladu s objavom, zar ne? No, evo što je Isus učinio umjesto toga: „Isus, pun Duha Svetoga, vrati se s Jordana, i odvede ga Duh u pustinju četrdeset dana, gdje ga je kušao đavo“ (Luka 4:1-2). Otkrio sam da mnogi vjernici misle da je Isus bio kušan na kraju tog razdoblja od četrdeset dana u pustinji. No to nije istina. Premda evanđelja navode posebno tri ispita koja je Isus izdržao, jasno se podrazumijeva da je bio kušan (t.j. trpio nevolje) svih četrdeset dana.

Naročito zapazite tko Ga je odveo u pustinju. Đavo Ga nije tamo vodio. Ne, već Njegov Otac kroz Svetoga Duha. Možda netko misli: *Zašto bi Bog vodio svoga Sina u pustinju, a zna da će Isus tamo imati patnju i protivljenje?* Jedna je činjenica sasvim sigurna: Bog nas nikad neće uvesti u oluju, a da nam nije dao snagu nadvladati je. (O ovom ću načelu podrobnije raspravljati u slijedećem poglavlju.) Odmah moramo razjasniti da Bog nije autor nevolje (*thlipsis*). On zna da mi živimo u slomljenom svijetu te da će nam se, ukoliko namjeravamo vladati i pobijediti svijet, protiviti sile zla. Stoga nas Bog trenira na onim područjima na kojima zna da možemo izdržati, kako bi nas ojačao za veća osvajanja.

Bog nas trenira na onim područjima na kojima zna da možemo izdržati, kako bi nas ojačao za veća osvajanja.

Isus je otišao u pustinju ispunjen Svetim Duhom odmah nakon krštenja i tamo se suočavao s nevoljama (*thlipsis*) četrdeset dana. Sjetite se da se On lišio svojih božanskih povlastica, kako bi mogao hodati među nama kao čovjek ispunjen milošću (vidjeti Filipljanima 2:7 i Luka 2:40). On se borio i nadvladao sve nevolje i nijednom nije podlegao đavlovim

kušnjama. A onda nakon četrdeset dana: „... Isus se vrati sa silom Duha u Galileju i glas o njemu puče po cijeloj okolici“ (Luka 4:14).

Otišao je u pustinju *ispunjen* Božjim Duhom, ali nakon što je pretrpio patnju zbog teških kušnji, vratio se sa *silom* Duha milosti. Sjetite se Pavlovih riječi Rimljanima 8:18: „Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne *usporedbe* sa slavom koja će se objaviti u nama.“ Ovaj se stih jednako tako može pročitati: „Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne *usporedbe s autoritetom i snagom koja će se objaviti u nama.*“ Isus je dospio na veću razinu vlasti nakon što je uspješno nadvladao nevolje (*thlipsis*).

Apostol Jakov to ovako ističe: „Blagoslovljen je čovjek koji ustrajava [ustrajno se drži istine] za vrijeme kušnje, jer će, kad se pokaže prokušanim, primiti *krunu života* koju je Bog obećao onima koji ga ljube!“³ (Jakovljeva 1:12, NIV).

3, „Blago čovjeku koji odolijeva kušnji, jer će, kad se pokaže prokušanim, primiti vijenac – život koji je Bog obećao

Zapazite, kad nadvladate kušnju, kao što ju je Isus nadvladavao tijekom četrdeset dana u pustinji, primit ćete „krunu života.“ Znam da biste mogli dokazati kako se ta kruna dodijeljuje na dan suda. Da, istina je. No, vjerujem kako Jakov ne misli samo na fizičku krunu koja se daje u nebu, nego na ulazak na višu razinu vladanja sada, u ovome životu. Kruna govori o autoritetu. Što ide uz autoritet? Sila. Isus je otišao u pustinju *ispunjen*, ali se vratio *sa silom*. Upamtite, ulazimo na područje vlasti i vladamo ako trpimo s Njime. Dakle, kada trpimo nevolje (*thlipsis*) i polažemo ispite ne odustajući – ustrajno poslušni Božjoj riječi kad se na nas cijeli pakao obrušava – ostvarujemo izravni dobitak: veći autoritet u areni života u kojoj smo čvrsto stajali.

SVJEDOČANSTVO MOJE PUNICE

Lisina je majka školski primjer ovog obećanja. Godine 1979., Shirleyin liječnik dijagnosticirao joj je karcinom dojke. Budući da nije bio rano otkriven, karcinom se raširio na limfne čvorove. Odstranili su joj dojke zajedno s 30 posto limfnih čvorova, a liječnik joj je rekao da je bolest ušla u svoju konačnu fazu.

Budući da je Shirley željela čuti i drugo mišljenje, otišla je u bolnicu MD Anderson u Houstonu, država Teksas, jednu od najboljih onkoloških bolnica u SAD. Liječnik koji ju je primio obavljao je dužnost šefa Odjela za onkologiju. Njegova dijagnoza nije bila optimistična. Nakon što joj je potvrdio isto što i njezin liječnik kod kuće, rekao je i ovo: „Dobili ste strogu presudu, zar ne?“ Smatrao je da ukoliko se bude strogo pridržavala prepisane terapije, može živjeti još najviše dvije, možda tri godine. Medicinska znanost nije imala lijek.

Terapija bi bila intenzivno zračenje, zatim dva do tri tjedna odmora kod kuće u Indiani, pa onda natrag u Houston na kemoterapiju.

Dok je bila u Houstonu, Shirley je nazvala vrlo poznatu TV službu i tražila molitvu. „Slučajno“ se dogodilo da je čovjek koji je primio poziv poznavao par koji je vodio službu za vanjske pacijente bolnice MD Anderson. On ih je nazvao i potaknuo da se pobrinu za nju te joj nastave služiti. Par se povezao sa Shirley. Vodili su

je u svoju crkvu, na igre loptom, izvodili je na večeru, dok bi cijelo to vrijeme dijelili s njom obećanja iz Božje riječi.

Shirley je bila mlada kršćanka. Prije otkrića da je bolesna, o osnovnim načelima vjere poučila ju je žena pastora. Nakon što se vratila u Indianu, ručala je sa svojom mentoricom koja joj je rekla da Bog ne iscjeljuje baš svakoga. Dala joj je nekoliko primjera drugih kršćana koji nisu bili iscijeljeni od ozbiljnih bolesti. Kad joj je Shirley navela stihove iz Pisma koji bude nadu, a koje joj je pokazao onaj bračni par u Houstonu, žena se uznemirila smatrajući da se Shirley opire njezinom savjetu.

Sada je Shirley bila zbunjena. Kad se vratila u Houston na kemoterapiju, bračni se par nastavio viđati s njom svaki dan, ohrabrujući je da vjeruje Božjoj riječi. Konačno je Shirley počela vjerovati, duboko u svom srcu, da je istina ono što Božja riječ kaže o iscjeljenju. Više nije nimalo sumnjala u ono što Bog govori u svojoj Riječi. Ona će biti iscijeljena!

Kad je Shirley odlučila prekinuti s kemoterapijom, liječnik je mislio da je skrenula s uma. Čak ju je slijedio, dok je napuštala bolnicu, sve do lifta, upozoravajući je na fatalnu pogrešku koju čini. Međutim, bila je odlučna. Napustila je bolnicu MD Anderson da se više nikad u nju ne vrati. Vratila se kući, a onda je izlivala Božju riječ u svoj život svaki dan – čitajući knjige, slušajući kazete i proučavajući Bibliju.

Danas, trideset i jednu godinu poslije, ona je zdrava i živi u istoj ulici gdje i mi. Zapravo, u dobi od sedamdeset i pet godina ona radi u našoj službi, u odjelu za crkvene odnose, kao članica tima od sedam ljudi koji opskrbljuju više od dvadeset tisuća crkava u SAD našim knjigama i materijalima. Tijekom svoga rada pomogla je nebrojenim pastorima i crkvenim radnicima da nađu materijale koji su im trebali.

Tijekom svih ovih godina koliko služim, sreo sam tek nekoliko ljudi kao što je Shirley, a s kojima je tako lako moliti za iscjeljenje. Nedugo nakon što smo se Lisa i ja oženili, došao sam kući s posla, a Shirley je – baš tada je bila u posjeti – imala strašnu prehladu. Ulazio sam na vrata, kad se Shirley jedva penjala po stepenicama s namjerom da legne u krevet. Nije imala snage hodati. Vidjevši me rekla je: „Johnne, molim te pomoli se za mene da se riješim ove prehlade.“

Dok sam molio za nju, sila je Božja bila tako jaka, tako opipljiva da se moja punica doslovno srušila na pod. Zatim je skočila, stala poskakivati po stanu i rekla: „Djeco, skuhat ću vam nešto fino za večeru!“ večeru. Večera je bila odlična. Smijao sam se u sebi i mislio: „*Vau, isto se dogodilo Petru.*“ Petrova je punica bila bolesna, Isus ju je iscijelio, a onda je ona ustala i pripravila im jelo (vidjeti Matej 8:14-15). Ne samo da je Shirley primala molitvu tako lako, ona je bila moćna žena kad je trebalo moliti za iscjeljenje drugih. Ako se kraj nje nađe osoba koja se bori s bolešću ili ozljedom budite sigurni da će biti prikopčana na vatrenu dozu Božje riječi i molitve za iscjeljenje!

Shirley već trideset i jednu godinu nema karcinom, zdrava je i još će brojiti puno godina! Zato što se ustrajno borila Božjom riječju protiv svoje intenzivne nevolje (*thlipsis*), primila je krunu života u areni iscjeljenja. Ona je izdržala i ona je nadvladala nevolju pa sada vlada u području života na kojem je ustrajala.

POBJEDNICI

I drugi imaju isto svjedočanstvo. Sjetite se Orala Robertsa, koji je otišao u nebo, ali čiji život i ostavština i dalje traju. U dobi od sedamnaest godina, Oral je trebao umrijeti od tuberkuloze. On je ustrajno stajao protiv bolesti, boreći se Božjom riječju i molitvom, da bi na kraju liječnik potvrdio njegovo ozdravljenje. Kao i u slučaju Shirley, Oral je primio krunu života u području iscjeljenja; milijuni su ljudi neprestano bivali osnaženi i iscjeljivani tijekom njegovog života i službe.

Imam prijatelja po imenu Jimmy koji je već godinama pastor i koji je izvršio velik utjecaj na mnoge ljude tijekom svoje službe. Dok je bio mali, liječnici su od njega digli ruke – trebao je umrijeti. No odnijeli su ga na jednu službu Orala Robertsa. Nakon što se Oral pomolio za njega, Jimmy se čudesno oporavio.

Što bi bilo da Oral nije bio ustrajan mladić? Gdje bi danas bio moj prijatelj Jimmy, zajedno s milijunima drugih ljudi koji su primili iscjeljenje kroz službu Orala Roberta? Što bi bilo sa svim onim ljudima na koje je pastor Jimmy utjecao u vezi vječnosti – gdje bi oni bili danas? Oral je vladao u životu. Cjelokupni plod njegove

ustrajne vjere spoznat će se tek na dan suda.

Ili, sjetite se Kennetha E. Hagina. Rođen 1917. godine u McKinneyu, država Teksas, s greškom na srcu. Kasnije su Kennethu dijagnosticirali vrlo rijetku, neizlječivu krvnu bolest. Bio je prikovan za krevet u dobi od šesnaest godina s prognozom da neće dugo živjeti. U travnju 1933. godine, tri put je umro i vidio pakao, i svaki bi put Kenneth čudesno bio vraćen u život. Kenneth je dao svoj život Isusu kao svom Gospodinu. Ustrajno je vjerovao i borio se protiv bolesti Božjom riječju. Pastor koji bi dolazi posjetiti ga i utješiti, rekao mu je: „Drži se, sinko, bit će sve gotovo za par dana.“ Godinu dana kasnije, Kenneth je ustao iz svoje „samrtničke postelje“ i, nedugo nakon toga, počeo propovijedati.

Služba Kennetha Hagina postala je poznata diljem svijeta, s više od šezdeset i pet milijuna tiskanih knjiga i Biblijskom školom na kojoj je diplomiralo više od trideset tisuća muškaraca i žena, od kojih su mnogi imali punovremene službe. Nakon šezdeset i pet godina službe, Kenneth je otišao kući, svome Gospodinu, ali njegova ostavština i dalje živi. On je primio krunu života u areni iscjeljenja, a rezultat su toga nebrojena mnoštva iscjeljenih ljudi i promijenjenih života zbog njegove vjerne službe.

Što bi bilo da Kenneth Hagin nije ustrajao? Na koji bi se način to odrazilo na milijune ljudi kojima je služio?

Ovo troje ljudi, čije sam priče podijelio s vama – moja punica, Oral Roberts i Kenneth Hagin – imaju nešto zajedničko. Sve troje je bilo napadnuto, o svima se lagalo i zlo govorilo. Suprug Shirleyine prijateljice prestao je razgovarati sa Shirley kad je ova izjavila da vjeruje Bogu za iscjeljenje. Tijekom njihovih života, optuživali su Orala Roberta i Kennetha Hagina da griješe, da su ekstremisti, heretici, čak da su ih opsjeli demoni. A što Isus kaže na ove stvari? „Jao vama kad vas svi ljudi budu hvalili. Ta isto su tako postupali s lažnim prorocima očevi njihovi!“ (Luka 6:26).

Zanimljivo je da ima službenika i drugih vjernika koji su poruku o kraljevstvu učinili laganom i proširili je tako da svima bude ugodno. Iz straha da ne bi nekoga uvrijedili ili dobili etiketu kao „netolerantni“ ili „ekstremni“ povukli su se iz borbe; ne biju više dobru bitku vjere. Za njih je sve što se dogodi volja Božja, koju treba pasivno prihvatiti. Uklonili su one „uvredljive“ dijelove iz Evanđelja, a ipak, o Isusu se govori kao o „stijeni sablazni“. Pismo, isto tako, naziva

Isusa „kamenom spoticanja,“ ali su Ga ovi službenici sveli na oblutak o koji se baš nitko ne može spotaći.

Čini se kako ovi pastori, službenici i vjernici žele o svima dobro govoriti; njih se nikad neće optužiti za ekstremizam, herezu ili da ih nadahnjuju demoni. Pa ipak, za Isusa su govorili da je sve to. Međutim, Isus je bio neumoran kad se radilo o istini. Otkrivao je zabludu onih koji žele da se o njima dobro govori. Isus je izjavio: „Blago vama kad vas ljudi zamrže, kad vas izopće, pogrde i odbace vaše ime kao zlo ...“ (Luka 6:22). Ovo je sasvim suprotno od toga da se o vama govori dobro, složiti ćete se zar ne? Zatim Isus navodi razlog: „To znači da je istina bolna i teška osobi.“

Stvarnost je ovo: ako ste odabrali biti ustrajan vjernik, onaj tko vlada u životu, onda je vrlo vjerojatno da će vas ogovarati, lagati o vama, krivo vas razumjeti i čak marginalizirati oni koji za sebe govore da slijede Isusa, ali su zadovoljni ugodnim životom. Oni će vas nastojati diskreditirati kako bi opravdali svoju apatičnost. To su činili s pravim prorocima u Starom zavjetu, s Ivanom Krstiteljem, s Isusom i s vođama iz Novog zavjeta. To čine i danas. Vrlo će često najveće protivljenje dolaziti upravo od onih koji tvrde da znaju Boga. Kretat će se to u rasponu od laži i kleveta čak do isključenja. A može ići i tako daleko kako je Isus prorekao: „Doći će čas kada će svaki koji vas ubije misliti da Bogu služi“ (Ivan 16:2).

Želite li vladati u životu kako bi se Bog proslavio? Želite li utjecati na živote u korist Njegovog kraljevstva, zauvijek? Želite li čuti kako vam Učitelj kaže: „Dobrodošao, dobri i vjerni slugo ...“ u onaj veliki dan? Ako je tako, razumijte i prihvatite: Da, imat ćete nevolje (*thlipsis*), ponekad vrlo intenzivne; morat ćete izdržati i pobijediti.

Ako još uvijek iskreno želite početi vladati, ući u to, te ste spremni izdržati, nastavite čitati ovu knjigu. Najbolje tek dolazi.

7.

TKO STOJI IZA NEVOLJE?

„... jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega, nego i da trpite za nj ...

FILIPLJANIMA 1:29

Filipljanima 1:29 u početku zvuči tako privlačno. „... jer vam je s obzirom na Krista dano ...“ Ako bismo čuli samo te riječi, a da ne znamo što piše u nastavku stiha, gorljivo bismo pitali: „Što sam to dobio/dobila? Kakva me obećanja čekaju?

Odgovor je: „... da trpite za nj ...“

Što? „Dobiti“ privilegiju da trpiš nikako se ne uklapa u ljudski način mišljenja. No, Bog se ne bavi prijevarama; Njemu to uopće nije nalik, jer On ne može lagati. Običnom se čovjeku to može činiti poput nekog trika, ali onome tko razumije, obećanje je uistinu uzbudljivo. Oni koji hodaju i rastu u Kristu znaju, duboko u svojim srcima, ovu činjenicu: *što je veća bitka to je veća pobjeda.*

Zamislite odanog vojnika koji se rigorozno priprema za borbu. Sasvim je svjestan važnosti bitke; ona je prilika za osvajanje. U svom je srcu osvajač i teži ispuniti svrhe svoga kralja. Kada predstojeća bitka konačno počne, on će se zajedno sa svojim suborcima radovati prilici, jer će, pobijede li, donijeti slavu i čast svome kralju i korist svome narodu. Njemu je dano da u ime svoga kralja i njegovog kraljevstva trpi žar bitke kako bi mogao osvojiti. Vidite li sada paralelu s Filipljanima 1:29?

Možete mi protusloviti: „Ali ja nisam vojnik. Nemam u sebi stav osvajača niti tako izgledam.“ Ako ste u Kristu, onda ste zbilja vojnik, jer je Kristovo sjeme stavljeno u vaš duh. Isus je najveći ratnik koji je ikad živio. Slušajte što Biblija o Njemu objavljuje: ... „on sudi“ i vojuje „pravedno“. „Oči su mu plamen“ ognjeni ... Iz njegovih „usta“ izlazi oštar mač ...“ (Otkrivenje 19:11-12, 15). Vi ste ponovo stvoreni i to na Njegovu sliku i priliku; imate Njegovu narav. Budući da je Krist ratnik i vi ste ratnik. Stoga nas se u Novom zavjetu ne prestano opominje na duhovno ratovanje. Kao što Pavao piše:

„Ne radi se o poslijepodnevnom natjecanju u atletici, s kojeg ode-
mo i koje zaboravimo za nekoliko sati. Radi se o opstanku, ovo je
borba na život i smrt da pobijedimo đavla i njegove pale anđele.“¹
(Efežanima 6:12. MSG).

Volim način na koji biblija *The Message* prikazuje što nam Pavao
daje na znanje. Nalazimo se u borbi na život i smrt, u ratu koji se
ne može izbjeći. Sličnu je poruku napisao crkvi u Korintu: „Premda
smo ljudi, ne vodimo rat na osnovu ljudskih planova i metoda. Ne,
mi koristimo Božje silno oružje.“² (2 Korinćanima 10:3-4, NLT). Pos-
vema je jasno da smo mi duhovni ratnici koji su u ratu! Štoviše,
stvoreni smo za ovu bitku. Mi smo ratnici u srcu. Pavao nas potiče:
„Uzmi učešća u trpljenju kao dobar vojnik Krista Isusa! Svaki voj-
nik u službi nastoji ugoditi vojskovođi“³ (2 Timoteju 2:3-4, TEV).
Pohranite to u svoje srce i um, jer to je činjenica: u Kristu, vi ste
vojnici.

Kao vojnik možete ići stazom kukavice, tako što ćete izbjega-
vati ili bježati od bitke, ili možete ići putom junaka, tako što ćete
srčano stupiti u bitku i pobijediti. Odaberite prvi put pa će vas,
nažalost, pamtit kao dezertera. Odaberite odvažan put pa će vas
pred vašim kraljem pohvaliti kao junaka.

Dragi prijatelji u Kristu, znam da u svome srcu želite ugoditi svo-
jem Kralju, proslaviti Ga i živjeti za Njega. Samo će vas vaša tjele-
sna narav, dopustite li joj vladati, zadržavati od toga da sudjelujete
u Kristovim patnjama.

Vidjeli smo u Poslanici Rimljanima da ćemo vladati s Isusom
Kristom budemo li trpjeli s Njime. Jasno je da ćemo se morati
suočiti s protivljenjem i nevoljom te ih nadvladati. No naše je
očekivanje radosno jer svoje trpljenje smatramo nečim što nam je
dano, a ne nečim od čega strahujemo. Što je veća bitka to je veća
pobjeda – i na koncu, veća slava. A evo i stvarno jako dobre vijesti:
mi nikada ne moramo izgubiti bitku! Nama je, naime, obećano:
„Hvala Bogu, koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedonosnom slav-
lju i koji po nama širi na svakom mjestu miris svoje spoznaje!“
(2 Korinćanima 2:14).

1 „Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.“

2 „Iako, naime, živimo u tijelu, ne borimo se na tjelesan način. Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za rušenje utvrda“

3 „Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnik Krista Isusa! Nijedan se vojnik u službi ne zapeće u poslove svakidašnjeg života kako bi ugodio vojskovođi“

BOG NE ZLOSTAVLJA SVOJU DJECU

U prethodnim smo poglavljima istakli događaje koji su uslijedili neposredno nakon Isusovog krštenja u vodi. Duh Sveti odveo Ga je u pustinju gdje je Isus bio kušan četrdeset dana i noći. Bog je, a ne đavo, odveo Isusa u pustinju. Bog je znao da će Njegov Sin biti ozbiljno kušan, međutim odveo Ga je tamo sa svrhom. Načelo koje smo naučili glasi: *Bog nas nikad neće uvesti u oluju a da nam nije dao snagu svladati je*. Upišite ovu istinu u svoje srce i neka tamo zauvijek ostane, jer će vam davati snagu u vrijeme nevolje.

Isus je sasvim jasno dao do znanja kako On nikad ne čini ili ne kaže nešto a da to prije nije čuo od svoga Oca. Njega je Duh Sveti savršeno vodio: „Ja ništa ne činim u svom autoritetu, nego govorim samo ono što mi je Otac rekao da govorim“⁴ (Ivan 8:28, TEV).

Kasnije je Isus, nakon što je služio i poučavao veliko mnoštvo, bio umoran. Mogu zamisliti kako se morao osjećati. U nekoliko sam navrata propovijedao po četiri ili pet puta u jednom danu; znao sam biti tako umoran da, kasno noću na povratku u hotel, nisam mogao razgovarati sa svojim domaćinom.

Isto vrijedi i za Isusa. Došla je večer i On je bio spreman za počinak: Međutim Duh Ga Sveti potiče da kaže učenicima neka sjednu u čamac i prijeđu na drugu stranu. Tamo je bio čovjek opsjednut demonima; trebalo mu je služiti. Svi su ušli u čamac, a Isus je zaspao.

Na moru se podigla strašna oluja. Četvorica ljudi iz Njegovog tima bili su vrsni mornari koji su cijeli svoj život proveli na moru. Poznavali su oluje na moru i znali se nositi s njima, ali ovo nije bila obična oluja. Kako se val za valom obrušavao na njih, ovi su „morski vukovi“ na kraju probudili Isusa, vapeći: „Učitelju, tebe se ništa ne tiče što mi ginemo?“ (Marko 4:38). Znali su da nemaju nikakve šanse nadvladati ovako veliku nevolju (*thlipsis*).

Mislite li da su Duh Sveti i Otac bili u panici dok je oluja bjesnjela? Možete li ih zamisliti kako se panično savjetuju jedan s drugim: „Ne mogu vjerovati! Nisam znao da će se dići ovakva pogibeljna oluja? Što ćemo sada? O, zašto smo rekli Isusu da prijeđe na drugu stranu? Kakvu smo kolosalnu grešku počinili!“

Kad bolje promislite, to je baš smiješno, zar ne? Naravno, nije

4 „... da ništa od sebe ne činim, već da govorim ono što me Otac nauči.“

Duh Sveti zna kraj od samoga početka.

---

se dogodilo ništa od toga. Sveti je Duh znao da oluja dolazi, jer On zna kraj od samoga početka. „Samo vam ja mogu reći što će se dogoditi prije negoli se dogodi!“⁵ (Izaija 46:10, NLT). On je uputio Isusa u čamac potpuno svjestan pogibeljne oluje koja predstoji. Pa ipak, *Bog nas nikad neće uvesti u oluju a da nam nije dao snagu svladati je.* Kad se probudio, Isus je otišao na pramac i zapovijedio oluji da se smiri, zatim se okrenuo svojim učenicima i upitao ih: „Zašto se toliko strašite? Kako nemate vjere? (Marko 4:40).

Zašto ih je Isus tako oštro ukorio, nakon što su se ti „morski vukovi“ onako borili da prežive? Zašto im je rekao da „nemaju vjere, i to na tako izravan način“? Dok su još bili na obali, naredio im je: „Prijeđimo na drugu stranu“ (stih 35). Nije im kazao: „Dođimo do pola i onda potonimo.“ Trebali su znati da je u Isusovim riječima bilo dovoljno milosti (snage) koja ih može prenijeti na drugu obalu. Trebali su stajati na pramcu toga čamca i vikati: „Slušaj olujo, ti nas nećeš ubiti, ti nas nećeš zaustaviti! Prijeći ćemo na drugu stranu jer je Učitelj rekao: ‘Prijeđimo na drugu stranu.’ Stoga odlazi! Smjesta!“

Bog je znao da će se dići oluja. On ih je vodio u nju, ali je isto tako Isusovim učenicima dao autoritet i snagu da njome vladaju. Upravo ovdje leži ključ. Ono što odvaja one koji su pobijeđeni životom od onih koji vladaju u životu jest spoznaja da su bitke i sukobi neizbježni, i da – za razliku od fizičke osobe – imamo vlast nad svime što dođe protiv nas. Tako se možemo, i moramo, ustrajno boriti sve dok bitku ne dobijemo. Dopustimo da istina iz stiha 2 Korinćanima 2:14 natopi svaki djelić našeg bića: „Hvala Bogu, koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedonosnom slavlju...“

Da se stvar svela samo na učenike i njihov ograničeni uvid, svi bi se utopili. Međutim, Isusova odlučna poslušnost u borbi protiv oluje ne samo da im je podarila još jedan dan života, nego je te večeri na drugoj strani, čovjek pun demona bio potpuno oslobođen.

No ni to nije bilo sve; taj je iscijeljeni čovjek objavljivao kraljevstvo Božje u deset gradova Dekapolisa. U osnovi svega toga jest

---

⁵ „Onaj sam koji od početka svršetak otkriva i unaprijed javlja što još se nije zbio!“

činjenica da su mnogi životi bili dotaknuti za kraljevstvo. Duh je Sveti vodio Isusa i Njegov tim u oluju, trpjeli su nevolju, ali Bog nikada nije planirao njihov poraz. Ne, Bog se fokusirao na slavu s onu stranu oluje.

Kad bismo danas mogli upitati apostole: „Je li vrijedilo proći kroz oluju i vidjeti čovjeka oslobođenog od demona?“ bez sumnje bi odgovorili: „Apsolutno!“

Pogledajmo jedan drugi slučaj. Apostol Pavao bio je na misijskom putu u Jeruzalem po napatku Duha Svetoga. No, evo što ga je tamo čekalo:

„Iz poslušnosti Svetome Duhu idem u Jeruzalem ne znajući što će mi se tamo dogoditi. Jedino znam da me je Duh Sveti upozorio kako me u svakom gradu čekaju zatvor i patnje.“ (Djela 20:22-23, TEV).

Grčka riječ za patnje u gornjem stihu je *thlipsis*. (Već smo se susreli s ovim izrazom, zar ne?) Tako, Duh je Sveti vodio Pavla na mjesto gdje će iskusiti intenzivnu patnju. Pa ipak, Bog će nam uvijek dati milost da nadvladamo svaku prepreku na koju naiđemo na putu kojim nas On vodi.

Što je bio ishod Pavlovog ustrajnog stava usred nevolje? Ne samo da su Židovi i pogani Jeruzalema čuli Radosnu vijest; čuli su je i mnogi građani Rimskog carstva – vojnici, upravitelji, namjesnici pokrajina, i sam cesar! Sve to kroz samo jednog čovjeka kojeg je Duh Sveti vodio u oluju. Bog nije kreator oluje ili patnje, ali je znao da će se Pavao s njome morati suočiti zbog neprijateljstva koje pàli svijet ima prema Božjim putovima. Neovisno o tome, Kristova je ljubav gonila Pavla da slijedi vodstvo Duha, a Bog mu je dao milost da nadvlada nevolju. Pavao je zaključio svoje putovanje napisavši: „... i Gospodin me izbavio od sviju“ (2 Timoteju 3:11). Njegove riječi odgovaraju izjavi psalmiste: „On [Bog] izbavio me je iz svih nevolja“⁶ (Psalam 54:6, NKJV). Ne iz nekih nevolja ili većine nevolja. Iz svih nevolja! To je 100% od svih nevolja!

A isto obećanje vrijedi i za vas i za mene.

---

⁶ „Evo, Bog mi pomaže, Gospodin krijepi život moj“

RODITELJSKI SAVJET

Kad je naš prvorođeni sin Addison išao u prvi razred osnovne škole susreo se s vršnjačkim zlostavljanjem u svom razredu. Nekoliko je poslijepodneva dolazio uplakan iz škole zbog toga što su ga neki njegovi vršnjaci maltretirali na igralištu. Pretpostavljam da pogađate što sam ja, kao njegov otac, želio učiniti. Želio sam otići na to igralište, dobro isprašiti tu dječurliju, a onda ih ozbiljno upozoriti: „Da niste više nikada dirnuli ili zlostavljali moga sina!“ No kod takvog se pristupa javljaju tri problema. Prvo, moje djelovanje baš ne bi bilo bogobojazno. Drugo, takvo bi djelovanje bilo kontraproduktivno za razvoj Addisonovog karaktera. I treće, nisam imao nikakve ovlasti na tom igralištu. Igralište nije bilo mjesto na kojem sam trebao vladati ja, već moj sin – on je trebao zauzeti stav autoriteta.

Tako, nakon što sam se smirio, Lisa i ja smo odlučili da je najviše što možemo učiniti za Addisona to da ga naučimo kako se nositi s nevoljom (*thlipsis*) koja ga je zadesila. Svaku smo ga večer njegova majka i ja savještovali i učili kako uspješno prolaziti kroz teškoće koje mu zadaju njegovi vršnjaci. Slijedećeg dana, slali bismo ga u školu naoružanog strategijama koje će mu pomoći da se nosi s tim problemima. (Naravno, da smo mislili kako je Addison u opasnosti, razgovarali bismo s njegovom učiteljicom ili ravnateljcem škole).

Konačno, nakon uspješnog manevriranja kroz sve te nevolje u njegovom djetinjstvu, Addison je postao vrlo dobar u odnosima s ljudima. Godine 2004. pridružio se osoblju naše službe kao početnik. U to smo vrijeme imali više od četrdeset zaposlenika od tinejdžerske dobi do šezdesetogodišnjaka. Rekao sam rukovoditeljima da Addison ne smije imati povlašteni položaj samo zato što je moj sin. Nakon šest mjeseci, naši su mi rukovoditelji rekli: „Željeli bismo ga unaprijediti na mjesto šefa Odjela za odnose s crkvama.“ Odnosi s crkvama jedna su od najvažnijih djelatnosti naše službe pa sam upitao zašto bi Addison trebao voditi taj Odjel. „Zato što je vaš sin vođa,“ odgovorili su mi rukovoditelji.

Addison je preuzeo Odjel koji je od tada procvao. Osvojio je povjerenje svojih ljudi, kao i čitavog osoblja službe, kad su vidjeli s koliko vještine i mudrosti rješava probleme i konfliktne situacije. Danas, u dobi od dvadeset i pet godina, Addison obnaša dužnost

glavnog operativnog direktora službe *Messenger International*, a svoj posao obavlja fantastično. Osvojio je srce svih zaposlenika, neovisno o njihovim godinama. Oni su privučeni k njemu i vjeruju njegovom vodstvu.

A sada bih vas volio pitati: „Jesam li trebao Addisona ispisati iz škole kad je bio u prvom razredu i kad su ga onako maltretirali, i dalje ga obrazovati kod kuće? Smatrate li da sam bio zao ili da sam zlostavljao svoga sina kad sam ga slao u školu, znajući da će se svaki dan susretati s vršnjacima koji ga muče? Većina me neće smatrati takvim ocem. Na isti način, ni Bog nije zao niti nas zlostavlja kad nas vodi na gruba mjesta – na mjesta koja se moraju zauzeti i osvojiti u ime kraljevstva. On zna, to je za naše krajnje dobro, a zna, isto tako, da će Mu to donijeti slavu i na kraju koristiti Njegovom narodu, budemo li se s izazovom nosili u snazi Njegove milosti.

IZVOR NEVOLJE

Prije negoli nastavimo dalje, moramo jasno razumjeti izvor nevolje (*thlipsis*) i Božju volju za nas usred nje. Raspraviti ovu temu od ključne je važnosti jer je to kamen spoticanja za mnoge pojedince, a posebno na tri područja života. Zbog njezine važnosti, preostali ću dio ovog poglavlja utrošiti na nju, prije negoli se pozabavimo ulaskom na područje vlasti i vladanja.

Primjeri koje smo do sada vidjeli pokazuju da Bog nije izvor nevolje (*thlipsis*). Zapravo, nevolje (*thlipsis*) ili oštri sukobi, otpori i teškoće dolaze od sila ovoga palog svijeta. Je li to uvijek istina? Moramo postaviti to pitanje, jer imate li i najmanji osjećaj da je Bog kreator, stvaratelj ili pokretač posebne teškoće koju trpите, tada se možda nećete boriti kako bi je nadvladali, a to morate činiti.

Vojnik koji kreće u rat sasvim je svjestan protiv koga se bori. A ako je mudar, poznaje i taktike svoga neprijatelja. U umu ratnika ne postavlja se ama baš nikakvo pitanje o tome tko je njegov neprijatelj. Međutim, u mojih trideset i više godina službe, susreo sam previše vjernika koji nisu sigurni u vezi toga tko stoji iza problema s kojima se suočavaju. Žalosno je, ali potpuno su nesvjesni strategije svoga neprijatelja i njegovog djelovanja, makar nam je rečeno

da budemo mudri „... da nas ne bi prevario sotona; njegove nakane vrlo dobro poznajemo“ (2 Korinćanima 2:11).

Kako prepoznamo sotonine taktike? Isus nam kaže! „Lopovu je cilj da ukrade, zakolje i uništi,“ veli Isus. „Moj je cilj da ovce imaju život u svoj punini“ ⁷ (Ivan 10:10, NLT). Na početku 10. poglavlja, Isus utvrđuje tko je „lopov“: sotona i njegove horde. Kasnije će ga Isus nazvati „knezom ovoga svijeta“ (Ivan 16:11). Pavao ga naziva „bogom ovoga svijeta“ (2 Korinćanima 4:4) i „gospodarom zračnog kraljevstva“ (Efežanima 2:2). Sotona je onaj koji daje smjer sustavu ovoga svijeta. Sotona je stvarni izvor naših nevolja. Kao što Pavao kaže:

„Jer mi se ne borimo protiv ljudi od krvi i mesa, nego protiv zlih vlasti i autoriteta nevidljivog svijeta, protiv moćnih sila tame koje vladaju ovim svijetom i protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.“⁸ (Efežanima 6:12, NLT).

Učiteljeve riječi u Ivanu 10:10 i Pavlove riječi iz Efežanima 6:12 jasno, bez ikakve sumnje, ukazuju da su sve teškoće koje spadaju u kategoriju krađe, ubojstva i uništenja, rezultat utjecaja mračnih sila opisanih u gore navedenom stihu. S druge pak strane, Isusova je svrha očitovanje Očeve volje. Stoga je Božji cilj za vas, život u svojoj *njegovoj punini*. Kad god se suočavate s pritiskom, teškoćom i patnjom bilo kakve vrste, upotrijebite filtar iz Ivana 10:10 kako biste utvrdili nalazi li se iza toga Bog ili neprijatelj. Želim vam pokazati kako se to radi pa pogledajmo nekoliko običnih primjera.

STID, KRIVNJA, OSUDA

Ukoliko osjećate stid, krivnju i osudu prolazeći kroz filtar Ivana 10:10, to sve spada u kategoriju krađe, znači nije Bog.

No da bismo bili potpuno sigurni, ispitajmo to malo dublje. Psalmist piše: „Blagoslivljaj (s ljubavlju, slavi u zahvalnosti) Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova [nijedno dobročinstvo]: on ti otpušta sve grijehе tvoje [svaki pojedini grijeh], on iscjeljuje sve slabosti tvoje [svaku pojedinu slabost]; ...“⁹

⁷ „Lopov ne dolazi, osim da ukrade, zakolje i uništi. - Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju.“

⁸ „Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.“

⁹ „Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova: on ti otpušta sve grijehе tvoje, on iscjeljuje sve slabosti tvoje; ...“

(Psalam 103:2-3, AMP). Pomislite na osobu koju poznajete, a u koju se najviše pouzdajete. Je li to vaš muž/žena, jedan od vaših roditelja ili baka i djedova, je li to vaš liječnik? Ta vam osoba nikad nije lagala niti vas prevarila. Nadam se da ste imali nekog takvog u svojoj prošlosti ili imate sada. Zamislite da vam ta osoba obećava sve ove stvari, gledajući vas u oči. Ali ne samo to, ona ih može ispuniti.

A sada zamislite ovo: Bog je daleko vredniji povjerenja nego ta osoba koju ste zamislili. On nas upućuje *neka ne zaboravimo* nije-dno od Njegovih dobročinstava. Nijedno. Prvo je dobročinstvo da nam je oprostio svaki pojedini grijeh koji smo počinili. Divno! Kakva ljubaznost, kakvo milosrđe, kakva ljubav! Ako još niste primili, razumijte ovo: *Vama je oprošteno u Kristu Isusu*. Nema grijeha kojeg ste počinili a da nije izbrisan Njegovom prolivenom krvlju. Stoga ako se stid, krivnja ili osuda pojavljuju u vašoj duši zbog nečega što ste mislili, rekli ili učinili u prošlosti, a za to ste već molili oprostjenje od Boga, *onda iza ovih groznih osjećaja ne stoji Bog*. Poslušajte Pavlove otrežnjavajuće riječi u vezi toga:

„Tko se usuđuje tužiti nâs koje je Bog odabrao da budemo Njegovi? Je li to Bog? Ne! On je onaj tko nas opravdava da možemo stajati pred Njim. Tko će nas onda osuditi? Hoće li Krist Isus? Ne, jer On je onaj tko je umro za nas i uskrsnuo da imamo život, te sjedi na mjestu najuzvišene časti odmah do Boga i posreduje za nas“¹⁰ (Rimljanima 8:33-34, NLT)

Sve je rečeno tako jasno. Tko se usuđuje tužiti nâs ... Je li to Bog? Ne! ...Tko će nas onda osuditi? Hoće li Krist Isus? Ne. Razmislite dobro: Bog je poslao Isusa Krista da umre za vas još onda kad ste bili Božji neprijatelj. Isus je to pristao učiniti, a Sveti je Duh omogućio da se to dogodi. Zašto bi vas onda Bog Otac, Sin ili Duh Sveti sada osuđivali i stavljali na vas stid ili krivnju kad više niste neprijatelji, nego djeca Božja? I zašto bi vas onda osuđivao kad je osudu stavio na svoje žrtveno Janje? Zar Isusova žrtva nije dovoljna? Zar ona nije vječna?

Uvjerava nas pisac poslanice Hebrejima:

„... koliko će više krv Krista – koji je po vječnom Duhu prinio sam sebe Bogu kao žrtvu bez mane – očistiti našu savjest od mrtvih

10 „Tko će podići tužbu protiv izabranika Božjih? Bog koji ih opravdava? Tko će ih osuditi? Isus Krist koji je umro – još bolje: koji je uskrsnuo – koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas?“

djela da služimo živomu Bogu! (Hebrejima 9:14)

Kristova žrtva nije samo uništila naš grijeh pred Bogom, nego je *očistila našu savjest* od osude, krivnje i stida zbog grijeha. Stoga, živite li za Njega i žudite izvršavati Njegove želje, a još uvijek vas zaokupljaju te misli ili osjećaji, znajte da dolaze od neprijatelja koji vas pokušava srušiti. Morate se žestoko obračunati s tim izvorom. Kako? Na isti način na koji se Isus borio s istim neprijateljem kad Ga je ovaj kušao u pustinji: riječju Božjom! (Podrobnije ću to izložiti u kasnijim poglavljima.)

No *ako*, stvarno mislim *ako*, živite u neposlušnosti Bogu, onda će vas osuđivati vlastito srce. Ivan piše: „Ako nas naša savjest osuđuje, znamo da je Bog veći nego naša savjest i da poznaje sve. Stoga, dragi moji prijatelji, ako nas naša savjest ne osuđuje, pouzdajemo se u Božju prisutnost“¹¹ (1 Ivanova 3:20-21, TEV). Riječ *osuđuje* u ovom stihu ne znači „izreći određenu presudu,“ što je često njezino značenje. Umjesto toga za nju vrijedi definicija grčke riječi kataginosko „upozoriti na nešto,“ odnosno „naći grešku“ ili „okriviti.“

Naša nas savjest štiti i čuva da ne ispadnemo iz zajedništva s Bogom. Ako smo u takvom stanju te ne napredujemo, Duh će nas Sveti opomenuti kao Otac koji ljubi: „Sine moj, obrati pažnju kad te Gospodin opominje, nemoj se obeshrabriti kad te kori ...“¹² (Hebrejima 12:5, TEV). On nas opominje kako bi obnovio naše zajedništvo s Njime i kako bismo bili sve sličniji Njemu – a ne zato da nas ubije, ukrade nešto od nas ili da nas uništi.

Uvijek imajte na umu da su oboje, i osuda i ukor, neugodne stvari – one su bolne! „Doduše, svako karanje za sada ne pričinja se nečim što donosi radost, nego žalost“ (Hebrejima 12:11). Međutim, postoji ogromna razlika između ovo dvoje. Osuda vam ne daje izlaz; jedino što ona čini jest to da vas stid i krivnja neprestano zapljuskuju. Opomena vam omogućava izlaz: pokajanje.

Da zaključimo: ako vaša savjest zna da ste neposlušni Bogu, onda to zna i Bog jer je On veći od vaše savjesti. Uvijek imajte s Bogom žurne susrete; odmah se pokajte zbog neposlušnosti i priznajte Mu sve. On će vam oprostiti. Da, tako jednostavno.

11 „... ma za što nas naša savjest osuđivala – jer je Bog veći nego naša savjest. On poznaje sve. Ljubljani, ako nas savjest ne osuđuje, imamo sinovsko pouzdanje u Boga.“

12 „Sine moj, ne preziri karanja Gospodnjega, niti kloni kad te kara ...“

Ivan piše: „Dječice moja, ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i poćini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika“ (1 Ivanova 2:1).

Zapazite da Isus ne kaže „kada grijehite.“ Ne, cilj je da ne grijehite. *Svijest o grijehu* će vas baciti ravno u grijeh, no *ispravan odnos s Božjom sviješću* čuvat će vas od grijeha. Ova vam svjesnost pomaže da se sjetite kako je sila grijeha u vašem životu slomljena te da vas je milost opremila hodati slobodnima od grijeha, iznutra i izvana. „Grijeh, naime,“ uvjerava Pavao, „neće gospodariti nad vama, jer niste pod Zakonom, već pod milošću“ (Rimljanima 6:14).

Stoga, cilj je ne grijehiti. Milost nam Božja daje snagu da to možemo ostvariti. No *ako* (i opet naglašavam tu riječ *ako*) grijehimo, možemo to odmah riješiti i vjerovati obećanju Božje rijeći: „Ako priznajemo svoje grijeh, *vjeran* je on i *pravedan*: oprostit će nam grijeh i očistiti nas od *svake* nepravdnosti“ (1 Ivanova 1:9). *Vjeran* znači da će oprostiti svaki put, neovisno o tome koliko ste puta uprskali stvar. *Pravedan* znači da će On to učiniti neovisno o tome tko vi jeste i što ste učinili. Tako, kad vas očisti od *svake* nepravdnosti, a to znači od *bilo koje* nepravdnosti, onda ste čisti pred Njim, kao da nikad niste zgriješili. Isusova krv uklanja taj grijeh tako daleko kao što je istok daleko od zapada!

Upravo je svjesnost o grijehu najveća prepreka za vjernika da stupi na područje vlasti i vlada u životu. Kad se nastavljamo boriti sa stidom, krivnjom i osudom u vezi s grijehom za koji smo se pokajali i priznali ga Bogu, to nas slabi. Vidio sam previše ljudi koji su se udaljili od svoje vjere zbog krivnje ili stida koji dolazi od neprijatelja, a ne od Boga. Oni osjećaju da su previše grijehili, ili da su poćinili neoprostivi grijeh. I premda ih Bog nije osuđivao, sotona je iskoristio njihove neobraćene umove kako bi ih samo još dublje odvuкао u krivnju, stid i beznade. Posljedica je toga da odu ili se pomire s neplodnom, krivnjom tjeranom verzijom vjere. Umjesto da vladaju u životu, život vlada njima.

Stoga odlučite: ako ste grijehili i iskreno se pokajali zbog toga te priznali Gospodinu, stojite pred Bogom kao da nikad niste poćinili grijeha. Bog je svojom čudesnom milošću učinio stvar tako jednostavnom. Vjerujte u to!

Važno je dodati jednu napomenu. Ako ste uistinu dijete Božje, onda iznad svega žudite za stvarima koje su Njemu ugodne,

jer se Njegovo sjeme nalazi u vama. No onaj tko uporno nastavlja sa svojom neposlušnošću nije rođen od Boga. Tražite li dozvolu za grijeh, nalazite se na opasnom terenu zablude. Otvoreno ću reći, vi niste spašeni. Biblija je jasna u pogledu toga: „Oni koji nastavljaju s grijehom nisu ga nikad upoznali niti razumiju tko on jest ... To samo pokazuje da pripadaju đavlu“¹³ (1 Ivanova 3:6-8, NLT).

SLABOST, BOLEST, FIZIČKI NEDOSTATAK

Kakvu nam vrstu snage daje milost da vladamo nad slabošću, bolešću ili bilo kojim fizičkim nedostatkom? Pogledajmo istine koje je napisao psalmist:

„Blagoslivljaj (s ljubavlju, slavi u zahvalnosti) Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova [nijedno dobročinstvo]: on ti otpušta sve grijehе tvoje[svaki pojedini grijeh], on iscjeljuje sve slabosti tvoje [svaku pojedinu slabost]; ...“¹⁴ (Psalam 103:2-3, AMP).

Ponovo pomislite na osobu kojoj vjerujete najviše u svom životu, a zatim priznajte da je Bog daleko vredniji vašeg povjerenja; On nikada ne krši svoje obećanje. Prvo što vidimo u psalmu je to da Bog vjerno oprašta svaki naš grijeh. Ali to nije sve, jer nam se u nastavku stiha zapovijeda da ne zaboravimo još jedan Njegov blagoslov: Bog koji ne laže i ne može lagati, kaže: „...on iscjeljuje sve slabosti tvoje...“ On ne kaže većinu tvojih slabosti ili čak 98 posto tvojih slabosti – ne, radi se o 100 posto naših slabosti i bolesti. Njegovo je iscjeljenje dio Isusovog djela otkupljenja, jednako oproštenju naših grijehа. Izaija je prorekao što će Isus pretrpjeti radi naše duhovne i fizičke slobode:

A on je naše bolesti ponio,
naše je *boli na se uzeo*,
dok smo mi držali
da ga Bog bije i ponižava.
Za naše grijehе probodoše njega,

¹³ „... tko god ostaje u grijehu, njega nije vidio ni upoznao ...Tko počinja grijeh, od đavla je ...“

¹⁴ „Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova: on ti otpušta sve grijehе tvoje, on iscjeljuje sve slabosti tvoje; ...“

za opačine naše njega satriješe.
 Na njega pade kazna –
 radi našeg mira,
 njegove nas rane iscijeliše. (Izaija 53:4-5)

Hebrejska riječ za *boli* u Izaijinim stihovima je *choli*. Riječ je u Strongovoj konkordanci definirana kao „bolest, bol, slabost.“ Poznati biblijski znalac i autor, Henry Thayer, definira je kao „bol, bolest, jad, slabost.“ Ova se riječ može naći na dvadeset i četiri mjesta u Starom zavjetu, a od toga se dvadeset i jedan puta odnosi na slabost ili bolest. Mislim da se u gornjem stihu ta riječ *choli* može lako prevesti kao „bolest“ ili „slabost.“

Verzija biblije *The Amplified Bible* podupire ovaj zaključak: „A on je naše bolesti ponio, naše je boli (slabosti, bolesti, i jade) na se uzeo ... Njegove nas rane [ono što je ranjeno] iscijeliše i učiniše cijelima“ (Izaija 53:4-5). U verziji biblije *The World English Bible* stoji: „A on je naše bolesti ponio ... Zbog njegovih smo rana iscijeljeni.“

**Bog nikad ne krši
svoje obećanje.**

Nije slučajno da su kako psalmist tako i Izaija stavili oprostjenje grijeha i iscjeljenje u istu rečenicu. Oboje su dio paketa otkupljenja koje je Isus dragovoljno ostvario za nas na Golgoti.

U evanđeljima ćete otkriti da Isus nije odbio nijednu osobu koja Mu je došla radi ozdravljenja. Nijednom nije rekao: „Moraš se nositi s ovom bolešću jer moj Otac želi da nešto naučiš iz toga.“ Ipak, čuo sam vjernike, čak i učitelje, govoriti upravo to. Budimo logični: Zašto bi se Isus sada promijenio? Rečeno nam je da je On isti jučer i danas i zauvijek (vidjeti u Hebrejima 13:8). On nas neće danas odbiti, baš kao što nije odbio nikoga tijekom svoga zemaljskog života. Štoviše, vjerujete li da vas Bog uči nešto kroz bolest, zašto onda idete liječniku po lijek? Zašto se borite protiv onoga što vas Bog nastoji naučiti? Uviđate li sada koliko je ovo mišljenje nelogično?

Isto tako, ni u Djelima apostolskim nema ni jedne jedine osobe koja je tražila Boga i vjerovala Mu za ozdravljenje a da je bila odbijena. Apostoli nisu nikada rekli: „Ne znamo je li Božja volja da

budete iscijeljeni, stoga se nadajte da jest.“ Umjesto toga, iscjeljenje je uvijek bilo sigurna stvar, nikad nitko tko je tražio iscjeljenje nije bio odbijen, jer je, prema Izaiji 53 i Psalmu 103, iscjeljenje jednako tako dio otkupljenja kao i oprostjenje grijeha. Izbacite li jedno, morat ćete i drugo!

Danas nije ništa drukčije. Slabosti, bolesti ili fizički nedostaci bilo kakve vrste, svi zajedno spadaju u kategoriju krađe, ubijanja i uništavanja. To su tegobe protiv kojih možemo stajati s pouzdanjem, znajući da smo slobodni kroz Isusovu žrtvu na Golgoti. One sasvim sigurno nisu Božja volja za naše živote. Isusov paket otkupljenja i danas stoji čvrst i netaknut! Zato je Pavao pisao: „A sam Bog, izvor mira, neka vas potpuno posveti! I neka se cijelo vaše biće – duh, duša i tijelo – sačuva besprijeckorno za dolazak Gospodina našega Isusa Krista!“ (1 Solunjanima 5:23). On uključuje *tijelo* s našom dušom i duhom, ukazujući da Bog jednako želi da naše tijelo, kao i naš duh i duša, bude cijelo i funkcionalno na način kako ga je On stvorio.

Možda netko kaže: „Znam osobu koja je vjerovala Bogu za ozdravljenje pa je ipak umrla.“ Dopustite mi pitati vas: „Trebala li se vaša vjera temeljiti na tuđem iskustvu ili na onome što Njegova vječna Riječ tvrdi? O tome morate donijeti čvrstu odluku u svom umu i srcu. Kao što Pavao piše: „Pa što ako neki nisu vjerovali jer nisu imali vjere? Zar će njihov nedostatak vjere i njihova nevjernost poništiti Božju vjernost i Njegovu odanost [Njegovoj riječi] i učiniti je neučinkovitom i nevaljanom? Daleko od toga! Naprotiv, neka se pokaže da je Bog istinit ...“¹⁵ (Rimljanima 3:3-4, AMP).

Otvoreno ću reći, vi ne znate sa sigurnošću je li ta osoba, koja je umrla, stvarno vjerovala u svom srcu. Moguće je da je osoba stalno govorila kako vjeruje u Božje ozdravljenje, ali je potajno skrivala svoj strah od toga da neće biti iscijeljena. Prava vjera u našem srcu ne sumnja u Božje obećanje. Osoba može govoriti ispravne stvari iz svoga uma, ali u svom srcu može vjerovati sasvim nešto drugo.

Stoga, kako se trebamo nositi s tuđim iskustvima koja se protiv onome što Pismo izjavljuje – a da ne osuđujemo? Na primjer, ako član obitelji ili prijatelj umre prerano zbog bolesti. Učinkoviti pristup koji sam razvio u takvim slučajevima je slijedeći: Pismo nas

¹⁵ „Pa što ako neki bili nevjerni? Zar će njihova nevjernost uništiti Božju vjernost? Daleko od toga! Naprotiv, neka se pokaže da je Bog istinit ...“

uči da trčimo trku. Svaki natjecatelj u trci ima svoju stazu kojom mu treba trčati. Ako nečije iskustvo nije u skladu s temeljnim istinama iz Pisma, onda ga ostavite u njegovoj stazi i ne prebacujte ga u svoju. Stvar je između te osobe i Boga koji je milostiv i pravedan Sudac. Na taj način vaša vjera neće slabiti. Međutim, ako se nečije svjedočanstvo slaže s vječnom Božjom riječju, onda ga prebacite u svoju stazu kako biste bolje trčali.

Morate u samoj srži svoga bića prigrliti ono što kaže Božja riječ da biste mogli primiti u njoj sadržano obećanje. Jednom kad ste to učinili, bit ćete ustrajni u onome što vjerujete – baš poput čovjeka po imenu Bartimej.

Isus je odlazio iz Jerihona zajedno sa svojim učenicima okružen velikim mnoštvom ljudi. Slijepi čovjek po imenu Bartimej sjedio je kraj puta pa kad je čuo da Isus prolazi počeo dozivati Učitelja. Ljudi, koji su okolo stajali, prekoravali ga i branili mu da više kako ne bi uznemiravao Učitelja. No on je vikao još jače! Evo, ovdje imamo čovjeka čija se vjera nije temeljila samo na njegovom umu, nego je bila u njegovom srcu. Da Bartimej nije vjerovao svim svojim srcem kako ga Bog želi ozdraviti, ne bi bio tako uporan – pogotovo što su ga ljudi oko njega korili. On bi zašutio i počeo misliti: *Budući da Isus nije došao ovamo i iscijelio me, to znači da Bog želi da i dalje budem slijep*. No Bartimej se nije uhvatio na tu laž; on je ostao odlučan i glasan. Pogledajte što se zatim dogodilo:

„Isus se zaustavi ...“ (Marko 10:49).

Kako čudesno! Isus je išao u Jeruzalem ispuniti ono za što je bio poslan; mislio je na svoj zadatak. Mnoštvo Ga je ljudi okruživalo, a među njima su mnogi, nedvojbena, imali fizičke potrebe, no njihove Ga potrebe nisu zaustavile niti su makar na trenutak odgodile izvršavanje Njegovog poslanja. Međutim, ovaj je slijepac zazivao Isusa i nije htio ušutjeti. Nikakvo neprijateljstvo, nikakav prijekor nije ga mogao ušutkati. Bio je to zvuk njegovog glasa, a ne šutnja drugih, koji je naveo Isusa da se zaustavi. Isus reče: „Zovnite ga!“ Zovnu slijepca i reknu mu: „Uzdaj se! Ustani, zove te!“ (Marko 10:49).

Očito je da ljudi koji su okruživali Bartimeja nisu bili baš nježni. Zapravo, oni su se protivili njegovom cilju. No to ga nije uznemirilo. Bartimej se nije dao zaustaviti u svojoj vjeri. Zbacio je sa sebe

svoj ogrtač, skočio na noge, a onda ga učenici dovedoše k Isusu.

Isus ga upita: „Što hoćeš da ti učinim?“

Ma, jel' ti to ozbiljno? Kakvo je to pitanje? Slijepog se čovjeka, kojeg treba voditi, pita što želi da mu se učini? To je potpuno jasno pa zašto ga onda Isus pita: 'Što hoćeš da ti učinim?'" Zar ne vidi prosjakovu potrebu? Zar ga vrijeđa? Naravno da ne! Učitelj je želio vidjeti dokaz Bartimejeve vjere.

Da je Bartimej rekao: „Znam, previše bi bilo tražiti od Tebe da mi podariš vid, no možeš li mi, molim Te, iscijeliti glavobolju koju trpim već nekoliko dana?“ Upravo bi to i primio. Mi znamo da je to istina po onome što je Isus rekao čovjeku kad su mu se oči otvorile: „Hajde - ... - tvoja te vjera spasila!“

Marko nije pisao o ljudima u toj gomili, koji nisu primili iscjeljenje; on se usredotočio na čovjeka koji je primio. Ne dopustite da vas nečija tuđa priča o tome kako osoba nije bila iscijeljena odvuče od vašeg čvrstog uvjerenja. Stoga, čujte me još jednom: *Ne budite kritični i ne sudite o onima koji nisu primili od Boga, ali ne dopustite ni njihovim pričama da uđu u vaše srce kao dokaz.* Pavao izjavljuje: „Pa što ako su neki bili nevjerni? Zar će njihova nevjernost uništiti Božju vjernost? Daleko od toga!“ (Rimljanima 3:3-4). Jedini dokaz kojem trebamo dopustiti da uđe u naše srce jest svjedočanstvo koje se slaže s Božjom riječju.

NEDOSTATAK I SIROMAŠTVO

Daje li nam milost snagu da vladamo nad nedostatkom i siromaštvom?

Zbog nekog razloga, mnogi ljudi vjeruju da se bogobojaznost potvrđuje time što se nema dovoljno. U ekstremnim slučajevima, neki se ljudi zavjetuju na siromaštvo kao službu Bogu. Ovakav se svjetonazor izravno protivi Filipljanima 4:19, gdje Pavao uvjerava svoje kršćanske kolege: „A moj će Bog raskošno ispuniti (napuniti do vrha) svaku vašu potrebu prema svom bogatstvu u slavi u Kristu Isusu“¹⁶ (AMP).

Pročitajte li ovaj stih u njegovom kontekstu, vidjet ćete da ovdje Pavao govori vjernicima sasvim određeno o financijama. Naše će potrebe biti ispunjene – ne prema stanju gospodarstva ili tržišta

¹⁶ „A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.“

dionicama, već prema Božjem bogatstvu u slavi. To je predivno, jer On ima veliko bogatstvo – neograničenu opskrbu, da budemo precizni! Na temelju ovog obećanja, mi se možemo pouzdati kako je Božja volja da ne oskudijevamo ni u čemu što je dobro. Psalmist piše: „Mladi lavovi nemaju hrane i trpe glad, ali oni koji traže (ispituju o njemu i trebaju) Jahvu [po pravu svoje potrebe i u skladu s autoritetom Njegove riječi], ne oskudijevaju ni u jednoj korisnoj stvari“¹⁷ (Psalam 34:11, AMP). Nedostatak i siromaštvo nisu život u svoj njegovoj punini, stoga ne mogu biti Božja volja za vaš život.

Pismo kaže da je dobro ime bolje od velikog bogatstva, čak i od dragocjenog Božjeg pomazanja (vidjeti Izreke 22:1; Propovjednik 7:1). Ne plaćamo li svoje račune, dolazimo na zao glas. Možete li zamisliti kako svjedočite svojem stanodavcu o Isusu, a istodobno ne možete platiti najamninu na vrijeme? Zašto bi vas on ili ona slušali kad vi u svom životu niste u stanju održati riječ? Međutim, bude li vaš stanodavac vidio kako Bog proviđa za vas, pa čak i to da otkazujete stan jer vam je Bog omogućio kupovinu vlastite kuće, koliko će to više biti dokaz za nevjernika? Božja riječ kaže: „Mnogim ćeš narodima u zajam davati, a sam nećeš uzimati u zajam“ (Ponovljeni zakon 28:12). Kakvo je to samo svjedočanstvo kad nemamo dugova – nikakvih otplata kredita – i kad „pozajmljujemo mnogim narodima“ dijeleći naše obilje s drugima i ulažući u djelo Radosne vijesti!

Iz ovih stihova proizlazi da Bog želi ići dalje od pukog *ispunjavanja* naših potreba. Čini se kako On želi da *napredujemo*. Poslušajte Njegovu volju u molitvi apostola Ivana: „Ljubljeni, iznad svega ti želim da napreduješ i budeš zdrav, kao i da tvoja duša bude dobro“¹⁸ (3 Ivanova 2, KJV).

Jeste li zapazili riječi koje sam označio kosim slovima, *iznad svega*? Više od bilo čega drugog, Bog želi za vas, Njegovo dijete, da napredujete i budete zdravi. Dopustite mi, ponovit ću: *iznad svega. Više od bilo čega drugog!* Da apostolova molitva nije bila Božja volja, ne bi bila zapisana u Pismu. Bog nikad ne pretjeruje u svojim izjavama niti ih napuhuje. On to ne može, jer bi onda bio Bog koji laže, a On ne može lagati. Stoga se možete pouzdati, moji prijatelji: Božja je volja *iznad svega* da vi napredujete i budete

¹⁷ „Osiriomašije mogućnici i gladuju, a koji traže Jahvu, ne trpe oskudice“
¹⁸ Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro.“

zdravi. Fantastično!

Što je napredak? To znači imati više nego dovoljno ne samo za *svoje* potrebe, nego i za potrebe onih koji se nalaze na području vašeg utjecaja. Drugim riječima: novac nikad ne bi trebao biti odlučujući faktor odluke hoćete li se ispružiti prema ljudima za koje vas Bog poziva da ih dotaknete u Njegovo ime. Može li to stoga biti razlogom zašto Božja riječ kaže: „Sjeti se Jahve, Boga svoga! Tà, on ti je dao snagu da stječeš bogatstvo, da ispuni tako – kao što je danas – svoj Savez za koji se zakleo tvojim ocima“ (Ponovljeni zakon 8:18).

Bog se ne protivi tome da imamo novaca. Ono čemu se On protivi jest da novac ima nas. Novac nije korijen svega zla; *ljubav prema novcu*, naime, jest. Božja je volja za vas da napredujete u svakom području života, čak i u financijskom.

Mnogi se mladi ili nezreli vjernici bore na tim velikim područjima života o kojima smo upravo raspravljali. Međutim, jednom kad se čvrsto utemeljimo na činjenici da Bog nije autor stida, krivnje, osude, bolesti, slabosti, fizičkog nedostatka, općenito nedostatka ili siromaštva, lakše je uočiti druga područja na kojima nas neprijatelj, isto tako, napada. Sada smo spremni za pravu borbu u životu – borbu koja će zauzeti teritorij za kraljevstvo.

Dobro znajte u svom srcu, dok sve više napredujete u borbi: ako protivljenje koje dolazi protiv vas spada u kategoriju krađe, smrti ili uništenja, Bog nema ništa s time. Te sile dolaze od sotone koji vas želi obeshrabriti, pobijediti i proždrijeti. Moramo se, vi i ja, *ustrajno* boriti protiv njih, zlih sila, da bismo vidjeli Božje kraljevstvo kako se očituje na zemlji, onako kako je na nebu.

8.

NAORUŽAJTE SE

„Prema tome, budući da je Krist umro tijelom,
i vi se oboružajte istom mišlju – jer onaj koji je trpio tijelom
prekinuo je s grijehom ...“

1 PETROVA 4:1

Zamislite zemlju koja šalje svoju vojsku u rat bez metaka, pušaka, topova, bombi, tenkova, zrakoplova ili čak noževa. Kako će ova zemlja proći u ratu? Hoće li pobijediti? Hoće li nadvladati? Hoće li, na kraju krajeva, preživjeti? Moja je procjena da će veliki broj vojnika vrlo brzo izginuti, a preostale će neprijatelj zarobiti.

To je moja procjena, jer koliko znam, takav se ljudi scenarij nikad nije dogodio u stvarnosti. No koliko god to smiješno zvučalo, isti je takav vjernik koji nije „naoružan za trpljenje.“ Tužno je to, ali većina nas nema nikakvog oružja. Kada neočekivana nevolja (*thlipsis*) udari, uhvaćeni smo nespremni, padnemo u stanje šoka, zbunjenosti i začuđenosti. Posljedica je toga da smo skloni reagirati umjesto djelovati.

U svojoj prvoj poslanici, Petar nas, pod utjecajem Duha Svetoga, upozorava da se naoružamo za trpljenje na isti način na koji je to Isus činio. Kako je On trpio? Je li On bio mučen grijehom? Nikada, ali se grijehu morao oduprijeti. Je li ga mučila bolest ili slabost? Ne, ali se, vjerojatno, i s njom morao boriti. Je li mu nedostajalo novca da bi platio račune ili da bi dovršio svoje poslanje? Ne, ali je i On, u to sam siguran, morao vjerovati Bogu za opskrbu. Isus je bio kušan u svim stvarima, ali nikad nije podlegao nijednom napadu neprijatelja. Od nas se traži da hodamo kao što je On hodao; stoga, ni mi ne smijemo popustiti nijednoj đavlovoj smicalici.

Kako ulazimo dublje u Petrovu poslanicu, shvaćamo da je posebno trpljenje koje je Isus podnio bilo to što su ljudi nepravedno postupali s njime, naročito korumpirani političari i religiozni vođe Njegova vremena. Osobno vjerujem da je to najviši stupanj

---

Živite li poput svijeta . . . vi ste gotovo ratni zarobljenik.

---

trpljenja kojeg osoba mora podnijeti kako bi zadobila vlast.

Uistinu, nepravedno postupanje bilo je najveća borba koju je apostol Pavao imao. Njega su kamenovali, pet puta su ga bičevali, tri puta išibali, a da ne govorimo kako je bio u neprestanoj opasnosti koja je dolazila od njegovih

zemljaka, od stranaca i lažnih vjernika. Pavla su klevetali, lagali o njemu, rugali mu se, ružno postupali s njime, vrijeđali ga i lažno optuživali. On nas upozorava na to isto: „A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni“ (2 Timoteju 3:12).

Živite li poput svijeta, neće vas nitko progoniti; vi ste gotovo ratni zarobljenik. Pokoreni ste i nalazite se u neprijateljskom zarobljeničkom logoru. Više niste učinkoviti za osvajanje teritorija za kraljevstvo, nesposobni ste donijeti slavu Bogu. Neprijateljski teritorij zauzimaju vojnici koji su slobodni, a to su oni koji su u vatri i bore se.

Živimo u svijetu koji se protivi kraljevstvu Božjem i njegov je neprijatelj. Tok sustava ovog svijeta izravno je suprotan toku Božjega Duha. Stoga, živite li istinski za Gospodina, vi *ćete* trpjeti nevolje, tegobe i progonstvo. To je dio opisa posla.

Dragi prijatelji, neovisno o tome radi li se o popisu protivljenja navedenih u prethodnom poglavlju, ili o neprijateljskim okolnostima u prirodi, ili neprijateljstvu od ljudi, organizacija ili subjekata sustava ovog svijeta, *trpjet ćete protivljenje u svom životu u Kristu*. Zato, kaže Petar, morate biti spremni. Morate se, kako on to veli, „oboružati“.

NAORUŽANI ILI NENAORUŽANI

Moglo bi nam biti od pomoći pogledamo li dva primjera neočekivane nevolje u kojima je jedan akter naoružan, a drugi nenaoružan. Svakih šest do dvanaest mjeseci, pilote komercijalnog zrakoplovstva šalju na ponovnu obuku. Veliki dio ove obuke obavlja se na simulatoru vrhunske tehnologije, uređaju za obučavanje, koji ima vrlo složen računalni sustav, detaljnu

repliku pilotske kabine sa svim upravljačkim kontrolama kakve ima određeni zrakoplov, vizualnim sustavom koji oponaša svijet izvan zrakoplova. Sve je to postavljeno na pokretnu platformu koja se kreće u skladu s pilotovim upravljanjem ili čimbenicima vanjskog okoliša. Jednostavno rečeno, kad ste jednom unutra, ne možete sa sigurnošću reći jeste li u simulatoru ili u zrakoplovu.

Instruktori, koji upravljaju simulatorom, ubacuju sve vrste nevo-
lja (*thlipsis*) protiv tih pilota, jer je simulator sposoban oponašati cijeli raspon uvjeta leta i kvarova. Piloti se suočavaju sa simulacijom intenzivne turbulencije, udara vjetra, ekstremnih vremenskih prilika, kvara motora ili pogona, kvara na uređajima za slijetanje – a to je tek kratak popis. Ideja je da će piloti budu li, ponovo i ponovo, uspješno svladavali neočekivane izazove tijekom obuke, biti pripremljeni rješavati takve krize u stvarnosti. Mnoge su nesreće izbjegnute upravo zbog takvog ponovljenog obučavanja na kojima piloti uče identificirati opasne situacije i djelovati u njima.

Sjećam se, tako, jedne zrakoplovne nesreće koja se dogodila 9. studenog 2001. Bio je to mali putnički zrakoplov koji nije imao standardna vrata na pilotskoj kabini, kakva viđamo danas, koja bi odvajala pilote od putnika. Ubrzo nakon pada, pronašli su crnu kutiju i preslušali je. Budući da između pilota i putnika nije bilo vrata, stručnjaci su mogli čuti reakcije pilota i putnika. Putnici su histerično vrištali dok se zrakoplov rušio. Piloti su, međutim, bili mirni i sabrani, identificirali su kvarove i djelovali. Nisu reagirali u strahu nego u skladu s onim što su izvježbali na simulatoru. Pilot je davao upute, a kopilot ih je uredno izvršavao. To se odvijalo sve do samog kraja. Budući da su piloti bili naoružani za slučaj neočekivane nesreće, a putnici su bili nenaoružani, njihove su reakcije bile potpuno različite. Piloti su *djelovali* sa svrhom dok su putnici mogli *reagirati* jedino sa strahom.

Jednom sam putovao privatnim mlažnjakom kad se odjednom slomila brtva na vratima, na visini od gotovo 12 000 metara. Brzina oslobađanja zraka pod tlakom iz kabine proizvodila je takvu buku da se činilo kao da se nalazimo u tunelu s jakim vjetrom. U nekoliko trenutaka u kabini je nestalo tlaka. Bio sam potpuno nespreman za takvo što pa nisam znao što mi je činiti. Iskreno, moji su se naponi usredotočili na borbu s intenzivnim strahom koji mi je stezao prsa. Žarko sam molio. No, imali smo sreću da je

pilot bio nekadašnji probni mornarički pilot koji je imao na desetke tisuća sati letačkog iskustva i bio osposobljen za brojne vrste hitnih situacija. Onoga trenutka kad se brtva na vratima slomila, on i njegov kopilot počeli su djelovati. Odmah su utvrdili što je problem, stavili na lice masku s kisikom i oslobodili maske za putnike. Bez kisika ne bi mogli obaviti svoj zadatak do kraja.

Zatim je pilot počeo spuštati zrakoplov na nižu visinu dok je istovremeno ubrzano davao naloge kopilotu. Kroz cijelu tu krizu, djelovao je s mirnim pouzdanjem i sigurnošću. Obuka koju je prošao urezala je u njega znanje o točnim postupcima koje treba provoditi. Znao sam da smo možda u velikoj nevolji, ali to ne biste nikad zaključili promatrajući ovog pilota na djelu. U njegovom ponašanju nisam vidio nikakvog straha. Njegove su radnje bile namjerne, automatske i trenutačne. On je imao kontrolu.

Pilot je spustio zrakoplov na 3 600 metara za manje od 5 minuta – ponirali smo pri brzini od 1 800 do 2 400 metara u minuti. Nedugo nakon toga, sigurno smo sletjeli. Kad se ta opasna situacija okončala, postao sam svjestan toga da je moj pilot bio „naoružan“, a ja nisam! Obuka koju je prošao kao i njegovo iskustvo naučili su ga što treba činiti; to mu je omogućilo da vlada nad velikom krizom.

A to je poruka iz 1 Petrove 4:1: moramo se naoružati za duhovni sukob baš poput toga bivšeg mornaričkog probnog pilota koji je bio naoružan da se suoči s neočekivanim. Moja je želja da ova knjiga, *Ustrajni*, postane vaš simulator koji će vas pripremiti za teškoće s kojima ćete se morati susretati na svom putu do ostvarenja sudbine u Kristu i dolaska na mjesto vlasti u životu.

NEVOLJE ĆE DOĆI

Da bismo bili naoružani, prvo što moramo znati jest to da su nevolje neizbježne. „U svijetu ćete imati patnju,“ suosjećajno govori Isus u Ivanu 16:33. Ne kaže „mogli biste“, nego „imat ćete.“ Pavao nas opominje: „... da nam treba *kroz mnoge nevolje* ući u kraljevstvo Božje“ (Djela 14:22). I ponovo piše: Nitko se ne treba pokolebati u ovim nevoljama, znate da smo za njih predodređeni¹ (1 Solunjanima 3:3-4).

¹ „... da se nitko ne pokoleba u ovim nevoljama. Sami, naime, znate da su one naša sudbina ...“ (Biblija u izdanju *Kršćanske sadašnjosti*, Zagreb, 2006.).

„Predodređeni smo za nevolje“ kao i vojnici koji idu u rat. Ni jedan velik ratnik ne ide u bitku da bi izgubio. Dobar vojnici upravlja svoje srce na pobjedu te je odlučan boriti se s nevoljama (trpjeti) kako bi pobijedio ili pobijedila. On ili ona su naoružani i spremni za bitku. Vi i ja se nalazimo u ratu. Jeste li mislili da će vam život biti mirniji negoli prije spasenja?

Uznemirim se kad čujem novorođene kršćane govoriti kako im je rečeno da ulaze u život bez problema, idealni život – uto-piju. Jedino što mogu misliti jest da ti službenici ili vjernici koji tek spašenim kršćanima govore ovakve besmislice ili nisu stvarno spašeni ili im je cilj da što prije „sklope posao“ spasenja, a do dobiti novorođene duše nije im uopće stalo. Pitam jesu li ovi „učitelji“ razmislili o Isusovim riječima u Njegovoj usporedbi o sijaču, u kojoj On uči da jednom kad se Riječ posije u srce čovjeka, „dođe nevolja ili progonstvo zbog riječi . . .“ (Marko 4:17). U verziji biblije *The New Living Translation* stoji: „Oni imaju probleme ili su progonjeni jer su povjerovali riječi.“ Bit ću sasvim izravan, uostalom i Isus je uvijek bio, kad povjerujete Božjoj riječi pretplatili ste se za probleme, teškoće i progonstvo. Na to možete računati.

Ako ste mladi vjernik i još to ne znate iz vlastitog iskustva, dopustite mi da budem prvi koji vam kaže: vi krećete u bitke kakve nikad prije niste imali. Međutim, jako je dobra vijest, ne morate izgubiti ni jednu jedinu bitku! Ni jednu jedinu. Vi ste gubili na mnogo načina prije spasenja, ali sada, pomoću Duha Svetoga koji stanuje u vama i Božje neusporedive milosti, imate autoritet i snagu da nadvladate svaku nevolju koja vam se ispriječi na putu.

NE SUOČAVATE SE S NEČIM NOVIM

Druga stvar koju morate znati želite li biti „naoružani“ za bitku jest to da uistinu nema ničega novog pod suncem. Nikad se nećete suočiti s nevoljom koju netko prije vas već nije imao, pogotovo Isus, jer je On bio kušan u svemu. Pavao piše:

„Nikakva kušnja ili ispit nije vas dopao izvan onoga što su i drugi morali iskusiti. Sve što trebate pamtit jest to da vas Bog nikad neće iznevjeriti; nikad neće dopustiti da budete kušani izvan vaših granica; on će uvijek biti blizu da vam pomogne kako biste

---

**Svaku nevolju
s kojom se vi
suočavate već je
netko prije vas
doživio i u njoj
pobijedio.**

---

to mogli podnijeti.”² (1 Korinćanima 10:13, MSG)

Svaku nevolju s kojom se vi suočavate već je netko prije vas doživio i u njoj pobijedio. Budite u to sigurni! Ovaj stih, isto tako, obećava da vas neće zadesiti nikakva nevolja ili progonstvo koje ne biste mogli podnijeti. Bog to neće dopustiti. Možete se prestati bojati da biste mogli doživjeti

protivljenje ili teškoću koju ne biste mogli podnijeti ili nadvladati. Vaš nebeski Otac neće dopustiti da vas takvo što zadesi; On će to spriječiti.

U bibliji *Today's English Version* stoji: „Bog ispunjava što je obećao te neće dopustiti da budete kušani preko vaše snage, da možete stajati čvrsto.“ Prekrasna, ohrabrujuća istina je ovo: *đavo nema slobodan pristup vama*. Njegove napade prvo mora odobriti Svemogućí. Vaš nebeski Otac nikad neće kreirati ili potaknuti kušnje, ali će ih ponekad dopustiti tako da možete pobijediti neprijatelja i donijeti slavu Ocu, osvajajući teritorij za kraljevstvo. Jedan od vrlo cijenjenih voditelja rane crkve po imenu Tertulijan, koji je živio od 160. do 230. godine nakon Krista, komentirao je ovo na dubokouman način:

„Dopuštajući izvršenje [sotonskih] planova, Bog je djelovao dosljedno sa svrhom Njegove vlastite dobrote. On je odgodio uništenje đavla iz istog razloga zbog kojeg je odgodio otkupljenje čovjeka. On je dao prostor za sukob, u kojem čovjek može pobijediti svog neprijatelja s onom istom slobodnom voljom s kojom se bio podložio sotoni ... [A to je omogućilo čovjeku] da pobijedi i tako na hvalevrijedan način obnovi svoje spasenje. Na taj način, đavo prima daleko gorču kaznu, jer ga pobjeđuje onaj koga je on prethodno povrijedio. I tako se Bog otkriva da je više nego dobar.“

Bog nam daje privilegiju da odaberemo pobijediti neprijatelja te „namiriti račun“ za, da tako kažemo, grešne padove koje smo

2 „Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti.“ (Biblija u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb, 2006.).

iskusili prije spasenja. Sva slava pripada Bogu. Neprijatelj se ne može više rugati ljudskom rodu, Božjoj kreaciji. On je to činio nakon Adamovog pada u Vrtu, ali je onda došao Isus i išibao ga u njegovom vlastitom dvorištu. Sada nam je Bog dao priliku da dovršimo kažnjavanje đavla.

Pavao piše: „Sada mi je drago kada trpim u tijelu radi vas jer tako dopunjujem ono što je preostalo od Kristovih muka za njegovo Tijelo, koje je Crkva“³ (Kološanima 1:24, NLT). Ako se ovi stihovi pročitaju bez razumijevanja, netko bi mogao pogrešno pomisliti da Pavao kaže kako Isusova patnja nije bila dovoljna za naše otкупljenje. To je razlog zašto se mnogi kršćani uplaše ovog stiha i ne razmišljaju o njemu. (Zapravo, začudili biste se koliko mnogo obučениh službenika i vjernika čak niti ne zna da taj stih postoji u Bibliji).

No to uopće nije ono što Pavao govori. Ne, on ističe kako je naša povlastica dovršiti djelo koje je potrebno da bi kraljevstvo napredovalo do nakraj zemlje. Isus nam je dao povlasticu da možemo dovršiti Njegovu zadaću tako što ćemo Njegovo dovršeno djelo raširiti po cijeloj zemlji. Neprijatelj se tome opire ljutom osvetom što donosi patnju, ali to je pobjedonosna patnja. Kao što je Isus rekao: „... Vrata pakla neće je nadvladati.“ On je govorio o svojoj Crkvi (vidjeti Matej 16:18). To je rat. Mi stupamo, mi smo spremni pobijediti kroz Božju milost koja nam daje snagu, a ni sam nas pakao u tome ne može zaustaviti niti poraziti. Bog nam je dao riječ da će biti tako!

Sjetite se: svaka je nevolja, s kojom se suočavate tijekom svog kršćanskog života, nešto što je neki drugi vjernik, čak i sam Krist, već doživio i svladao. Petar nas ohrabruje: „Budite čvrsti u vjeri. Sjetite se da vaša braća i sestre po cijelom svijetu podnose iste patnje kao i vi“⁴ (1 Petrova 5:9, NLT). Patnje o kojima se ovdje govori idu ruku pod ruku sa životom kakvim Bog želi da živimo; no stojimo li čvrsto u snazi Njegove milosti bit ćemo pobjedonosni.

---

3 „Sada nalazim radost u patnjama koje podnosim za vas – i tako u svojem tijelu dopunjujem što nedostaje Kristovim mukama – za Tijelo njegovo, koje je Crkva“

4 „Oduprite mu se čvrsti u vjeri, znajući da vaša braća po svijetu podnose iste patnje!“

VI NIKAD NE MORATE IZGUBITI

Sada dolazimo do treće važne točke želite li biti „naoružani“: znati da nikad ne morate izgubiti. Nemojte samo buljiti u ove Isusove riječi. Ispijte ih i duboko razmišljajte o njima:

„Slušajte! Dao sam vam vlast tako da možete ... nadvladati cjelokupnu silu neprijatelja, i ništa vam neće moći nauditi.“⁵
(Luka 10:19, TEV)

Toliko je toga u ovoj izjavi! Prvo, uočite Njegovu strast u tom pozivu: „*Slušajte!*“ Uočite uskličnik. Ako su prevoditelji stavili uskličnik na Isusovu izjavu, onda nas to upućuje da obratimo posebnu pažnju. Radi se o izjavi s dubljim značenjem.

Zatim kaže da će vam biti dana *vlast*, i to ne nad nekom od sila ili čak nad većim dijelom sile, već nad *cjelokupnom* neprijateljskom silom. Znači, nad 100 posto te sile. Ne samo da imate vlast nad 100 posto neprijateljske sile, nego vi imate daleko *veću silu od svih zlih sila* zajedno, koje sotona može baciti na vas. U bibliji *King James Version* stoji: „Dajem vam *vlast* ... nad svim silama neprijatelja.“ Ovo se slaže s Pavlovim riječima kad moli za duha mudrosti i otkrivenja da potpuno upoznamo „koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova snaga koja odgovara djelotvornosti silne moći njegove ...“, a ta je snaga „...daleko iznad svakog poglavarstva, vlasti, sile, gospodstva i svakog imena koje se naziva ...“⁶ (Efežanima 1:19-21). Ne samo iznad, nego daleko iznad!

Dakle, ne samo da imamo vlast i snagu daleko veću od cjelokupne neprijateljeve sile, nego postoji još jedna fantastična činjenica. Rečeno nam je: „Vi ste, dječice, od Boga, i vi ste ih [duhove antikrista] pobijedili, jer je veći onaj koji je u vama nego onaj koji je u svijetu“ (1 Ivanova 4:4). Svi su zli duhovi zapravo duhovi antikrista, a oni su izvor nevolje. Mi smo ih već pobijedili jer je Onaj tko ih je išibao Onaj tko živi u nama i daje nam snagu.

U Lukinom evanđelju 10:19 navode se Isusove riječi koje obećavaju „... te vam sigurno ništa neće moći nauditi.“ Ne postoji ta zla sila – nijedna – koja vam može nauditi. Nema te bitke s kojom se možete suočiti, a koju biste mogli izgubiti. Ako se borite,

5 „Eto , dao sam vam vlast da bez pogibli gazite zmije i štipavce, i moć nad svakom neprijateljskom silom, te vam sigurno ništa neće moći nauditi.“

6 „...iznad svakog poglavarstva, vlasti, sile, gospodstva i iznad svakog imena koje se naziva ...“

ustrajno borite, s oružjem koje vam je Bog dao, vi ćete uvijek izbiti na vrh. I ponovo, On vam daje svoju riječ: „Hvala Bogu, koji nas *uvijek* u Kristu vodi u pobjedonosnom slavlju...“ (2 Korinćanima 2:14).

Budemo li Ga slušali, Bog će nas voditi u pobjedu u svakoj situaciji, u svakoj bici. Ono što je Isus obećao, Ivan potvrđuje:

„Svaka osoba rođena od Boga pobjeđuje na putovima svijeta. Sila koja donosi pobjedu i koja obara svijet na koljena naša je vjera.“⁷ (1 Ivanova 5:4, MSG)

Vjera pobjeđuje sve što svijet može donijeti protiv nas. Sjetite se, sotona je „bog ovoga svijeta.“ Mi svladavamo sve što on baca na nas jer je Bog već utro put naše pobjede.

Prema Ivanu, vjera obara svijet na koljena. Zašto vjera? Vjera nam daje pristup milosti (snazi) koja nam je potrebna da bismo pobijedili. Već smo raspravljali o tome kako trebamo vladati u životu pomoću Božje milosti. Međutim, milosti se, makar je dragovoljno dana, nikada ne može pristupiti ako ne vjerujemo (imajte vjere), jer je vjera onaj kanal koji dovodi Njegovu milost (snagu) u bilo koju situaciju s kojom se suočavamo i u kojoj trebamo nadvladati. Kao što Pavao kaže: „... po komu smo i pristupili vjerom k ovoj milosti u kojoj se nalazimo ...“ (Rimljanima 5:2).

Božja je milost dragovoljno dana, dostupna svoj Božjoj djeci, no ako ne vjerujemo (nemamo vjere) u riječ Njegove milosti, to je isto kao da milost uopće ne posjedujemo. Sjetite se kako je Pavao govorio voditeljima i vjernicima koje više neće vidjeti: „A sad vas preporučujem Bogu i *riječi – njegovoj milosti*, njemu koji može sagraditi i dati vam baštinu među svima posvećenima“ (Djela 20:32). Istaknuo je ono što će dobiti u baštinu, da vladaju u životu na slavu Božju: riječ – Njegovu milost.

MILOST JE DOVOLJNA DA SE POBIJEDI U SVAKOJ BICI

Sada smo stigli i do četvrte važne istine želite li se naoružati: Božja je milost više nego dovoljna snaga da se vlada nad bilo kojom odnosno nad svim nevoljama koje vas mogu zadesiti.

Vidimo to u Pavlovoj osobnoj borbi. Njegovi su uvidi

⁷ „... jer sve što je od Boga rođeno pobjeđuje svijet. A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet: naša vjera.“

i tkrivenja bili krajnje štetni za kraljevstvo tame. Ove su istine, otkrivena po Duhu Svetom, davale snagu vjernicima njegova naraštaja kao i naraštajâ koji će doći. Zato je Pavao napisao:

„I da se ne bih uzoholio zbog obilja objava, stavljen mi je trn u tijelo, sotonin poslanik, da me trajno muči da se ne uzoholim.“ (2 Korinćanima 12:7).

Ova, sasvim određena situacija u kojoj je Pavao bio, dovela je do kontroverze među biblijskim učiteljima. No iskreno, ne bi trebala. Raščistimo, dakle, sve nesporzume.

Prvo, tko je Pavlu dao „trn u tijelo“? Pouzdano znamo da to nije mogao biti Bog, jer nam je rečeno: „Ne varajte se, ljubljena braćo moja: svaki dobar dar, svaki savršen poklon dolazi odozgo, od Stvoritelja zvijezda, u koga nema ni promjene, ni zasjenjenja zbog mijene“ (Jakov 1:16-17). Varamo se kad mislimo da od Boga dolazi nešto što nije dobro ili savršeno. Sotonin poslanik sasvim sigurno nije nešto dobro. Netko bi mogao proturječiti: „Ali kad sve zbrojiš bilo je to dobro za Pavla jer ga je čuvalo od toga da se uzoholi.“ Apostol Jakov poništava ovu pogrešnu misao: „Boga se zlo ne dotiče niti On kome stavlja zlo na put“⁸ (Jakov 1:13, MSG).

Pogledajmo ovu Jakovljevu tvrdnju: „... niti On kome stavlja zlo na put.“ Bog nikad ne bi mogao poslati poslanika sotone ili kušati Pavla na zlo, pa tako ne bi mogao ni lagati kroz Jakova. Bog ne može lagati. Tako nema dvojbe, možemo zaključiti da taj „trn“ nije bio od Boga.

Drugo, što je to bio trn u Pavlovu tijelu? Neki učitelji kažu da je to bila bolest, problemi s očima ili neka vrsta upale u tijelu. Oni to zaključuju temeljem onog što je napisao u nastavku:

Za to sam triput molio Gospodina da prestane. A on mi je odgovorio: „Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u *slabosti*.“ Prema tome, vrlo ću se rado – radije nego da tražim oslobođenje – hvaliti svojim slabostima da se na meni nastani snaga Kristova. (2 Korinćanima 12:8-9).

Podvukao sam riječ u gornjem stihu: *slabosti*. Prvo ću se pozabaviti riječju u drugom dijelu stiha. Zbunjeni učitelji smatraju da je trn fizička *bolest* temeljem ove njegove izjave: „... vrlo ću se rado

8 „Bog, naime, ne može biti napastovan na zlo, a niti sâm nikoga ne napastuje“

hvaliti svojim *slabostima*." Grčka riječ za slabosti je *astheneia*. Nju nalazimo na dvanaest mjesta u Novom zavjetu. Opće je poznato, ova se riječ u Novom zavjetu uglavnom koristi u značenju fizičke bolesti. Međutim, u većini slučajeva u poslanicama, ona se koristi da bi označila ljudsku slabost – našu nesposobnost da ostvarimo ili nadvladamo nešto u vlastitoj snazi. U tom se smislu ne odnosi na fizičku bolest.

Jedan primjer nalazimo u Rimljanima 8:26: „Jednako i Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba, ali sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima.“ Grčka riječ za slabosti ista je Grčka riječ *astheneia*. Mislim da sa sigurnošću možemo reći kako svi kršćani nemaju fizičke bolesti (bolesti ili slabosti). Stoga kakva je to slabost koju svaki vjernik ima u vezi sa zastupničkom molitvom? Odgovor: postoje trenuci kad ne znamo kako moliti zbog naših ograničenih ljudskih sposobnosti.

Na primjer, ako moja majka živi na Floridi, a ja živim u Coloradoju te nastupi hitni događaj kad joj je očajnički potrebna molitva, ali mi ne može javiti, moje mi ograničene ljudske sposobnosti ne omogućuju spoznaju te hitne potrebe. No Duh će mi Sveti pomoći u toj nesposobnosti (slabosti) tako što će me poticati da molim za svoju majku. I opet, grčka riječ, *astheneia*, nema ništa s fizičkom bolešću, već s ljudskom naravnom ograničenom sposobnošću.

Evo drugog primjera iz Poslanice Hebrejima 4:15: „Nemamo, naime, nekog velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio.“ I ovdje se za riječ *slabostima* koristi grčka riječ *astheneia*. I opet, ne radi se o fizičkim bolestima, nego o našoj ljudskoj ograničenoj sposobnosti u usporedbi s Božjim sposobnostima. Isus je namjerno na sebe uzeo ove ljudske ograničene sposobnosti kako bi se mogao poistovjetiti s našim borbama i učinkovito nam pomoći svojom milošću. Izvještaj koji govori o tome da je On „iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio“ očito se ne odnosi na bolest, nego na ljudske ograničene sposobnosti koje je On dragovoljno prigrlio tijekom svog života na zemlji.

Imajući to na umu, vratimo se Pavlovoj izjavi, koju ću ponovo navesti radi boljeg razumijevanja:

Za to sam triput molio Gospodina da prestane. A on mi je odgovorio: „Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u *slabosti*.“ Prema tome, vrlo ću se rado – radije nego da tražim oslobođenje – hvaliti svojim *slabostima* da se na meni nastani snaga Kristova. (2 Korinćanima 12:8-9).

I ponovo sam označio riječ *slabosti*. Na jednom i drugom mjestu nalazi se grčka riječ *astheneia*. Dakle, Pavlove bi se riječi lako mogle prevesti na ovaj način:

„Moja ti je milost dovoljna, jer se Moja snaga savršeno očituje u ljudskoj nesposobnosti. Stoga ću se radosno i prije svega hvaliti svojom nesposobnošću kako bi Kristova snaga mogla počivati na meni.

Zapravo je ovaj odlomak na sličan način preveden i u drugim verzijama Biblije. Jedna je od njih *Contemporary English Version*, gdje čitamo: ‘Moja je ljubaznost sve što ti je potrebno. Moja je snaga najveća kad si ti slab.’ Stoga, ako mi Krist nastavi davati snagu, ja ću se rado hvaliti time koliko sam zapravo *slab*.”

Varamo sami sebe ako pretpostavljamo da je jedina stvar na koju Duh Sveti misli bolest. Da je tomu tako, ovaj bi odlomak glasio: „Moja je snaga najveća onda kad si ti fizički bolestan.’ Stoga, ako mi Krist nastavi davati snagu, ja ću se rado hvaliti time koliko sam zapravo *bolestan*.” To bi bilo apsurdno, zar ne? Mislim da je čudesno kako te stvari postanu smiješne kad se dobroano promisli o njima.

Isto je tako jasno da Pavao ne govori o fizičkoj bolesti kad pročitamo cijelu njegovu poslanicu. On utvrđuje način na koji ga je „sotonin poslanik“ napadao:

„Od Židova sam primio pet puta po trideset i devet udaraca. Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput brodolom doživio, jednu noć i jedan dan proveo na dubokom moru. Bio sam na čestim putovanjima u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od sunarodnjaka, u pogiblima od pogana, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće, u trudu i mucu, u čestom nespavanju, u gladi i žeđi, u zimi i golotinji. ... Ako se treba hvaliti, spomenut ću radi hvale ono što odaje moju slabost.“ (2 Korinćanima 11:24-27, 30).

Pavao navodi nevolje koje mu je donosio sotona, bjesneći ponovo i ponovo protiv njega. Pavlu je bilo nemoguće zaustaviti ove neočekivane teškoće u vlastitoj snazi. Zbog toga on izjavljuje: „... ja ću se rado hvaliti time koliko sam zapravo *slab*.“ Kristalno je jasno: slabost ili „trn u tijelu“ u ovoj poslanici nema ništa zajedničko sa slabovidnošću, bolešću, tjelesnom slabošću ili bilo kojim drugim fizičkim nedostatkom.

Podimo korak dalje kako bismo pokazali da Pavlov „trn u tijelu“ nema nikakve veze s bolešću; pogledajmo kako se taj izraz koristi na drugim mjestima u Pismu. Izraz se pojavljuje na tri mjesta, od kojih se sva tri nalaze u Starom zavjetu i sva se tri odnose na Kanaance koji su neprekidno napadali Izraelce. Bog je rekao svom narodu: „Ako stanovnike zemlje ispred sebe ne potjerate, onda će oni koje od njih na životu ostavite *biti trnje u vašim očima i bodljike u vašim bokovima; dosađivat će vam u zemlji u kojoj budete živjeli...*“ (Brojevi 33:55). Svako pojavljivanje metafore „trn u tijelu“ predstavlja ljude koji se protive i sprečavaju plodonosan život. Ovaj se izraz u Starom zavjetu nikad ne koristi u značenju bolesti ili tjelesne slabosti. Pavao, dobar znalac Pisma, koristi izraz na sličan način kako bi opisao stalno napadanje s kojim se suočavao kamo god bi išao.

VELIKA PROMJENA OBRASCA

Vjerujem da je Pavao bio vrlo frustriran tim stalnim prekidima, nevoljama i neprestanim napadima koje je doživljavao pa je zavapio Bogu – ne jednom, nego tri puta – da mu makne tog sotonskog poslanika koji je iza svega stajao. Vjerujem da Bog nije odgovorio Pavlu zato što je u osnovi to bio nepravilan zahtjev; Pavao se obraćao na krivu adresu. Nakon što je Pavao molio i treći put, Bog ga je prosvijetlio i dao mu rješenje koje je cijelo vrijeme bilo u njemu:

„Zar još nisi razumio? Dajem ti milost (snagu koju nisi zaslužio) nad cjelokupnom neprijateljskom silom. Tako, moja ti je milost (snaga) sve što ti je potrebno, jer se ona očituje u svemu onomu što ti ne možeš nadvladati vlastitom ljudskom sposobnošću. Drugim riječima, što je veći otpor, veće će biti očitovanje Moje mi-

losti (snage) koje ćeš vidjeti u svom životu budeš li jednostavno vjerovao.“ (2 Korinćanima 12:9, prepričao autor).

Jednom kad je to Pavao shvatio, dogodila se predivna stvar. On je prigrlio promjenu obrasca – radikalnu promjenu od jednog načina mišljenja na drugi. Njegov se cjelokupni stav prema sotonskom protivljenju koje je doživljavao potpuno promijenio. Više nije molio da se to ukloni. Umjesto toga, napisao je pun entuzijazma:

„Zato *uživam* u slabostima, u uvredama, u nevoljama, u progonstvima, u tjeskobama koje podnosim za Krista. Jer kada god sam slab, onda sam jak.“ (2 Korinćanima 12:10)

Sada je njegova hvala ovo: „Uživam što moje ljudske sposobnosti ne mogu nadvladati nevolju (*thlipsis*), koja me može zadesiti odsada pa nadalje!“

Čekaj malo: *uživam* u ...? Kako je to moguće? U jednom drugom prijevodu stoji: „Vrlo sam zadovoljan i uživam u ...“ A jedan drugi glasi: „Moje je uživanje ...“ Je li Pavao izgubio razum? Pretjeruje li? Ne, nitko tko piše Pismo nadahnut od Duha Svetoga ne radi ništa takvo, jer Bog ne može lagati. Pa kako onda može netko „imati uživanje“ ili „uživati“ u nevoljama, uvredama, neprijateljstvu i drugim teškoćama? Odgovor je jednostavan:

Veće protivljenje zahtijeva veću snagu da bi se nadvladalo, što na kraju dovodi do veće pobjede.

Mnogi su kršćani nesretni kad doživljavaju velike nevolje. Oni se skutre kad se moraju boriti s neprijateljem u teškim okolnostima. Radije bi imali lakši, ugodan, lagodan život bez sukoba. Istina koju je Pavao otkrio nije urezana u njihova srca. Oni jednostavno ne razumiju da je sve to protivljenje mogućnost za veću snagu (milost) koja će se očitovati u njima te će narasti do slijedeće razine zrelosti u Kristu. Pavao je imao sličan stav prema nevolji prije negoli je Bog izazvao njegovo razmišljanje; no jedna riječ od Boga promijenila je cijeli obrazac. Drugu poslanicu Korinćanima napisao je oko 56. godine nakon Krista. Nekoliko godina poslije, napisao je poslanicu Rimljanima. Promotrite potpuno drugačiji stav u vezi s nevoljom (*thlipsis*) u ovoj, kasnijoj poslanici:

„Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač? ... Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio.“ (Rimljanima 8:35, 37).

Pijte iz ovih riječi, posebno iz stiha: „Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio.“ Prije velike promjene paradigme, Pavao je molio Boga da ga oslobodi tih grubih susreta s nevoljom. Sada njegova poruka zvuči sasvim drugačije: *Božja je milost više nego dovoljna ne samo da se izdrže nevolje, već da se zadržije izvanredna pobjeda.* Pavlov je stav sada: „O dajte mi ih samo! Dajte to protivljenje tako da mogu imati veliku pobjedu za Krista.“ Pavao se „naoružao da trpi.“ Sada je naoružan da izvojuje pobjedu te izađe iz bitke bolji i snažniji nego prije nje.

GLEDAJTE KUŠNJE KAO PRILIKE

Da zaključimo, „naoružani smo“ kad smo u vezi s nevoljom puni optimizma i vjere – optimistični prije, tijekom i nakon borbe. Taj pozitivni stav možemo imati jer više ne gledamo na ispite i kušnje kao prepreke; vidimo ih kao prilike!

Apostol Jakov piše: „Draga braćo i sestre, kad vam god nevolja dođe na put, neka to bude prilika ...“⁹ (Jakov 1:2, NLT). Mi znamo da smo u Kristu već pobijedili te da imamo svu vlast i silu neba, koja nas podržava. Ako se ne predamo, ostanemo li ustrajno stajati i boriti se, isplivat ćemo na vrh. To je Božja volja i sudbina za naše živote.

Poput Pavla koji odvažno izjavljuje u Rimljanima 8:31, izjavljujemo i mi: „Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas?“

⁹ „Smatrajte potpunom radošću, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje ...“ (Biblija u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb, 2006.)

9.

JAKI U MILOSTI

„Mi se ne borimo protiv ljudi, već protiv zlih duhovnih sila u nebeskim prostorima, vladara, autoriteta i nebeskih sila ovog mračnog doba.“¹

EFEŽANIMA 6:12 (TEV)

Svako se dijete Božje nalazi u ratu. Ako nismo, onda smo zapravo od ovoga svijeta, prevareni kad mislimo da pripadamo Bogu. Razumijem da je to snažna izjava, no dopustite mi ilustrirati vam njezinu realnost. Zamislite da živite u Njemačkoj u vrijeme vladavine Adolfa Hitlera. Ovaj je tiranin želio uspostaviti novi poredak apsolutne hegemonije nacističke Njemačke u Europi. On je bio pun predrasuda, u najtočnijem smislu te riječi, a najviše je mrzio potomke Židova. Ako ste po rođenju bili Nijemac, pametni, zdravi i ako se vaši nazori nisu protivili ciljevima Adolfa Hitlera, lagodno biste živjeli – bez ikakve bojazni da će vas netko napasti.

Međutim, ako ste po porijeklu bili Židov, vaš bi život bio sasvim nešto drugo. Živjeli biste u neprestanom strahu da će vas netko napasti. U bilo kojem trenutku netko vas je mogao oklevetati, pljunuti na vas, istući vas ili oteti vam nešto; trebali ste biti na oprezu kako biste izbjegli da vas ulove, zarobe, muče i na kraju ubiju. Neovisno o tome volite li to ili ne, vi biste bili u ratu. Mudriji i razumniji su se Židovi naoružali i učinili sve da pobjegnu od Hitlerove tiranije. Oni koji nisu, završili su u koncentracionim logorima.

Sotona i njegove horde daleko su strašnije od Hitlera i njegovog nacističkog režima. Ako pripadate sotonskom rodu, onda mu niste na nišanu. Ne morate zauzimati stav kao da ste u ratu. Isus je rekao licemjernim duhovnim vođama svoga vremena: „Vi ste od ovoga svijeta...“ (Ivan 8:23). A onda, kako bi bio siguran da nisu propustili ono što je mislio, rekao im je izravno: „Vi imate đavla za oca ...“ (Ivan 8:44). Premda su ove vođe vjerovale da služe Svemogućem Bogu, u stvarnosti su služili svjetskom tiraninu.

¹ „Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.“

Ako uistinu pripadate Bogu, tada morate biti na oprezu jer je svijet u kojem živite neprijatelj svemu što pripada Božjem kraljevstvu. Isus je to istakao, govoreći:

Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne pripadate svijetu – ja vas izabrah od svijeta – zato vas svijet mrzi.“ (Ivan 15:19).

Zapazite Njegove riječi „*zato vas svijet mrzi.*“ U ovim riječima nema mjesta za dvojbu. Ako ste od svijeta, svijet će vas prihvatiti; ako ste od Boga, imat ćete protivljenje i svjetski će vas sustav mrziti.

ORUŽJE MILOSTI

Sada smo došli do još jednog važnog aspekta znanja želite li biti ispravno naoružani, a to je djelatno znanje o oružju koje imamo u Kristu Isusu. To su jednako moćna koliko i duhovna oružja, jer nam Pavao veli: „Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za rušenje utvrda“ (2 Korinćanima 10:4).

Što je to „božanski jako za rušenje utvrda.“ Ništa drugo doli Božja milost – Njegov nezasluženi dar svim vjernicima. Znajući to, krenimo dalje u Prvu Petrovu poslanicu i otkrijmo veliku istinu podvučenu i proširenu za naše dobro. Dok to budemo činili, imajte na umu da riječi *sila* ili *snaga* možemo zamijeniti riječju *milost*. Naime, te se riječi međusobno mogu zamjenjivati.

„Isto se tako i vi, mladići, pokorite starješinama! Jest, svi se jedan drugome pokoravajte odjenuti poniznošću: jer se Bog oholima protivi, a poniznima daje milost. Ponizite se, stoga, pod moćnom rukom Božjom, da vas on uzvisi u pravo vrijeme: svu svoju brigu prebacite na njega, jer se on brine za vas. Trijezni budite i bdijte; jer vaš protivnik đavao, kao ričući lav obilazi naokolo tražeći koga da proždre. Oduprite mu se čvrsti u vjeri znajući da iste patnje podnose vaša braća koja su u svijetu. A Bog svake milosti, koji nas je pozvao u svoju vječnu slavu po Kristu Isusu, nakon što malo pretrpите usavršit će vas, učvrstiti, ojačati, utvrditi. . . . Napisah vam . . . da vas ohrabrim i posvjedočim da je istinita ta milost Božja u kojoj stojite.“²(1 Petrova 5:5-12).

² Prijevod Biblije u izdanju GBV i Živa riječ, Rijeka, travanj 2012.

Dopustite mi sada brzo sažeti Petrove riječi pune značenja, a onda ću prikazati njegovu poruku djelić po djelić. Glavna je tema ovog odlomka *Božja milost*. Petar počinje tako da nas potiče da budemo podložni jedni drugima u značenju „imati isto poslanje.“ Zatim nas uvjerava da Bog svoju milost daje poniznima, a ponizni smo onda kad očekujemo da će naše brige riješiti Njegova milost (snaga) umjesto da ih rješavamo mi sami, u svojoj snazi.

O kakvim brigama Petar govori? To su brige koje se odnose na životna pitanja poput naših poslova, odgovornosti ili različitih želja. Naše brige mogu biti privremene ili, što je daleko važnije, vječne: iskusiti preobilan život kraljevstva i, dosljedno tome, ispuniti potrebe drugih na području našeg utjecaja. Kako budemo nastojali na ovom poslanju milosti, iskusit ćemo protivljenje od našeg glavnog neprijatelja, đavla i njegovih hordi. On nas može proždrijeti, ali to nije Božji plan. Stoga, moramo imati trijezne misli, biti potpuno svjesni saveznih obećanja koja nam je Bog dao i žarko moliti. Tako ćemo uvijek biti dobro naoružani Božjom milošću za napredovanje svrha Njegovog kraljevstva te se uspješno oduprijeti neprijatelju.

Nismo sami u tim naporima; naša braća i sestre po cijelom svijetu nastoje, isto tako, na tom poslanju milosti i vode slične bitke kako bi osvojili naše zajedničke ciljeve. Ono što je dobro u tim bitkama jest to da one donose zrelost i snagu. Sa svakom pobjedom, podižemo se na višu razinu autoriteta u Kristu.

Petar zaključuje odlomak ovom okrijepljujućom mišlju: „*Ovo je (svrha je toga) istinita Božja milost.*“ Nije li zanimljivo da je Duh Sveti nadahnuo Petra gotovo prije dvije tisuće godina da napiše riječi *istinita Božja milost*? Nije to bilo slučajno; Duh je Sveti predivio da će se u posljednjim danima koncept Božje milosti razvodniti (barem u shvaćanju zapadnih kršćana) na puko pokrivanje grijeha i kartu za nebo. Naravno, istinita Božja milost uključuje obje ove stvari, ali i puno, puno više – ona nam, isto tako, daje snagu koja nadilazi naše naravne sposobnosti za poslanje koje imamo. Osnovni vid ovog poslanja je da se razlikujemo od drugih kako bi proslavili Boga i proširili Njegovo kraljevstvo.

S ovim znanjem možemo jednostavno zaključiti zašto toliko puno vjernika sjaji poput blistavih svjetala. Razlikovanje u odnosu na druge ostvaruje se kroz teške bitke, a većina nas se kloni

borbe. Jer neće neprijatelj jednostavno leći dolje i dopustiti nam da zauzmemo svijet za Isusa Krista. On se ustrajno protivi našem poslanju, a mi moramo ustati i oduprijeti mu se te ostvariti ciljeve koje je Bog postavio pred nas. U verziji biblije *The New International Translation* stoji: „Ovo je istinska milost Božja. *Stojte čvrsto* u njoj.“ Nakon ovoga, riječi koje je Pavao uputio Timoteju postaju još snažnije:

„Ti se, dakle, sine moj, jačaj milošću Krista Isusa! ... Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnik Krista Isusa!“ (2 Timoteju 2:1,3).

Od Timoteja se ne traži da bude jak u fizičkom, društvenom, emocionalnom ili intelektualnom smislu. Od njega se traži da bude jak u *milosti*. To je oružje koje nam je potrebno kako bismo uspješno dovršili svoju trku. Nakon više od dvadeset i pet godina

---

Mnogi od nas ne koriste oružje milosti.

---

službe, primijetio sam da većina nas ne koristi oružje milosti. Naposljetku, 98 posto američkih kršćana ne razumije u potpunosti ovaj dragovoljni, moćni dar. Jednostavno, ne znamo što imamo.

Prije drugog poglavlja Druge poslanice Timoteju, Pavao kori mladog čovjeka Božjeg zbog toga što je posrnuo pod protivljenjem i progonstvom koje je doživljavao. Očito su Timotejevi protivnici zastrašivali Timoteja, a on im se nije odupirao niti se borio s njima onako čvrsto kako je Pavao mislio da bi morao. Pavao podsjeća Timoteja da nam Bog nije dao duh straha, već duh snage, ljubavi i trijeznosti. Kao i svi vjernici, Timotej je već imao u sebi sve što je bilo potrebno da nadvlada protivljenje pa ga Pavao potiče neka raspiri dar i bude snažan u milosti koja je u Kristu (vidjeti 2 Timoteju 1:6-7; 2:1).

Prelaženje u viši poziv nije šetnja parkom. Veličinu ne osvajamo hodajući na vrhovima prstiju ili tako što smo instalirali „kontrolu brzine“ kako bismo živjeli drugačije od drugih. Pavao strastveno izjavljuje: „... *ispružam se prema* cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu“³ (Filipljanima 3:14). Ako se Pavao „*ispružao prema*“, to znači da je

---

3 „... trčim prema cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.“

postojalo protivljenje i otpor.

Sjetite se vizije iz našeg prvog poglavlja. Naš glavni lik, onaj koji vesla u čamcu, mora se truditi i truditi i truditi da vesla protiv riječne struje. Snaga mu je popuštala. Zašto? Mogu samo zamisliti kako mu je promatranje brodova za zabavu s tolikim putnicima koji uživaju, smiju se, žive svoje naizgled uspješne živote - a nemaju nikakvo protivljenje ili je ono tek neznatno – postalo teško tijekom vremena. To je i dovelo do otkrića, koje se naposljetku pokazalo iluzijom, ali se činilo tako stvarnim: mogao je lagodno živjeti kao „kršćanin“, i što je još zanimljivije, doživljavati mnogo manje protivljenja. Kakva zabluda!

Evo još jedne ilustracije. Vojnik se može povući iz bitke i nakon određenog vremena živjeti daleko mirnijim načinom života nego što žive njegovi suborci koji se još uvijek nalaze na prvoj crti bojišnice. Rat nije gotov. Radi se samo o tome da se ovaj vojnik više ne nalazi u bici jer se iz nje povukao. Slično našem čovjeku u čamcu, vojnik još uvijek izgleda spreman za bitku: nosi uniformu, ima svoju opremu i nosi pušku. No nema protivljenja.

Naš cilj nije izgledati poput Krista, nego biti poput Krista, šireći kraljevstvo i uništavajući djela đavolska (vidjeti 1 Ivanova 3:8). Kad tako činimo onda ćemo imati protivljenje i otpor.

Sjetimo se da je Božja milost (snaga) sve što nam je potrebno da bismo nadvladali u bilo kakvoj nevolji. Međutim, s milošću moramo surađivati kroz ustrajnu vjeru – dokaz je naše vjere naše odgovarajuće djelovanje. Kad je Petar hodao po vodi, učinio je nemoguće i izvanredno djelo. Isus mu je rekao: „Dođi!“, i u toj je jednoj riječi bila sva milost potrebna Petru da bi hodao po vodi. No kad je prestao vjerovati, milost (snaga) počela je nestajati, a on tonuti. Bilo je dovoljno milosti u Isusovoj riječi „*Dođi!*“ za Petra da prohoda cijelu udaljenost do Isusa, pa čak i da prijeđe cijelo Galilejsko jezero, da je to želio. No milost je nestala jer je njegova vjera nestala. U Kristu imamo neograničenu milost, ali joj pristupiti možemo samo vjerom: „... po komu smo i pristupili vjerom k ovoj milosti u kojoj se nalazimo ...“ (Rimljanima 5:2).

Problem nije u tome da milost malakše, nego u tome da naša vjera malakše. Rezultat je, milost (snaga) odsječena je, a mi se nastavljamo boriti u svojoj snazi. Zamislite cjevovod koji vaš dom opskrbljuje vodom. Ako se cijev probuši, voda prestane teći.

Premda izvor i dalje ima neograničene količine vode, voda više ne dopijeva u vaš dom jer cijev ne valja. Vjera je cijev; voda je milost.

Kako bi se spriječio kvar, moramo se izgrađivati u vjeri. Kako? Čitamo Božju riječ; molimo, obožavamo, zahvaljujemo Bogu zbog onog tko On jest, zahvaljujemo Mu za Njegovu milost: molimo u Duhu. Ako ne činimo ove stvari kako bismo izgradili svoju vjeru, na kraju ćemo prestati vjerovati te ćemo živjeti u vlastitoj, umjesto Božjoj snazi. Samo je pitanje vremena kad ćemo prestati vladati u svijetu i kada će svijet početi vladati nama.

Stoga nas Petar ohrabruje: „Štoviše, rastite u milosti ... našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista!“ (2 Petrova 3:18). Mi smo odgovorni za naš rast u Božjoj snazi. To činimo jednostavno tako što izgrađujemo svoju vjeru, a nju *možemo* i uvećati. Pavao kaže: „Jer u njemu se očituje pravednost Božja, iz vjere u vjeru, kao što stoji pisano: „Pravednik će živjeti od vjere“ (Rimljanima 1:17). Razmišljajte na ovaj način: što više vaša vjera raste, to „cijev“ postaje veća – i, posljedično, na raspolaganju vam je veća količina „vode“ (milošti). Tada vam Bog može povjeriti veću odgovornost, da idete na zahtjevnija područja, borite se i donesete život.

Zajedno s piscem Poslanice Hebrejima, i ja vas ohrabrujem:

Zato uspravite svoje umorne ruke i ojačajte svoja drhtava koljena! Hodite pravim stazama ... Budno pazite da se tko ne odvrati od milosti Božje ...⁴ (Hebrejima 12:12-13, 15).

Odvratiti se od milosti Božje znači povući se od neprijateljskog protivljenja, postati neutralni i zadovoljni samima sobom. Zašto bi se netko odvratio od Božje nevjerojatne, nadnaravne snage? Zašto propustiti i ne primiti Njegovu čudesnu milost koja daje snagu?

Mi se nalazimo u ratu, a jedini način da ga dobijemo jest ustrajnost u vjeri. Gospodin uživa kad smo ustrajni u vjeri, a naša je ustrajna vjera najveća prijetnja kraljevstvu tame. To je naš poziv, naša sudbina i naša povlastica u službi našeg Gospodina Isusa Krista.

⁴ Zato „uspravite mlitave ruke i klecava koljena“ i „pravo hodite svojim nogama“ da se hromi ud ne iščaši, nego radije da ozdravi... Budno pazite da tko ne ostane bez milosti Božje ...”

10.

ORUŽJE PONIZNOSTI

„Jest svi se jedan drugome pokoravajte odjenuti poniznošću:
jer Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.

Ponizite se, stoga, pod moćnom rukom Božjom,
da vas on uzvisi u pravo vrijeme!

Svu svoju brigu prebacite na njega
jer se on brine za vas!¹

1 PETROVA 5:5-7

Pokoravajte se jedan drugome ... obucite se u poniznost ... ponizite se. Petrove riječi u gornjim stihovima ključne su da bi se živio učinkovit život i trka dovršila. Apostol počinje sa zapovijedi: „pokoravajte se jedan drugome.“ U ovom kontekstu, riječ pokoravajte se znači „ujediniti se u istom poslanju“. Kako je to moguće kad se toliko razlikujemo po svojim osobnostima, sposobnostima i željama? Tako što ćemo se obući u poniznost. Bog se protivi oholima, a mi sigurno ne želimo da nam se Bog protivi! S druge pak strane, On daje milost (snagu) poniznima.

Stoga, tko su ponosni, a tko ponizni?

PONIZNI PRIMAJU BOŽJU MILOST

Istinski ponizni kršćani vjeruju, pouzdaju se u Božju riječ i slušaju nju, a ne ono što sami misle, zaključuju, osjećaju ili žele. Posljedično tome, oni radije potpuno ovisе o Božjoj sposobnosti, a ne o svojoj. Oni traže Njegovu volju, a ne svoju ili volju nekog drugog. Oni idu za Njegovim poslanjem. Božja nam riječ kaže: „Gle: propada onaj čija duša nije pravedna, a pravednik živi od svoje vjere“ (Habakuk 2:4).

Habakuk prikazuje ponos i vjeru kao suprotne polove. Ovaj bi se stih mogao napisati: „Gledaj onoga tko *nije ponizan*, njegova duša nije pravedna; ali će pravedna osoba živjeti od svoje vjere.“

¹ Prijevod Biblije u izdanju GBV i Živa riječ, Rijeka, travanj 2012.

Ovdje vjera i poniznost idu ruku pod ruku. Tako isto idu ponos i nevjera. Kad ne vjerujemo Bogu zapravo objavljujemo da znamo više od Njega te više vjerujemo svojoj prosudbi nego Njegovoj. Nevjera nije ništa drugo nego prikriveni ponos.

Dopustite mi ilustrirati to. Negdje godinu dana nakon što su Izraelci izašli iz Egipta, Jahve je zapovijedio Mojsiju: „Pošalji ljude, po jednoga čovjeka iz pojedinog pradjedovskog plemena, da izvide kanaansku zemlju, koju dajem Izraelcima“ (Brojevi 13:2). Kao i obično, Božja je naredba bila jasna - nikakvih nejasnoća ili dvosmislenosti.

Tako Mojsije šalje dvanaest starješina, po jednog iz svakog plemena. Međutim, desetorica su između njih bila jako „ponizna“, a dvojica vrlo „ponosna“. (Ako vam je poznata priča, ipak ostanite sa mnom; govorim tako šaljivo kako bih podvukao suštinu.)

Nakon što su proveli četrdeset dana u stranoj zemlji, uhode se vratiše. Onda desetorica „poniznih“ progovoriše: „Išli smo izvidjeti zemlju u koju si nas poslao i to je zbilja fantastična zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Pogledajte samo te plodove koje smo donijeli. Međutim, tamo su i jake vojske s kojima se treba boriti – ima čak divova! Oni su vješti ratnici; imaju oružje puno bolje od našeg; mi smo gomila tek oslobođenih robova. Moramo misliti na naše žene i djecu! Zar bismo mogli naše najmilije izložiti svireposti, mučenju, silovanju, čak i smrti koja ih čeka na drugoj strani rijeke? Moramo biti dobri i odgovorni očevi i muževi te izvijestiti o situaciji kakva stvarno jest. Zemlju je nemoguće zaposjesti.“

Premda je narod žudio za zemljom koju će nazvati svojom, sigurnost je ipak na prvom mjestu. Stoga narod plješčiće i hvali „mudrost“ i „poniznost“ ovih ljudi. Siguran sam da je većina očeva i majki, koja je čula njihov izvještaj, bila zahvalna za „krotko“ ponašanje ovih deset uhoda. Izraelci su tješili jedan drugog: „Tako nam je drago da su ovi ljudi išli prije nas. Kakvi veliki vođe – njihov nas ego nije izložio opasnosti na putu. Što bi bilo s nama da nema njihovog zdravog razuma?“

Ali tada, dvojica „ponosnih“ vođa, Kaleb i Jošua, prekidaju sve to povikavši: „Ma čekajte malo! Što to radimo? Moramo ići i zauzeti zemlju, odmah! Mi to možemo! Jahve nam je obećao. Dao nam je svoju Riječ! Mi ćemo iskorijeniti te narode. Pokrenimo se i to odmah!“

Svi su bili zapanjeni onim što su sada čuli. Gledali su jedni druge u nevjerici. Možete li zamisliti reakciju ostale deseterice uhoda na ovakav smion i nerazborit govor? Zamislite samo, nakon početnog šoka, svi govore nešto poput ovoga: „O čemu vi to govorite? Jeste li poludjeli? Svi smo vidjeli iste stvari – vidjeli smo kolika im je snaga, njihovo oružje, utvrđene gradove. Oni su ogromni, vješti ratnici, a mi tek gomila robova. Ne možemo se s njima mjeriti! Vi ne mislite na naše žene i djecu, dobrobit naroda! Vi ste arogantni, drski i zaneseni! Ušutite, vi, ego-manijaci jedni!“

Zamišljam kako je gomilom prošao uzdah olakšanja: „Oh, hvala Bogu da se ovi mudriji nisu povukli. Sretni smo što je većina uhoda ponizna i razborita. Možete li samo zamisliti što bi bilo od nas da su sve uhode bile tako arogantne kao Kaleb i Jošua?“

No kako to obično biva, Bog je imao zadnju riječ. „Dokle će me taj narod prezirati?“ grmio je Mojsiju. „Dokle mi neće vjerovati ...?“ (Brojevi 14:11). Bog nije bio zadovoljan tom psihologijom mase. Ono što su oni mislili da je poniznost, uopće to nije bila. Zapravo, njihova je nevjera bila ponos. Sve su svoje kalkulacije zasnivali na svojoj mudrosti, sposobnosti i snazi.

Mnogo će kasnije, u Starom zavjetu, Bog izjaviti: „Ovako govori Jahve: Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka ... Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Jahvu i kome je Jahve uzdanje“ (Jeremija 17:5,7). Deset je uhoda vidjelo koliko su divovi veliki pa su svoje izgledе temeljili na vlastitoj snazi. Ali Kaleb i Jošua, oni su vidjeli koliko je Bog velik u usporedbi s neprijateljem i svoje su procjene temeljili isključivo na Božjoj milosti. Rezultat je bio da su ova dvojica, Kaleb i Jošua, bili blagoslovljeni, a onih deset uhoda i svi koji nisu vjerovali bili su prokleti.

Dakle, tko je između uhoda bio stvarno ponizan, a tko ponosan? U Božjim je očima deseterica uhoda bila ponosna, a samo dvojica ponizni.

Potrebna je prava poniznost da bi se imalo vjeru, jer kada ste ponizni vi

---

**Potrebna je prava
poniznost da bi se
imalo vjeru.**

---

se potpuno oslanjate na Boga i vjerujete da će vas provesti Njegova sposobnost (milost) – a ne vaša vlastita. Da se je deset uhoda ponizno oslonilo na Božja obećanja, mogli su se pokrenuti i osvojiti zemlju. Oni bi se podredili Božjoj riječi umjesto svojoj ograničenoj

snazi i ljudskom mišljenju te bi se tako „pokorili jedni drugima“ – *bili ujedinjeni u okviru istog poslanja.*

Jednom kad bi bili u bici, promatrač bi mogao pomisliti da se Abrahamovi potomci bore u svojoj snazi, ali bi ustvari to bila Božja milost – Njegova nadnaravna snaga – koja radi kroz njih. Kad nam Božja milost dâ snagu, može se činiti kao da smo nešto postigli svojom vlastitom sposobnošću. U drugim, pak, prilikama jasno je da se radi o Božjoj sposobnosti. No nije važno kako stvari izgledaju vanjskom promatraču, mi znamo i potpuno se pouzdajemo u Njegovu snagu i napredujemo temeljem povjerenja kojeg imamo u Njegovu riječ.

To je, dragi moji prijatelji, ustrajna vjera. Ali to sve počinje u duhu poniznosti pred Bogom i jednih pred drugima.

Obući se u poniznost znači nositi Njegov oklop umjesto svoga. U Prvoj Petrovoj poslanici 5:5-6 stoji zapovijed: „... pokoravajte se odjenuti poniznošću ... Ponizite se, stoga, pod moćnom rukom Božjom ...“ U Pismu, *ruka* Božja uvijek govori o Njegovoj sposobnosti, vlasti, moći, ili snazi; to je Njegov oklop.

Kako se to primjenjuje u praksi? Mi se trebamo poniziti pod Božjom moći i snagom, a ne dopustiti ljudskim idejama i iskustvu (bilo našem ili tuđem) da se uzdigne iznad Božje riječi. Umjesto toga, *vjerovati* neovisno o našem naravnom rasuđivanju ili logici te dopustiti Njegovoj riječi da upravlja našim djelovanjem.

Četiri stotine godina egipatskog ropstva naučilo je djecu Izraelovu da se ne mogu obraniti od vojske koja je jača od njih i ima snažnije oružje. Egipat je vladao njima. Ništa nisu mogli učiniti da bi se oslobodili; to je morao učiniti Bog sâm. On ih je veličanstveno izveo svojom moćnom rukom. Mojsije se sjećao toga: „*Jer te rukom jakom* Jahve izbavio iz Egipta“ (Izlazak 13:9). Ali znamo i to: „Zaboraviše brzo djela njegova ...“ (Psalam 106:13). Priljubili su se uz svoje dugogodišnje ropstvo umjesto uz Božju ruku koja ih je izbavila. Ista će ta jaka ruka koja je porazila Egipat, poraziti i kanaansku vojsku, koja je zapravo bila daleko slabija od egipatske vojske.

No prije negoli se vi i ja obrušimo na malovjerne Izraelce, pogledajmo se u ogledalo. Koliko često radimo to isto? Prije nego smo postali članovi Božje obitelji, bili smo pod tiranskom vlašću sotone. Imali smo njegovu narav, a da nismo imali nikakvu nadu u bijeg. Ali nas On moćno „istrgnu iz vlasti tame i prenese

u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina ...“ (Kološanima 1:13). Ako je mogao izvršiti takvo nemoguće djelo, koliko tek više može rješavati manje složene i manje teške situacije u našim životima? Situacije poput liječenja bolesti i slabosti, opskrbe bilo čime što trebamo, davanja mudrosti i snage da se mognemo razlikovati od drugih te nadvladati „nemoguće“ stvari. Stoga nemojmo ponavljati ludost Izraelaca i „brzo zaboraviti Njegova djela.“ Ostanimo, vi i ja, obučeni u oklop poniznosti poput Kaleba i Jošue.

NESPORAZUM U VEZI PONIZNOSTI

Tužno je reći, poniznost se često pogrešno smatra slabošću, beskičmenjaštvom i cmizdravošću. A zapravo je upravo suprotno. U Bibliji su često oni istinski ponizni ljudi bili pogrešno smatrani ponosnima i arogantnima. Uzmite, na primjer, Davida. Po očevom je nalogu posjetio svoju stariju braću koja su bila u ratu protiv Filistejaca. Kad je stigao na bojišnicu, zapazio je da se svi vojnici, uključujući i njegovu braću nalaze u vrlo čudnom vojničkom položaju: skrivajući se iza stijena i drhteći od straha. Bili su preplašeni veličinom, snagom i reputacijom filistejskog diva, Golijata. David saznaje da se ista stvar događa već četrdeset dana pa on postavlja pitanje, svakako ne tihim glasom: „I tko je taj neobrezani Filistejac da izaziva bojne redove živoga Boga?“ (1 Samuelova 17:26).

Davidov stav ljuti njegovog najstarijeg brata, Eliaba. Možete li zamisliti Eliabove misli? *Moj mlađi brat ne samo da je balavac, nego je pun sebe.* On se otresa na Davida: „Znam ja tvoju drskost i zlobu tvoga srca: došao si da vidiš bitku!“ (stih 28). Vau, kakav izravni ukor! U bibliji *Today's English Version* Eliabove su riječi prevedene ovako: „O, ti pametnjakoviću jedan!“ a u *The International Version* stoji: „Znam ja koliko si ti uobražen.“ Davidov je brat jasno doživljavao mladog Davida kao bezobraznog, arogantnog i ponosnog.

Ali čekajte, koji je od dvojice braće zapravo bio ponosan? Samo jedno poglavlje prije ovog, prorok Samuel dolazi u Jišajevu kuću pomazati slijedećeg kralja. Eliab, prvorođenac nije bio taj. Jišaj i Samuel pretpostavili su da će Eliab biti izabran kao najstariji, vjerojatno najviši i najjači Jišajev sin. No Bog je čvrsto izjavio:

„Ne gledaj ... jer sam ga odbacio“ (1 Samuelova 16:7).

Zašto je Bog odbacio Eliaba? Može li razlog biti taj što je ponos, za koji je Eliab optužio Davida, zapravo prebivao u njegovom, Eliabovom srcu? Kasnije Bog pohvaljuje Davidovu poniznost izjavljujući kako je David čovjek po Njegovom srcu (vidjeti Djela 13:22). Poniznost je obilježavala Davidov život, a svi znamo da je David bio veliki vođa, daleko od toga da bude slab, cmizdrav ili kukavica. David je napisao, a ne netko drugi: „Jahve je sa mnom, i ja ne strahujem: što mi tko može?“ (Psalam 118:6).

No vratimo se na bojišnicu; David je stresao sa sebe Eliabov verbalni napad te pun pouzdanja izazvao diva, dajući mu na znanje da će, sigurno, ostati bez svoje velike glave. David trči prema neprijateljevom taboru, ubija Golijata jednim kamenom iz svoje pračke, te čini upravo ono što je obećao: odrubljuje Golijatu glavu.

Davidov je stariji brat, zajedno s ostalom braćom, temeljio svoju procjenu bitke na vlastitoj snazi, kao i onih deset uhoda. David je, s druge strane, gledao na bitku kroz Božju snagu ili *Njegovu moćnu ruku*. Obukao se u poniznost. Davidu je kralj Šaul ponudio svoj oklop, ali ga je momak odbio; vjerovao je oklopu Božjem. I ovdje su Davida, kao nekada Kaleba i Jošua, smatrali arogantnom i ponosnom osobom oni koji su se pouzdavali u vlastite snage.

Vjerujem kako neprijatelj marljivo radi na tome da izopači naše razumijevanje i definiciju poniznosti. Mnogi dobronamjerni kršćani imaju u pogledu ponizne osobe isti stav kao i svijet držeći takvom osobu koja sladunjavo govori, odaje dojam slabosti te izbjegava konfrontaciju. No to je svjetlosne godine daleko od pravog značenja te riječi. Pogledajmo još dva biblijska primjera, Mojsija i Isusa.

U Knjizi brojeva čitamo: „Mojsije je bio veoma ponizan čovjek, najponizniji čovjek na zemlji“² (Brojevi 12:3).

Kakva izjava! Ne bismo li vi i ja željeli da se o nama kaže nešto takvo? Naravno, mi to nikad ne bismo rekli za sebe jer takvo što o sebi može reći samo arogantna, umišljena i sebična osoba, zar ne? Ali, pogodite tko je napisao Knjigu brojeva? Mojsije! Ovaj čudesan Božji čovjek opisao je sebe kao najponiznijeg čovjeka na licu zemlje.

Kako je to moguće? Možete li zamisliti službenika kako stoji na

2 „Mojsije je bio veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji.“

kršćanskoj konferenciji i kaže: „Slušajte me svi, ja sam vrlo ponizan pa mi dopustite da vam kažem sve o tome.“ Ismijali bi ga i potjerali s podija.

A sada poslušajte što Isus veli: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni ... učite od mene, jer sam ... ponizna srca“ (Matej 11:28-29).

Ono što Isus stvarno govori je: „Hej, dođite k Meni. Ja sam ponizan i želim vas učiti tome.“ Poput Mojsijeve, ni Isusova samoprolamirana poniznost ne bi u današnjem svijetu prošla tek tako. No problem nije u tome što su Mojsije i Isus rekli; problem je u tome što smo mi odlutali od našeg shvaćanja i razumijevanja poniznosti. Mi ne razumijemo njezino pravo značenje jer sada mislimo da ona znači živjeti poput nevrijednih crva i govoriti samo o vlastitoj nesposobnosti i jadu. U međuvremenu, poniznost, kako ju je Bog zamislio, vrlo je pozitivna, moćna osobina karaktera. Prava je poniznost apsolutna poslušnost i ovisnost o Bogu. Ona Njega stavlja na prvo mjesto, sve ostalo na drugo, a nas same na treće mjesto u svim stvarima. Poniznost nema ništa zajedničkog sa slatunjavim govorom, s umanjivanjem samih sebe, a zajedničko joj je sve što je povezano sa životom punim odvažnosti, ustrajnosti i snage po daru koji je Božja milost.

PONIZNOST NAS ČINI USTRAJNIMA

Sjećate li se da oni koji neumorno ustrajavaju i dovrše trku primaju nagradu? Pavao upozorava neka ne dopustimo *lažnoj poniznosti* – koja nalikuje mudrosti – prevariti nas tako da ne dobijemo nagradu: „Neka vas nitko ne prevari i ne uzme vam vašu nagradu jer ste se zanosili lažnom poniznošću“³ (Kološanima 2:18). Deset uhoda i uplašeni narod Izraela dobro ilustriraju način na koji nas lažna poniznost može stajati naše nagrade koju nam je Bog namijenio.

Deset se uhoda protivilo ulasku u Obećanu zemlju. Njihovo se rasuđivanje činilo trijeznim, logičnim i razboritim, ali je ono dolazilo od stabla spoznaje dobra i zla, a ne od obećanja i mudrosti Božje. Oni nisu prevarili samo sebe, nego svoje obitelji i milijune drugih ljudi: nikada nisu ušli u Obećanu zemlju. Takvi su svi ljudi

3 „Neka vas nitko samovlasno ne proglašuje nedostojnima nebeske nagrade praznovjernih štovanjem anđela“

koji promaše svoju sudbinu radi lažne poniznosti. Kaleb i Jošua, dvojica uhoda koji su izvještavali u pravom duhu poniznosti, bili su jedini odrasli ljudi u tom naraštaju kojima je Bog dopustio ući u novu zemlju. S Jošuom, kao voditeljem, novi je naraštaj Izraelaca išao odvažno, ponizan u sili moćne ruke Božje. Oni su pobijedili.

Jednom me je neki čovjek pitao: „Johne, bi li radije propovijedao milijunima ljudi koji dolaze iz različitih miljea ili samo dvanaestorici voditelja?“

„Milijunima,“ odgovorio sam.

Rekao mi je: „Nisi mudro odabrao, jer je deset voditelja koji su izviđali zemlju bilo odgovorno što milijuni ljudi nisu ostvarili svoju sudbinu.“

Svi smo pozvani biti voditelji i ljudi od utjecaja. Stoga, kako vi vodite? Jeste li se naoružali poniznošću dolazeći pod moćnu ruku Božju, ili izgledate ponizno dok nastavljate djelovati u svojoj vlastitoj snazi?

Pavao dalje piše da smo „više nego pobjednici“ (Rimljanima 8:37), ali da naše ideje, planovi i smjernice koje nisu u skladu s Božjom riječi „imaju neku prividnu mudrost jer traže veliku predanost, poniznost i strogu disciplinu. No nemaju nikakvog učinka kad treba pobijediti“⁴ (Kološanima 2:23, NLT).

Svaki se pojedinac u Kalebovom i Jošuinom naraštaju nalazio na položaju pobjednika. Eliab i njegova braća trebali su pobijediti Filistejce davno prije negoli je David stupio na scenu. No lažna im je poniznost ukrala snagu, obećanje, rod, sposobnost da vladaju u životu, i na koncu njihovu vječnu nagradu. Zbog toga nas Pavao ozbiljno potiče:

„Budite istog osjećaja jedni prema drugima! Ne težite za visokim častima, već se držite niskih! „Ne smatrajte sami sebe mudrima!““
(Rimljanima 12:16).

Ponizni se um ne drži svog mišljenja. Sjećam se vremena kad je poznati međunarodni magazin pisao o jednoj vrlo kontroverznoj temi. Urednik je nazvao u naš ured tražeći da damo svoje primjedbe i mišljenje u vezi toga. Moja mi je pomoćnica prosljedila njegov zahtjev. Rekao sam joj: „Dobro, razmislit ću.“

Slijedećeg sam dana osjećao nemir u svom duhu, no nisam

⁴ „... imaju neku prividnu mudrost u samovoljnom bogoštovlju, krivom štovanju i trapljenju tijela, ali nemaju nikakve vrijednosti da budu dovoljne tjelesnom čovjeku“

znao što je razlog tome. Stalno sam se pitao: „Što ne valja?“ No nikako nisam mogao artikulirati ono što me mučilo. Konačno sam došao Gospodinu i pomolio se. Dan dva kasnije, odjednom sam shvatio. Razgovarao sam s Lisom i rekao joj: „Znam odakle taj nemir: zbog zahtjeva onog magazina. Jednostavno je: Tko sam ja da dajem svoje mišljenje? Daju li veleposlanici svoja vlastita mišljenja?“

Biblija nam veli: „Prema tome, mi vršimo poslaničku službu u ime Krista - kao da Bog opominje po nama“ (2 Korinćanima 5:20). Pošalje li Predsjednik Sjedinjenih Država veleposlanika s porukom drugoj zemlji, a veleposlanik isporuči *svoju vlastitu poruku* ili opasku umjesto Predsjednikove poruke, zapast će u svu silu problema. Kad ja govorim u ime Boga Oca i Krista Isusa, moga Gospodina, onda moram govoriti Njegove riječi. Tko sam ja da dajem svoje mišljenje? To je ludost onih deset uhoda. Ovaj je magazin kontaktirao mene, službenika evanđelja, tražeći moje mišljenje, a to bi bila uvreda za ono što mi je Bog povjerio na upravljanje kroz svoju milost.

Ovaj me je događaj podsjetio na ono što mi je Bog davno govorio dok sam molio. Prve četiri godine naše službe bile su teške godine – pustinja, da tako kažem. Lisa i ja smo vozili našu malu Hondu Civic amo tamo po istočnoj polovici Sjedinjenih Država, s malom djecom na stražnjem sjedalu automobila i osobnom prtljagom zguzanom gdje god je bilo mjesta. Žarko smo molili da nam se otvore vrata. Većinu smo službi držali u crkvama koje su imale oko stotinu ili nešto više članova; činilo se da ne rastu, a imaju tek neznatan ili nikakav utjecaj u svojim zajednicama.

Nakon četiri godine ovakvog tegobnog služenja, Bog mi je progovorio jednog jutra dok sam molio: „*Johne, ove sam te četiri godine slao crkvama i na konferencije s malim utjecajem, a ti si Me vjerno slušao. Ja ću se nastaviti brinuti za one kojima si služio, ali ću sada to značajno promijeniti. Od sada donosim rast o kojem nisi mogao ni sanjati. Tvoj će se doseg umnožiti mnogo puta pa će te odsada pozivati u crkve i na konferencije koje imaju daleko veći utjecaj u gradovima i zemljama. Bit ćeš blagoslovljen financijski, društveno i duhovno na izvanredan način. Ti upravljaš onime što je Moje; vrijeme je da poruka koju носиš dospije do širokih masa.*“

(Dopustite mi ubaciti jednu važnu stvar u pogledu brojeva.

Ima velikih crkava koje nemaju utjecaj u svojim zajednicama i, naravno, ima malih crkava koje su vrlo utjecajne. Važna stvar u vezi učinkovite crkve nije u broju, nego u kvaliteti njihovog dosega i utjecaja).

Bio sam zapanjen i uzbuđen zbog onog što sam jasno čuo da Bog govori mojem srcu. Odmah sam to podijelio s Lisom, oduševila se. No, samo nekoliko trenutaka nakon toga, Bog je nastavio šaputati mom srcu: *„To će isto tako biti ispit. Kad si išao u manje crkve gdje nije bilo utjecaja, morao si vjerovati Meni za svaki novčić i pouzdati se u Moju riječ. Dosljedno si tražio Moj savjet jer si znao: ne budeš li u svom radu izvršavao Moju volju, puno ćeš trpjeti.*

Hoćeš li se sada razbacivati s novcem jer sam te financijski blagoslovio? Ili ćeš i dalje tražiti Moj savjet kao što si to činio u sušnim vremenima? Hoćeš li sada ići kamo god želiš ili ćeš Mene pitati kamo da ideš? Hoćeš li sada s propovjedaonice davati svoje mišljenje, umjesto da Meni vjeruješ za svaku riječ kao riječ od Boga? Sine, Moja se djeca nalaze na ispitu na dva glavna područja: u pustinji i na mjestu obilja. Mnogi koji su doživjeli neuspjeh, nisu ga doživjeli u pustinji, nego na mjestu obilja.“

Drhta sam. Čim sam prestao moliti, odmah sam podijelio s Lisom što mi je Bog govorio. Odgovorila mi je: „Johnne, kad sam čula prvi dio riječi koju si dobio, željela sam od radosti plesati po cijeloj kuhinji. Sada, kad sam čula i drugi dio, drhtim od straha!“

„To je dobro,“ odgovorio sam, „jer pravi je odgovor ovaj: *strah Gospodnji.*“

Mnogi ne razumiju da strah Gospodnji ne znači strahovati od Boga. Ne, imati straha Gospodnjeg znači bojati se biti bez Njega – strašno se bojati te odvojenosti od Njega! Strah je Gospodnji korijen zdravog, mudrog, silom ispunjenog, sigurnog života. Kad se radi o bogatstvu, ono je dobro ako se njime ispravno rukuje i drži ga se u pravoj perspektivi. Međutim, zabluda se lako zalijepi za naše bogatstvo. Isus nas upozorava na „varavo bogatstvo“ u Mateju 13:22, ali budemo li slušali Božji Savjet, Njegovu riječ i mudrost – imali straha Gospodnjeg, zabluda nas neće prevariti niti nam naštetiti.

Kad bih kao Kristov veleposlanik davao svoje mišljenje to bi značilo da nemam straha Božjega; bilo bi to ništa drugo nego ponos. Zbog toga Pavao veli: „Ne težite za visokim častima, već se držite

niskih! Ne smatrajte sami sebe mudrima!“ (Rimljanima 12:16). Kaleb i Jošua se nisu osvrtni na mišljenje svojih suvremenika jer je Bog jasno očitovao svoju volju. Ova su se dvojica bojala Boga i zato su dovršili svoju trku. U Knjizi izreka stoji: „On se [Bog] podsmijeva oholima, a poniznima dariva milost“⁵ (3:34, NIV).

**Strah je Gospodnji
korijen zdravog,
mudrog, silom
ispunjenog,
sigurnog života.**

Nitko tko je pri zdravom razumu ne želi da mu se Bog podsmijeva. Ipak, upravo se to događa kad smo dovoljni sami sebi. Bog Slave neće tolerirati ponos. On ga mrzi. Lucifer Mu je bio blizu, bliskiji od svih drugih anđela, no nije imao straha Gospodnjeg te stoga, sasvim pouzdano, *nije* dobro završio. Rečeno nam je: „... neokaljani strah Jahvin – ostaje svagda; ...“ (Psalam 19:10). Strah je Gospodnji nepresušna snaga koja nam daje sposobnost da dovršimo trku. Adam i Eva hodali su u prisutnosti Božje slave, no nisu se dovoljno bojali Boga da bi ih užasavala pomisao da budu daleko od Njega. Zbog toga nisu ostali zauvijek u Raju.

Božji strah, vjera i poniznost čine istinsko trostruko uže koje se ne kida brzo (vidjeti u Propovjedniku 4:12). Imate li straha Gospodnjeg, vi vjerujete Gospodinu i onda kad su oko vas nemoguće okolnosti. Imate li straha Gospodnjeg, bit ćete ponizni – ne pouzdajući se u vlastito mišljenje. Isto su tako ponos, buntovnost i nevjera trostruko uže tame koje se teško kida. Pokažite mi čovjeka koji prezire ili ignorira ono što Bog kaže u svojoj Riječi, uzdajući se u svoje mišljenje, ja ću vam pokazati čovjeka koji neće izdržati. Jedina nada koju takva osoba ima jest da se istinski pokaje i ponizi.

OKLOP ZA LEĐA

Ponos je vrlo prijevaran. Osobno vjerujem da je to neprijateljevo najučinkovitije oružje kojim nam priječi dovršiti trku. Ponosni ne uočavaju kako neprijatelj napreduje jer on udara s leđa. Njihove su oči zatvorene. Koliko smo puta čuli od onih koji su sve izgubili: „Nisam vidio što se sprema!“

Postoje razlozi za to. Pogledamo li oklop Božji opisan u Bibliji,

⁵ „S podsmjjevačima on se podsmijeva, a poniznima dariva milost“

vidimo njegovu svrhu da nas štiti kad *idemo prema naprijed*. Pojas istine, oklop pravednosti, obuća Radosne vijesti – mira, vjera kao štit, spasenje kao kaciga, i Božja riječ kao naš mač ... Razmislite o tome pa ćete vidjeti da ta oprema štiti od frontalnih napada. Ali što nam čuva leđa? Odgovor nam daje prorok Izaija: „... a Slava Jahvina bit će ti zalaznicom“ (58:8).

U verziji biblije *The New Living Translation* stoji da će nas Božja slava „štititi s leđa.“ Njegova nam slava čuva leđa. No još uvijek moramo imati na umu Božju izjavu da svoju slavu ne dâ nikome (vidjeti u Izaiji 42:8). Onda kad uzdignemo svoje mišljenje iznad Njegovog, djelujemo u ponosu i gubimo svoju zalaznicu, Njegovu slavu – tada naša leđa više nemaju zaštitu!

Kad razmišljam o tome koliko toga pogrešno mislimo o pravoj poniznosti i ponosu, zadržim. Bog kaže: „Moj narod gine: nema znanja ...“ (Hošea 4:6). Koliko nas propada ili će tek propasti zbog neznanja? Ako su deset uhoda i cijeli Izrael pogrešno razumjeli Kalebovu i Jošuinu poniznost kao ponos te ako je Eliab pogrešno razumio Davidovu poniznost kao ponos, što se događa danas?

Moglo bi se to usporediti s kretanjem na dugo putovanje, a nemati saznanja o opasnostima koje vrebaju duž puta, bilo da su opasne životinje ili što drugo. Ako izađete iz vozila i lutate na pogrešnom mjestu, mogli biste završiti rastrgani na komadiće.

Jednom smo Lisa i ja bili pozvani sudjelovati na safariju u Africi. Bilo je to lijepo mjesto, hotel s pet zvjezdica u kojem je svaki par imao svoj zasebni bungalov. Prilično udaljeno mjesto. Prve nas je noći lovac ozbiljno upozorio, Lisu i mene: „Ni pod kojim uvjetima ne izlazite noću jer je velika vjerojatnost da vas nešto napadne. Vani kruže divlje, gladne životinje koje love noću, a nema ograde koja bi ih zadržala vani.“

Što bi se dogodilo da to nismo znali te odlučili otići do kuhinje po zalogaj dva? Vjerojatno bih sâm postao nečiji zalogaj. Propao bih zbog svoga neznanja. Temeljem onoga što smo istražili u ovom poglavlju, Hošeine bi se riječi mogle ovako prepričati: „Moj narod propada jer pravu poniznost ne razlikuje od ponosa.“

Toliko sam sretan što ste odvojili vrijeme kako biste naučili što znači naoružati se poniznošću. No nemojte ovdje stati. Istražite Pismo, molite Duha Svetoga da vas prosvijetli. Nemojte kroz život hodati zatvorenih očiju zato što nemate znanja. Vi ste predodređeni

dovršiti trku. Čujte što Bog obećava:

„A ponizni će se opet radovati u Jahvi ...“⁶ (Izaija 29:19)

Kakvo veliko obećanje! Svi volimo radost. Ali zašto je to tako važno obećanje? Zato jer „radost JAHVINA vaša je jakost“ (Nehemija 8:10). Snaga da možemo dovršiti trku. Bez nje, nama je nemoguće ustrajno trčati i stići na cilj. Bog obećava da će se vaša i moja radost ili naša snaga povećati, ostanemo li obučeni

u poniznost. A obećava još i ovo:

Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni,

koji vječno stoluje

i ime mu je Sveti:

„U prebivalištu visokom i svetom
stolujem,

ali ja sam i s potlačenim

i poniženim,

da oživim duh smjernih,

da oživim srca skrušenih.“ (Izaija 57:15)

Kad Bog prebiva u nama, onda možemo bez ikakve dvojbe trčati našu trku i izdržati. Mi ne idemo za time da nas Bog posjeti. Umjesto toga, žudimo za time da stanuje u nama. To nam daje tu nepresušnu snagu da možemo strpljivo podnositi.

Stoga, dragi moji: „... svi se obucite u poniznost jer se ‘Bog protivi oholima, a poniznima daje milost.’ Ponizite se, dakle, pod moćnom rukom Božjom, da vas uzvisi u svoje vrijeme.“

---

6 „A siromasi će se opet radovati u Jahvi ...“

11.

ZBACITE TERET

„Jest svi se jedan drugome pokoravajte odjenuti poniznošću:
jer Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.

Ponizite se, stoga, pod moćnom rukom Božjom,
da vas on uzvisi u pravo vrijeme!

Svu svoju brigu prebacite na njega
jer se on brine za vas!¹

1 PETROVA 5:5-7

Glavni aspekt odijevanja u poniznost jest prihvaćanje Božjeg zadatka poput Kaleba i Jošue. Kad tako činimo, svaka nevolja koja se ispriječi između našeg sadašnjeg položaja i ostvarenja našeg božanskog zadatka postaje savladiva. Zato što smo ponizni, svoje izgledе temeljimo na Božjoj snazi ili Njegovoj moćnoj ruci. U poniznosti vjerujemo onome što On kaže makar se to protivilo najjačoj ljudskoj logici ili onome što nam govori naš razbor. U poniznosti hodamo po vjeri, a ne po našim čulima ili znanju naravnog uma.

Da bismo tako stvarno i živjeli, moramo sve svoje brige baciti na Njega. Ne neke brige; sve brige. Upravo su to učinili Kaleb i Jošua u vezi sa svojim ženama i djecom. I oni su, kao muževi i očevi, voljeli svoje obitelji. Znali su: ako stave Boga na prvo mjesto, njihove će obitelji imati zaštitu i opskrbu. Kaleb i Jošua bili su istinski ponizni pred Jahvom pa su, stoga, njihove obitelji bile na sigurnom, u najmoćnijim rukama u cijelom svemiru.

BACANJE SVIH BRIGA NA NJEGA

Bacanje svih svojih briga na Boga osposobljava nas da ustrajno ostvarujemo svoj zadatak. Želimo li stalno napredovati, ne možemo nositi velika i teška bremena. Biblija nas upućuje: „Zato i mi ... odbacimo od sebe svako breme koje nas usporava ...

¹ Prijevod Biblije u izdanju GBV i Živa riječ, Rijeka, travanj 2012.

Ustrajno trčimo u trci koju nam je Bog odredio² (Hebrejima 12:1, NLT).

Teret nas usporava i sprečava da trku dovršimo. Možete li zamisliti da trčite maraton noseći na svakom boku ploču tešku 20 kilograma? Bilo bi izvanredno teško trčati, gotovo nemoguće, a kamoli trku dovršiti!

Jedno vrlo veliko breme koje nas priječi u napredovanju naša je briga i zabrinutost. Upravo je briga usporila i spriječila onih deset uhoda da dovrše svoju trku. Njihovo teško breme brige zbog moguće opasnosti za njihove žene i djecu priječila ih je da krenu prema naprijed u Božje obećanje i da čine Njegovu volju.

Važno je pojasniti da naše obitelji *nisu* breme, već da *skrb* za naše obitelji može postati breme. Dovodimo li u pitanje Božju sposobnost ili želju da providi ili zaštiti naše obitelji, vrijeđamo Njegovo poštenje i snagu. Zanimljivo je prisjetiti se kako su Kaleb i Jošua naposljetku dokazali koliko su njihovi suvremenici grijeshili: četrdeset godina kasnije oni se bore s Kanaancima, a njihovim obiteljima nije pala ni vlas s glave. Zapravo, to što su prihvatili bitku, donijelo je blagoslov njihovim

---

**Svatko od nas
treba odabrati
između sigurnosti
i sudbine.**

ženama i djeci osiguravajući im plodnu zemlju kao njihovu baštinu.

A sada pažljivo promotrite drugačije ishode. Deset uhoda, koji su željeli zaštititi svoje obitelji umjesto da se pouzdaju u Božju naredbu, svojim su obiteljima u baštinu ostavili pustinju. Bez sumnje, to je bio nepoželjan ishod, ispunjen četrdesetgodišnjim tegobama i nedostatkom. Ali su dvojica voditelja, koji su vjerovali u Božju riječ i bili joj poslušni te povjerali svoje obitelji Njegovom poštenju, svojim obiteljima ostavili u baštinu Obećanu zemlju, zemlju u kojoj „teče med i mlijeko“. To je bila njihova sudbina.

U različitim vremenima naših života, svatko je od nas morao birati između sigurnosti i sudbine. Hoćemo li odabrati stazu koja vodi na *mjesto značaja*, ili ćemo nastojati *osigurati* svoju udobnost i dobrobit? Odlučite li se za samoočuvanje, njezin ishod neće biti božanska sudbina. Možda uspijete očuvati svoj osjećaj sigurnosti,

---

2 „Zato i mi ... odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena“

ali ćete na koncu otkriti, stojeći pred Kristovim sudom, onaj obilni, ispunjeni život kojeg ste se odrekli zbog toga da biste sačuvali svoju trenutačnu zonu ugodnosti.

Činjenica je, toliko puta potvrđena u Božjoj riječi: želite li dovršiti putovanje koje je Bog odredio za vas, morat ćete breme svojih briga ostaviti Njemu. Njegova je staza, staza avanture i vjere, a nagrada je uvijek daleko veća od našeg osjećaja sigurnosti i ugodnosti. Skinite sa sebe breme koje vas usporava tako što ćete svoje brige baciti na Njega.

NAŠI OSOBNI IZAZOVI

Dopustite mi podijeliti s vama neka bremena koja sam morao odbaciti u svojoj osobnoj trci. Kako sam rastao, sve sam više shvaćao važnost da otac i muž proviđa za svoju obitelj. Moj je otac bio divan primjer toga; učio nas je da je ušteđeni novčić zarađeni novčić. Uloga muža i oca koji proviđa siguran, stabilan dom bila je usađena u mene još dok sam bio dječak. Želio sam postati pilot, no otac me odvratio od toga jer se u to vrijeme smatralo da to nije siguran posao. Otac me usmjerio prema mnogo stabilnijoj karijeri. Studirao sam strojarstvo, a 1981. zaposlio sam se u poduzeću *Rockwell International*.

Kao mlađi inženjer solidno sam zarađivao. Bio je dobar osjećaj to što mogu skrbiti za svoju ženu. Slijedio sam obrazac koji se u meni oblikovao u ranoj mladosti. Međutim, mučio me unutarnji sukob: osjećao sam taj gorući poziv da uđem u službu. Trajalo je to nekoliko godina, ali nisam vidio načina da osiguram sredstva za svoju ženu, a onda i za našu djecu od crkvene plaće. Stoga smo Lisa i ja smislili plan.

Čuo sam od jednog kolege da se može izvanredno puno zaraditi ako se prihvati zaposlenje u inozemstvu, a posebno na Bliskom istoku. Otišao sam kod direktora za kadrove te se raspitao o zaposlenju u Saudijskoj Arabiji. Lisa i ja smo mislili kako ćemo izdržati živjeti tamo nekoliko godina, uštedjeti novac, vratiti se u Ameriku, kupiti skromnu kuću i početi sa službom.

No imali smo jedan problem: naš se plan temeljio na našoj vlastitoj sposobnosti.

Jedne me večeri mladi službenik, koji je poznao Lisu i mene već nekoliko godina, korio otprilike oko dva sata. U suštini mi je rekao slijedeće: „Johne, Božji je poziv nad tvojim životom, a ti ništa ne radiš u vezi toga. Ostaneš li na istom putu na kojem si sada, završit ćeš kao inženjer koji je promašio svoju sudbinu.“

Potresale su me njegove riječi, no znao sam da ima pravo. Te sam večeri došao kući i rekao Lisi: „Stavit ću se crkvi na raspolaganje da radim na bilo kojem mjestu. Prva vrata koja se otvore, ja idem kroz njih. Jesi li uz mene?“

„S tobom sam,“ rekla je.

Slijedećih sam nekoliko mjeseci žarko molio Boga da mi otvori vrata za službu. U međuvremenu, činio sam sve što sam mogao da služim u našoj crkvi kao volonter. Služio sam kao redar, priključio se crkvenoj lokalnoj službi u zatvoru, čak sam učio djecu svoga pastora da igraju tenis. (Radio sam kao učitelj tenisa tri godine dok sam studirao).

Nekoliko mjeseci kasnije, 1983. godine, otvorila su se vrata za punovremenu službu. Napustio sam *Rockwell* i počeo raditi za moju lokalnu crkvu. Bio je to uistinu veliki pad u plaći kad sam prihvatio mjesto u crkvi, a moj je tata mislio da sam sišao s uma (uostalom, tako je mislio i moj šef u *Rockwellu*). Ostali su prijatelji propitivali moju odluku, a i ja sam se borio s mislima kako ću sada osiguravati sredstva za život. Stvari nisu bile dobre; mjesečni je prihod bio daleko manji od ukupnih izdataka.

No znao sam, Bog je želio da prihvatim to mjesto. Stoga smo Lisa i ja Bogu prepustili *brigu* za opskrbu. Nikad nismo ostali bez obroka, uvijek smo imali dovoljno za sve naše potrebe. Ponovo i ponovo, a da nismo nikome govorili ni riječi, gledali smo Boga kako provida na čudesan način. Lisa i ja u tajnosti bi iznosili svoje potrebe Bogu, odbijajući Božjom riječju obeshrabrenja koja su dolazila od neprijatelja, svjedočeći jednom čudu za drugim.

Sjećam se jedne situacije kad smo morali odlučiti hoćemo li dati desetinu ili ćemo kupiti namirnice. No nismo se dugo borili, jer smo već davno odlučili uvijek stavljati Boga na prvo mjesto. Ubacili smo 10 posto naše plaće u košaricu, što je značilo da nam ništa nije ostalo za namirnice jer je od preostalih 90 posto trebalo platiti račune i druge nepredviđene izdatke – od kojih je jedan bio naš auto.

U to smo vrijeme imali samo jedan automobil, a i njemu je otišao alternator. Budući da sam stalno bio zauzet poslovima u crkvi, nisam ga imao vremena popraviti. Osim toga, vozio sam crkveni kombi te sam imao prijevoz do posla i natrag. Tako je naš auto stajao. Nedugo nakon što je otišao alternator, probušila se zadnja guma. Da stvar bude još gora ni rezervna guma nije valjala. Tada smo živjeli u Dallasu, Texas, a toga su ljeta temperature bile ekstremne. Jedne sam se večeri vratio kući s posla i vidio jedno staklo na auto rasuto na komadiće. Auto se, naime, toliko unutra zagrijao da se zrak proširio i staklo je eksplodiralo.

Frustracija je sve više rasla. Nalazio sam se u preši. Čak i da popravim alternator, nisam mogao voziti automobil jer mi je guma bila probušena. Prozor smo zatvorili vrećom za smeće i ljepljivom trakom, ali sam znao, dođe li kiša sve će to promočiti i voda će ući u auto. Vremenom bi zbog vlage unutrašnjost automobila počela trunuti. Nisam to više mogao ignorirati. Nazvao sam nekoliko radionica, ali su nam svi previše zaračunavali; nismo toliko mogli platiti. Jednostavno, nismo imali novaca za popravak auta. Da sam primao inženjersku plaću to ne bi bio nikakav problem. Trebao sam se boriti protiv samosažaljenja i vizija o našem autu koji propada na parkiralištu.

Konačno, bilo mi je dosta. Našao sam jedno odvojeno mjesto za susret s Bogom i povikao: „Gospodine, Ti si rekao neka sve svoje brige bacim na Tebe. Zato, sada ja uzimam brigu za ovaj automobil i stavljam je u Tvoje ruke potpuno i do kraja. To više nije moj auto, to je sada Tvoj auto. Ako auto propada, ja nisam za to kriv jer briga više nije moja! Ja se sada fokusiram na ono što si mi Ti rekao da radim. Zahvaljujem Ti što si riješio tu stvar.“

Govorio sam glasno i snažnim riječima stvarno misleći ono što sam rekao. Prvi put nakon što se alternator pokvario osjetio sam mir u svojoj duši. Bilo je baš kao što Božja riječ obećava:

„Ne brinite radi ničega; umjesto toga, molite za sve. Recite Bogu što vam je potrebno, i zahvalite za sve što čini. Budete li tako činili iskusit ćete mir, koji je divniji nego što ljudski um to može razabrati. Ovaj će mir čuvati vaša srca i vaše misli u Kristu Isusu sve dok živite“³ (Filipljanima 4:6-7, NLT)

3 „Ne brinite se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti! I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.“

A onda sam krenuo na neprijatelja. Vikao sam i govorio pun žara: „Sotono, slušaj me. Moj Bog, moj Otac, ispunjava sve moje potrebe u skladu s bogatstvom Njegove slave. U ničemu ne oskudijevam jer prvo tražim Njegovo kraljevstvo, a sve mi se ostalo daje. Stoga ti se sada protivim u Isusovo ime i zapovijedam ti da makneš svoje prljave ruke s mojih financija i moga auta.“

Činilo se kao da je nešto puklo. Gotovo odmah, počeo sam se smijati. Mislio sam: Jesam li sišao s uma? No radost je dolazila iz izvora smještenog duboko u meni. Znao sam da je to Gospodnja radost, a to je snaga koja mi je trebala. S tom snagom, znao sam, mogu nastaviti ustrajno trčati svoju trku. Moja se briga sada nalazila u Božjoj moćnoj ruci, a neprijatelj je bio svezan. Bio sam u stanju očekivanja Božje opskrbe.

Slijedećeg dana, došla nas je posjetiti Lisina prijateljica. Vidjela je naš auto na parkiralištu ispred stana. Bio je to zbilja jadan prizor. Rekla je: „Lisa, imam prijatelja koji je mehaničar. Dopustite mi da ga pozovem, neka pogleda vaš auto i vidi što može učiniti za tebe i Johna.“ Taj je prijatelj popravio sve što je trebalo, uz naknadu koja je bila tek djelić onoga što su nam ostale radionice zaračunavale. Vidjeli smo kako Bog provida na čudesan način, a to nam je davalo snagu.

Međutim, zato što smo dali desetinu, nismo imali novca za namirnice, a do plaće je bilo još dvanaest dana. Jedne smo večeri sjedili u autu i zajedno plakali. Nisu to bile suze nevjere, nego frustracije. Nismo razumjeli zbog čega se moramo boriti ama baš za sve dok drugi žive tako lagodno. Kao i u slučaju apostola Pavla, i nama je nedostajala spoznaja o tome što se ostvaruje usred naše kušnje. Kušnje smo doživljavali kao nešto dosadno, iritirajuće, na što samo gubimo vrijeme. Nismo razumijevali da nas Božja milost jača kako bismo se kasnije mogli nositi s većim izazovima i Njemu dati veću slavu. Nakon što smo malo plakali, Lisa i ja smo se učvrstili u vjeri u Božju riječ i nastavili s našim božanskim zadatkom.

Duh Sveti zna što vi možete, a što ne možete podnijeti.

Dva dana kasnije, jedan par iz San Antonia, koji je bio u posjeti i kojeg smo prvi put vidjeli toga tjedna, pristupio mi je, rekavši: „Johno, ne znamo zašto, ali nam Bog stalno govori da ti damo ovo.“ Pružili su mi omotnicu

u kojoj je bilo 200 dolara. Bili smo zadivljeni, Lisa i ja. Nitko osim Boga nije znao našu situaciju, a On je opet providio za nas.

NOVA RAZINA OTPUŠTANJA BRIGA

Prošlo je još nekoliko godina tijekom kojih smo rasli i razvijali se u vjeri i zrelosti, a onda sam prihvatio položaj pastora za mlade u vrlo velikoj crkvi na Floridi. Još uvijek smo se, čak i tu, suočavali s velikim financijskim izazovom smanjenja plaće. No sada smo imali i sinčića starog osamnaest mjeseci pa je situacija bila još teža. Opet smo svoju brigu predali Bogu, opirali se neprijatelju i svjedočili čudesnoj opskrbi. Ja sam se fokusirao na svoj zadatak, a opskrba je dolazila i dolazila, često na spektakularan način.

U rujnu 1988. godine, Bog mi je pokazao da je došlo vrijeme prelaska u novu fazu službe – propovijedanje i putovanje kao punovremena služba. Podložio sam se vodstvu svoga pastora pa sam odlučio da neću ništa govoriti, nego ću čekati na Boga da njemu, mome pastoru, pokaže što ima dalje za mene. Nitko nije znao što mi je rečeno u molitvi, osim Lise i jednog prijatelja koji je živio u drugoj državi.

U veljači 1989. godine, moj je pastor došao na sastanak osoblja i kazao nam da je imao vrlo živu viziju prošle noći. Rekao nam je da je vidio Lisu i mene kako odlazimo iz crkve te počinjemo putovati i propovijedati kao punovremeni službenici. Dok sam ga slušao, počeo sam plakati. Duh je Sveti potvrđivao Božju volju, baš kao što je to učinio u slučaju Barnabe i Pavla u Djelima 13:1-5.

Šest mjeseci kasnije, u kolovozu 1989. godine, u roku od tri tjedna, primio sam sedam poziva za služenje u crkvama. Rekao sam to svom pastoru, a on se nasmijao i na kraju rekao: „Ovo je znak od Gospodina. Čini se da si stupio na svoj put.“ Zatim je rekao: „Johne, putuj koliko god više možeš ove jeseni, a crkva će ti nastaviti isplaćivati plaću do kraja godine. Od prvog siječnja bit ćeš samostalan u pogledu financija.“

Tijekom slijedećih nekoliko mjeseci putovao sam na tih sedam mjesta, imao dobre službe, ali nije bilo nikakvih drugih poziva. Očekivao sam da ću uskoro krenuti dalje, ali nisam imao kamo ići. Moj je pastor to primijetio i dao mi, dva mjeseca prije prestanka

radnog odnosa, predivno pismo preporuke i adrese šest stotina crkava u Americi, u kojima je on služio. (Naime, on je bio poznati službenik, ne samo u zemlji već i u inozemstvu).

Odmah sam počeo kontaktirati te crkve navedene u njegovom adresaru. Moj je plan bio napisati pismo, uz njega priložiti pastorovu preporuku i poslati ga na adresu svih šest stotina crkava. Dovršio sam otprilike četrdeset omotnica kad sam čuo Duha Svetoga kako mi govori: „Sine, što to radiš?”

„Obavještavam ove pastore da sam slobodan doći u njihove crkve,” odgovorio sam.

„*Ispast ćeš iz moje volje.*”

„Ali, Bože,” promućao sam, „nitko od njih ne zna za mene.”

„Ja znam. Pouzdaj se u Mene.”

U tom sam trenutku trebao donijeti odluku. Mogao sam odabrati poniznost tako što ću se podložiti Božjoj uputi izgovorenoj mom srcu, ili osigurati opskrbu svojim vlastitim marketinškim naporima. Drugim riječima, hoću li svoje brige i zabrinutost predati Njemu, ili ću ih zadržati u svojim rukama? Odlučio sam na licu mjesta. Prije negoli su me moj um ili moji osjećaji mogli odgovoriti od toga, poderao sam svih četrdeset pisama. „*Ili čujem od Boga, ili sam lud,*” mislio sam.

Vrijeme je prolazilo. Bili smo već u sredini prosinca, a ja sam imao rezervirane svega dvije službe. Jedna se trebala održati u prvom tjednu siječnja u jednom gradiću u Južnoj Karolini, u maloj crkvi koja se sastajala u prostoriji namijenjenoj ispraćaju pokojnika. Druga je bila rezervirana za konac veljače u maloj crkvi u planinama države Tennessee.

Pastor se vrlo brinuo za nas. Upravo se spremao započeti televizijski program koji se trebao emitirati u cijelom svijetu. Lisa je imala iskustvo u televizijskoj produkciji pa joj je pastor ponudio posao producenta novog programa za 45 dolara po satu. Kakvo olakšanje. Bio sam uzbuđen! Bila je i Lisa. To će nam osigurati toliko potreban novac, dok se moja služba ne razmaše.

No nekoliko dana kasnije, dok sam molio, Duh mi je Sveti opet progovorio: „*Sine, ako Lisa primi posao televizijske producentice, sve što bude zaradila ja ću oduzeti od prinosa koji se bude uzeo za tvoje služenje dok putuješ. Ne želim da radi za tvog pastora. Želim da bude uz tebe.*”

Bio sam šokiran. Podijelio sam to s Lisom, a ona se, na moje iznenađenje, s time složila. I ona je primila istu poruku dok se molila! Sa zahvalnošću smo odbili ponudu našeg pastora, ali se on i dalje brinuo za nas.

Prosincu se bližio kraj. Uskoro će prestati stizati plaća od crkve, a još uvijek sam imao rezervirane tek dvije službe. Ponovo mi je pristupio naš pastor: „Johne, u nedjelju ujutro za vrijeme naše televizijske službe, stupit ću na podij i najaviti svim pastora koji gledaju program širom zemlje da si počeo sa svojom propovjedničkom službom te da stojiš na raspolaganju njihovim crkvama. Osim toga, naša će ti crkva davati mjesečnu potporu.“

Naravno, opet sam se poveselio. Ovaj je Božji čovjek bio vjerojatno jedan od najpoznatijih pastora u Americi; milijuni su gledali njegov program. Bio sam siguran: to je Božji način da počnem raditi ono u što me je Bog pozvao.

No nekoliko dana kasnije, dok sam molio, Duh mi je Sveti opet progovorio: „*Sine, tvoj pastor neće ništa objaviti na televizijskoj službi, i crkva ti neće davati mjesečnu potporu.*“

Sad sam se počeo ljutiti. „Zašto ne?“ bunio sam se. „Naš je pastor rekao da hoće!“

Smjesta sam čuo u svom srcu: „*Zato što mu to neću dopustiti, a on je čovjek koji sluša Mene.*“

„Zašto mu nećeš dopustiti da učini što mi je obećao?“

A onda mi je Gospodin rekao nešto što nikad neću zaboraviti: „Zato što, bude li to učinio, kad dođu teška vremena ti ćeš trčati njemu umjesto Meni.“

Sasvim je sigurno, pastor me nikad nije najavio pred televizijskom publikom. Zapravo, nikad nije spomenuo moju novu službu, i nije mi davao mjesečnu potporu. Sretan sam da nije. To me je natjeralo predavati svoje brige Bogu, moliti i boriti se umjesto da ljudima koji su imali novca i utjecaja govorim što mi je potrebno.

Tako je stigao siječanj i, naravno, crkva mi je prestala isplaćivati plaću. Imali smo, Lisa i ja, svega 300 dolara. Sada smo već imali dvoje male djece, Addisonu su bile tri i pol godine, a Austine je imao devet mjeseci. Mjesečni su nam rashodi bili 1 000 dolara za hipoteku na kuću i 200 dolara za naš automobil. Nisam znao odakle će mi doći novac. Molio sam kao da mi život ovisi o tome, što

me je, naravno, privuklo bliže Duhu Svetome.

Vidjeli smo kako se vrata otvaraju na izvanredne i jedinstvene načine. Moj prvi niz službi držao sam u prostorijama zgrade za ispraćaj mrtvih; bio je to niz izvanrednih sastanaka koji su se produžili na slijedeći tjedan. Vijest se o tome proširila pa je na konferenciju došao jedan pastor iz Kolumbije, država Južna Karolina. Na zadnjem me sastanku pitao bih li došao u njegovu crkvu. Otišli smo tamo, a onda na drugo mjesto. I tako se to nastavilo.

Prošla su dva mjeseca, a moj je kalendar opet bio prazan. Financijski je pritisak bio velik, ali su svi računi bili plaćeni. Jednog jutra vrlo rano, izašao sam iz kuće da bih molio. „Bože, Oče moj, radim ono što si mi rekao,“ vikao sam. „Ako Ti ne osiguraš sastanke i financije za moju obitelj, morat ću se zaposliti na pakiranju prehrambenih namirnica, i reći ljudima da Ti nisi mogao providjeti za nas. Oče, odbijam se prodavati. Ako si me Ti pozvao, Ti ćeš otvoriti vrata. Predajem ovu brigu potpuno u Tvoje ruke.“

Okrenuo sam se prema sjeveru i zapovijedio vratima da se otvore. Zatim sam se okrenuo prema jugu, istoku i konačno zapadu, svaki put zapovijedajući vratima da se otvore. Zatim sam zapovijedio neprijatelju da se makne, govoreći mu da on ne može zaustaviti korake koje nam je Bog zapovijedio činiti.

Četiri dana nakon molitve, crkva u Michiganu pozvala me da održim četiri službe. Bog se pokrenuo na snažan način. Sastanci koji su trebali trajati četiri dana produžili su se na tjedne i tjedne sastanaka. Ljudi su dolazili na službe s udaljenosti od oko 150 kilometara, a crkva je bila dupkom puna. Nazvao sam Lisu, koja je u to vrijeme bila na bazenu s našom djecom, u blizini mojih roditelja na Floridi. Rekao sam joj za sastanke, da se ne nazire kraj te da šaljem avionske karte za nju i dečke, kako bi mi se pridružili u Michiganu.

Jedan pastor koji je bio na odmoru i sjedio pored Lise, čuo je naš telefonski razgovor. Prišao je Lisi i rekao: „Molim vas, oprostite, čuo sam što ste razgovarali sa svojim mužem. Ja sam pastor crkve u New Yorku, imamo tisuću i petsto članova. Toliko sam gladan toga da se Bog pokrene i među nama. Osjećam kako mi Gospodin govori da pozovem vašeg muža.“

Tako smo nakon služenja u Michiganu, otišli za New York. I to su bile vrlo snažne službe. Toj smo se crkvi kasnije vrlo često vraćali. Ove su se stvari ponavljale iz tjedna u tjedan. Zapravo, za vrijeme

tih prvih četiriju godina naših putovanja i propovijedanja, nijednom nismo napisali neko pismo ili telefonski nazvali neku crkvu. Svaki se sastanak jednostavno otvorio pred nama kao što sam vam opisao ili na neki drugi čudesan način.

OPSKRBA BEZ PREKIDA

Opet ću reći, odgojen sam misliti kako je izvanredno važno da čovjek proviđa za svoju obitelj. U Prvoj poslanici Timoteju 5:8 to je uvjerenje potvrđeno: ako se ne brinem za svoje gori sam od nevjernika. Proviđjeti za svoju obitelj bila je vrijedna i pobožna briga. Međutim, da sam tu brigu stavio kao svoj najveći prioritet, nikad ne bih iskoračio u poslušnost Bogu. Ta bi briga ili zabrinutost postala breme koje bi uvelike otežalo moju trku.

I tako putujući nekoliko godina, imao sam priliku vidjeti službenike koji su se odlučili za nešto drugo – oni nisu svu svoju brigu predali Bogu. Kao i s onih deset uhoda, činilo se da se ovi službenici za opskrbu pouzdaju u svoje vlastite sposobnosti. Gledao sam kako se prodaju, daju nagovještaje u vezi svojih financija, igraju političke igre. Žalio sam zbog njih, znajući da je poziv na njihovim životima pravi, ali su se prodali i tako prikratili Boga. Čak i danas, mnogi od ovih službenika još uvijek nisu ušli u vladavinu kraljevstva. Moje se srce ožalostilo kad sam čuo jednog pastora govoriti: „Zar ne znaš, vjera bez znakova je mrtva.“

Lisa i ja smo tijekom prve godine putovanja i služenja vidjeli kako Bog proviđa na čudesne načine. Jednom smo trebali 700 dolara za otplatu hipoteke. Rok je istjecao slijedećeg dana. Otišao sam provjeriti naš poštanski sandučić i u njemu je bilo pismo od jednog hipijevskog para iz Alabame. Oni su imali osmero djece i spavali na podu, na ležaljka i madracima. U pismu je stajalo: „*Johne i Lisa, ne znamo zašto, ali nam je Bog danas stavio na srce da vam pošaljemo ček na iznos od 300 dolara.*“

Te sam večeri služio u crkvi od nekih četrdesetak ljudi. Pastor mi je dao prilog u papirnatoj vrećici. Došao sam kući, legao u krevet i sjetio se da nisam prebrojio prilog. Zato što smo Lisa i ja svoje brige predali Bogu, iskreno se nisam brinuo o tome kako ću platiti hipoteku slijedećeg dana. Ustao sam i prebrojio prilog. Bilo je

točno 397 dolara i 26 centi. Zajedno s čekom od onog hipijevskog para, točno koliko nam je trebalo. Bog je, još jednom, providio.

Tijekom sam vremena shvatio postupak koji je Bog koristio da bi nas trenirao. Prvo što smo Lisa i ja morali naučiti jest to da svoje brige bacimo na Boga u malim stvarima, kao što je bio pokvareni alternator na automobilu. Bilo je važno da naučimo vjerovati i boriti se onda kad su nam primanja bila mala. Zašto? Jer kad smo počeli s našom putujućom službom došli smo s male plaće na nikakvu plaću. Rasli smo u vjeri i bili spremni za daleko teže zadatke. Izazovi s kojima smo se susretali pomagali su nam da još više rastemo i pripremali nas za slijedeću razinu vjere koja će nam trebati.

Dok pišem ovu knjigu, proračun službe *Messenger International* je veći od 100.000 dolara tjedno. Da nisam naučio svoje brige predavati Gospodinu i vjerovati Mu za svaki korak, sada bih bio prestravljen. No dobra je vijest ovo: *Nisam izgubio ni minutu svoga spavanja zbog naše opskrbe*. Božji je mir, koji nadilazi svaki razum, vodio i čuvao naša srca i umove u Kristu Isusu na nevjerojatan način, baš kako je Bog obećao.

IZ VJERE U VJERU

Postupak koji je Bog koristio za izgradnju naše vjere podsjeća me na *bodybuilding*. Kad mi je bilo trideset i pet godina toliko sam puno putovao i propovijedao da sam mislio kako je odlazak u teretanu gubitak vremena. Rezultat je bio da sam se gotovo onesvijestio propovijedajući u Atlanti, država Georgia.

Naš susjed je bio profesionalni rvač. Natjecao se u ondašnjoj Svjetskoj rvačkoj federaciji. Sprijateljili smo se s njime, njegovom ženom i djecom. Već mi je bio predlagao da idem s njime u teretanu, ali sam ja odbijao. Nakon događaja u Atlanti, moj se stav potpuno promijenio. Pitao sam ga bi li mi pomogao popraviti fizičku kondiciju.

Taj je moj prijatelj bio ogroman, težak 117 kilograma, a imao je samo 4 posto masnog tkiva. Njegovi su bicepsi i tricepsi bili veći od mojih bedara. Počeli smo redovno odlaziti u teretanu. Na početku sam upoznao njegove ogromne prijatelje, *bodybuildere*, i promatrao njihov način treniranja. Ovi bi momci dizali velike težine tako

da su mogli napraviti najviše tri runde, dok bi za četvrtu morali skupiti svu snagu koju imaju. Čovjek koji je ležao na klupi zbilja više ne bi imao snage, ali bi se napeo, lice bi mu pocrvenjelo, žile nabubrile, tijelo bi mu drhtalo, a prijatelji vikali „Guraj“ ili „Eksplodiraj!“ I čovjek bi se naprezao do krajnjih granica da dovrši rundu. *To je trenutak* u kojem mišići u tijelu reagiraju i rastu.

Kad sam prvi put vježbao u teretani nisam mogao podići više od 43 kilograma. Tako je ostalo cijeli mjesec. Onda sam postepeno povećavao težinu; nakon šest mjeseci mogao sam dići 83 kilograma i konačno 92 kilograma. Međutim, ostao sam na tih 92 kilograma godinama.

U međuvremenu se dogodilo da je u našu službu došao raditi bivši *bodybuilder*. Dok smo razgovarali podsjetio me na ono što je potrebno da se ponovno zadobije snaga i mišići. Potrebno je broj rundi s malim težinama „povećati do maksimuma“. Tako smo započeli s postupkom ponovne izgradnje mišića i nastavili vježbati sve dok nismo zajedno otputovali na konferenciju u Fresno, država Kalifornija. Tijekom pauze na konferenciji, nekoliko nas je otišlo u teretanu; spremali su mi urotu. „Johnne,“ rekao mi je moj kolega, „danas ćeš podići 102 kilograma.“

Odvratio sam mu: „Nema šanse.“

„O, da! Samo ti legni na klupu, a mi ćemo te gledati.“

Naravno, podigao sam 102 kilograma. Bio sam tako uzbuđen. Nastavio sam trenirati i došao sam do 111 kilograma. No, opet sam zaglavio na toj težini. Cilj mi je bio, premda sam ga smatrao neostvarivim, dići 142 kilograma.

Išao sam u crkvu u Detroitu, Michigan. Tamo mi je pastor rekao da je jedan od njihovih članova diljem zemlje poznati trener za *bodybuildere*. Sam je pastor nedavno uspio dići 247 kilograma. U ponedjeljak, nakon naše nedjeljne službe, pastor me upoznao s trenerom i ja sam podigao 120 kilograma. Bio sam jako uzbuđen! Stavio me na intenzivan trening koji sam marljivo provodio zajedno s članom moga osoblja, tijekom nekoliko mjeseci.

Kad sam se slijedećeg puta vratio u Detroit, u crkvu, propovijedao sam o Duhu Svetome, i na jutarnjoj i na večernjoj službi. U ponedjeljak smo otišli u teretanu, a trener mi je rekao: „Prošle sam noći sanjao da si uspio dići 136 kilograma.“

„Nema šanse,“ smijao sam se.

Pogledao me i rekao: „Hej, čovječe, jučer si cijeli dan govorio o načinima na koje nam Duh Sveti govori. E pa, On mi je govorio prošle noći. Stoga, budi tiho i legni na klupu. Danas ćeš dići 136 kilograma.“

Mudro sam zašutio i krenuo prema klupi. Nakon zagrijavanja, moj je prijatelj postavio utege do težine od 136 kilograma. Govorio mi je usredotočeno: „Samo eksplodiraj prema gore kad se šipka spusti. Nemoj razmišljati. Samo eksplodiraj prema gore!“

On i dečki oko mene, vikali su: „Guraj! Guraj! Guraj!“ dok se šipka spuštala skroz prema dolje, gurnuo sam svom svojom snagom. I podigla se! Podigla se skroz na vrh!“ Primili su šipku, a ja sam spuznuo s klupe, preplavljen radošću! Čudesno!

Moj me je prijatelj, trener, pustio da slavim 5 minuta, a onda me pogledao ravno u lice. Imao je onaj usredotočen pogled. „A sada, idemo na 142 kilograma.“

„Ni govora – zar si i to sanjao prošle noći?“ rekao sam.

Samo se smiješio i ljubazno rekao: „Zašuti i legni dolje.“

Naravno, u dobi od četrdeset i pet godina, podigao sam 142 kilograma. Skakao sam od oduševljenja. Nikad neću zaboraviti kako sam zvao Lisu iz zračne luke u Detroitu da joj kažem vijesti.

Kasnije mi je Bog pokazao da su ovi treneri – član mog osoblja, pastori u Kaliforniji i ovaj diljem zemlje poznati trener u Detroitu – bili poput Duha Svetoga.

Sjetite se Pavlovih riječi:

„Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti.“ (1 Korinćanima 10:13).

Ovi su treneri znali što ja mogu odnosno ne mogu napraviti. Znali su da ne mogu podići 183 kilograma; mogao sam samo 142 kilograma. Bili su vješti i znali ocijeniti mogućnosti. Impresionirala me njihova sposobnost da vide dalje od onog što sam ja vidio. Kad god sâm nisam mogao zamisliti da podižem toliko puno, oni jesu. Vidjeli su snagu i mogućnost za koju nisam ni znao da je imam.

Isti je takav i Duh Sveti. On zna što vi možete, a što ne možete podnijeti. Da je moj prijatelj – profesionalni rvač postavio težinu na šipki od 142 kilograma kad sam prvi put došao u teretanu, što bi se dogodilo? Šipka bi aterirala na mene gotovo brzinom sile

teže, slomila mi rebra i vjerojatno me ubila. Ja sam morao početi s težinom od 43 kilograma i vježbati kako bih mogao podizati sve veće težine.

Na isti je način Duh Sveti znao što je pripremio za Lisu i mene. „Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam ...“ (Jeremija 29:11). On je morao izgraditi našu vjeru, a tijekom tog postupka mi smo morali naučiti kako bacati svoju brigu na Njega. Naravno, to nikad nije bilo ugodno, ali je uvijek bilo korisno. Mnogo sam se puta borio s osjećajima kad sam želio odustati ili se predati, ali to jednostavno nisam mogao jer Isus nikad nije odustajao od mene. Stajali smo čvrsti u našem božanskom pozivu, stalno nadvladavajući protivljenje na koje smo nailazili duž puta.

Kad pogledam unatrag, male plaće, problemi s alternatorom, nedostatak gotovog novca, i sve ostale kušnje kroz koje smo prošli, bili su građevni blokovi koji su nas jačali za ono što je trebalo doći. Da smo počeli vjerovati Bogu za 100.000 dolara tjedno, bilo bi to kao da sam počeo dizati težinu od 142 kilograma odmah, prvi put kad sam došao u teretanu. Ne, Duh Sveti morao nas je postepeno i uporno izgrađivati kako bismo dospjeli na mjesto na kojem možemo vjerovati Bogu za puno veće stvari.

NEMOJTE IZBJEGAVATI SVOJE TRENIRANJE

Otpor s kojim smo se suočavali na početku našeg treniranja odnosio se na naše osobne potrebe: popravak auta, nabavku hrane, plaćanje računa, otplatu hipoteke za kuću. No sada se suočavamo s otporom koji rijetko uključuje naše osobne potrebe, ali se odnosi na dobrobit mnoštva ljudi koje je Bog povjerio našoj službi. Da smo izbjegavali Božje treniranje na početku, ne bismo imali snage za sve one kojima nas On danas šalje. Morao bi naći nekog drugog da to radi.

Koliko samo ima službenika koji nisu mogli doseći do ljudi kojima ih je Bog poslao jer nisu završili postupak treniranja? Ako nisu upotrijebili svoju vjeru da podignu 43 kilograma na početku, sada se ne mogu nositi s izazovom od 183 kilograma. Tužno je to, ali Bog mora pozvati nekog drugog da dovrši njihov zadatak.

Koliko poslovnih muškaraca i žena zaglibe i ne mogu dalje te ne ostvare ono u što ih je Bog pozvao jer nisu stupili na mjesto vlasti kroz kušnje s kojima su se suočavali? Umjesto da vjeruju Bogu, oni su se obratili ljudskim institucijama te primjenjivali manipulativne tehnike ili tehnike uvjeravanja kako bi svladali svoja iskušenja. Rezultat je toga da su ostali daleko ispod potencijala koji im je Bog dao.

Prilično sam siguran da onih deset uhoda nije prošlo kroz postupak treniranja kroz koji su prošli Kaleb i Jošua. Vrlo je vjerojatno da su našli načine kako zaobići kušnje i teškoće, a da pri tome ne moraju vjerovati Bogu. Nisu gradili svoju vjeru. Stoga kad je došao trenutak za životnu odluku nisu imali snagu vjere da bi vjerovali.

Naš Otac najbolje zna kakav nam je trening potreban. Premda On nije kreator teškoća, dopušta ih kako bismo ojačali i bili spremni za sudbinu koju ima za nas.

Nemojte izbjegavati svoje treniranje. *Kušnje s kojima se danas suočavate pripremaju vas za velika djela koja ćete ostvarivati sutra. Uvijek imajte na umu, moji prijatelji, da vas Bog nikad neće dovesti na mjesto izazova a da vas prije toga nije istrenirao na pravi način kako biste mogli uspješno nadvladati.*

Učite se bacati svoje brige na Njega, s pravom poniznošću tako da možete ići iz slave u slavu, iz vjere u vjeru, iz snage u snagu.

12.

BUDITE TRIJEZNI I BDIJTE

„Jest svi se jedan drugome pokoravajte odjenuti poniznošću:
jer Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.

Ponizite se, stoga, pod moćnom rukom Božjom,
da vas on uzvisi u pravo vrijeme!

Svu svoju brigu prebacite na njega jer se on brine za vas! Budite trijezni i bdijte; vaš protivnik đavao obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere! Oduprite mu se čvrsti u vjeri, znajući da vaša braća po svijetu podnose iste patnje!“¹

1 PETROVA 5:5-9

Prije negoli počnemo kopati dublje u ove stihove, za početak sažmimo njihov sadržaj: apostol ovdje govori o pravoj milosti Božjoj. Milost nije samo za naše spasenje, oprostjenje grijeha, već nam ona daje snagu kako bismo sjali u mračnom i izgubljenom svijetu. No doći do toga da se razlikujemo od drugih ne ostvaruje se bez protivljenja; bit će borbe. Stoga se moramo naoružati oružjem milosti.

Naoružavanje počinje s poniznošću jer se milost daje poniznima. Pavao nas opominje da se „obučemo“ u poniznost, a ključni je vid istinske poniznosti prebacivanje naših briga na Boga umjesto da se s izazovima života nosimo sami svojim vlastitim snagama. Ne možemo trčati u trci, učinkovito se boriti i doći do cilja ako nas usporavaju bremena naših osobnih briga. Briga, napetost i strah neprijatelji su naše sudbine. Prebacivanje njihovog bremena na Boga omogućava nam da trčimo brže i svojim mačem vitlamo puno jače.

Zaključimo: istinska nas poniznost oslobađa za napredovanje u pravom smjeru protivno struji sustava ovoga svijeta. Alternativa je vući sidro kroz mulj i blato briga – zadatak koji je nemoguće izvršiti uz protivljenje riječne struje.

Zatim nas Petar potiče da budemo trijezni i budni.

¹ Prijevod Biblije u izdanju GBV i Živa riječ, Rijeka, travanj 2012.

BUDITE TRIJEZNI

Riječ *trijezni* može se definirati kao „ozbiljni, osjetljivi, i svečani.“ Grčka riječ je *nepho* u značenju koje je protivno stanju pijanstva od vina. Znači „imati trijezne misli.“

Pio sam alkohol u vrijeme dok sam išao u prvi razred srednje škole, a tijekom drugog razreda pio sam samo vikendima. Međutim, kad sam otišao na fakultet pio sam mnogo učestalije jer više nije bilo roditeljskog nadzora. To što sam se pridružio bratstvu nije mi pomoglo, jer smo na studiranje gledali kao na jednu veliku zabavu. Nije trebalo dugo, a ja sam postao osoba koja redovno i pretjerano pije. Tako sam sretan da me je Isus spasio dok sam bio na drugoj godini studija – samo Bog zna kakvog me je pogubnog kraja poštedito.

Nekoliko sam se puta tako napio da sam tek drugi dan od prijatelja čuo kakve sam glupe i lude stvari rekao i činio. Da skratim: pijana osoba gubi svoj razum i daleko je od toga da bude budna. U našem je bratstvu bilo puno šaljivaca pa nam nije bilo teško otkriti što sve možemo raditi s bratom koji se napio. Radili smo mu sve i svašta, što nikad ne bismo mogli da je bio trijezan.

Jedna od tih stvari bila je krađa. Momak ne bi ni znao da su mu ukradene vrijedne stvari. Slijedećeg bi jutra nastao urnebes od smijeha dok bismo promatrali žrtvu kako frenetično pretražuje svoju sobu i prostorije bratstva. Nije imao pojma što mu se i kako dogodilo. U panici bi trčao zgradom jadikujući, jecajući čak i vičući dok je tražio svoj izgubljeni rad iz kemije, novčanik, fotografiju svoje djevojke ili nešto drugo što mu je bilo vrijedno. Svi bi se šuljali i smijali kao da gledaju kakvu komediju. Konačno, kad smo odlučili da je brat dovoljno patio, vratili bismo mu stvari, smijući se kao ludi.

Naravno, mi smo se tek šalili, no što bi bilo da je netko ozbiljno krao? Čovjek bi ostao bez stvari koje su mu vrijedne, i to zauvijek.

Pijanstvo nas slabi te se ne možemo boriti. Sjećam sam jedne zabave na kojoj su se dvojica mojih prijatelja tukla šakama – jedan je bio pijan, a drugi trijezan. Inače bi ovaj moj pijani prijatelj lako pobijedio ovog trijeznog, ali zbog toga što je bio pijan dobio je dobre batine. Morali su se umiješati u tuču prije negoli netko ozbiljno strada.

Sjetite se priče iz Uvoda o istinitom događaju po kojem je snimljen film „Duh i tama“. To je priča o dvojici hrabrih muškaraca – Pattersonu, inženjeru na željeznici, i Remingtonu, poznatom američkom lovcu – koji su ubili dva lava odgovorna za smrt više od 130 muškaraca. Ono što vam nisam rekao u Uvodu jest to da je Remingtona ubio jedan od tih lavova. Nakon dana i dana provedenih u lovu, dvojica muškaraca uspjela su ubiti prvog lava. Te večeri, slaveći, Remington se napio, a posljedica je toga bila da ga je drugi lav ubio. Patterson je ubrzo nakon pogibije svog prijatelja, ubio i tog drugog lava.

Remington je bio poznat u cijelom svijetu po svojim lovačkim vještinama, ali one nisu, zbog pijanstva, vrijedile ništa pa mu je neprijatelj oduzeo život. Imao je oružje koje je bilo daleko superiornije od sposobnosti jednog lava, ali nije bio trijezan i stoga nije budan dočekao napad neprijatelja.

DUHOVNO PIJANSTVO

Ista se stvar dogodi i u duhovnoj sferi. Neprijatelj može lako krasti od onih koji nisu trijezni ili ih uništavati. Mi trebamo biti sposobni snažno ga tući našim oružjem milosti, no ako smo pijani gubimo svoju oštricu pa nas neprijatelj može pobijediti.

Petar upozorava da sotona kruži gledajući koga da proždere (vidjeti u 1 Petrovoj 5:8). On može proždrijeti one ponosne kao i one koje usporavaju brige, ali su mu pijani vjernici najlakši plijen. Govori li Petar ovdje o alkoholizmu? Vjerojatno, ali još više o vjericima opijenim ‘vinom’ ovoga svijeta.

Pri kraju Knjige otkrivenja, Ivan opisuje sud nad velikom bludnicom, Babilonom. Anđeo mu govori:

„Dođi da ti pokažem sud nad velikom Bludnicom, koja sjedi ‘na mnogim vodama’, s kojom ‘su blud provodili kraljevi zemlje’ i koja je napojila stanovnike zemlje *vinom svoga bluda!*“ (Otkrivenje 17:1-2)

**Neprijatelj može
lako krasti od onih
koji nisu trijezni
i uništavati ih**

Postoje različita gledišta o tome što ova „velika Bludnica“ predstavlja. Neki kažu da se radi o Katoličkoj crkvi. Drugi vjeruju da se to odnosi na drevni grad Babilon, dok neki drugi vjeruju kako se ovdje govori o gradu Rimu ili Rimskom carstvu.

Osobno, vjerujem da je „velika Bludnica“ svjetski financijski sustav. Jedan razlog za moje vjerovanje je tajnovito ime napisano na njezinom čelu: „Veliki Babilon, majka svih ... i opačina zemaljskih“² (Otkrivenje 17:5, NLT). U nekim drugim prijevodima stoji riječ *odurnosti*, ali ja ne vjerujem da je drevni Babilon, Rim, Rimsko carstvo ili Katolička crkva „majka svih“ opačina ili odurnosti na zemlji. No Pismo nam uistinu veli da je „ljubav prema novcu korijen svih zala“³ (1 Timoteju 6:10); riječ zala može se lako zamijeniti riječima *opačina* i *odurnosti* a da se pravo značenje stiha ne promijeni. Ne treba o ovome raspređati na dugo i široko, ali je nešto o čemu treba razmisliti.

Želim reći da putovi ovog svijeta privlače naša osjetila i stoga mogu dovesti do pijanstva. Zapazite Ivanove riječi u gornjem odlomku iz Otkrivenja: „... koja je napojila stanovnike zemlje vinom svoga bluda.“ Osoba koja se opila opojnim vinom svjetovnih briga, bogatstava i užitaka lako se udalji od bliskog zajedništva s Duhom Svetim. To je jedno prijevarno stanje jer vjernik može imati izgled pobožnosti dok je istodobno pijan od želja ovog svijeta. Kad se izgubi duhovna oštrica, on ili ona lako postaju objekt neprijateljeve krađe, prijevare, uništenja ili čak smrti.

Stanje opijenosti dobar je opis onoga što se dogodilo Salomonu. On je počeo tako što je tražio Božju mudrost koju je i dobio. Ona mu je omogućila da ostvari ogromno bogatstvo i uspjeh (vidjeti u Izrekama 8:11-21). Međutim, vremenom se kralj Salomon opio koristima od mudrosti i izgubio iz vida Boga koji mu je mudrost dao. Opijao se užicima, požudom i bogatstvima ovoga svijeta. Pijan, neizbježno je činio ono što trijezan nikad ne bi pomislio činiti: počeo je štovati druge bogove.

Uvijek me je mučilo pitanje kako se Salomon mogao podložiti takvoj travestiji, posebno kad je Boga dvaput vidio. No ako to pogledate u svjetlu onoga što sam vam do sada rekao, onda je lakše razumjeti. Kad smo moji prijatelji iz bratstva i ja bili mrtvi pijani,

2 „Veliki Babilon; majka bludnica i odurnosti zemaljskih.“

3 „... pohlepa prema novcu izvor svih zala“

činili smo stvari koje nikad trijezni ne bismo ni pomislili. Salomon je bio isto takav.

Kako se branimo od takve ludosti i ostajemo trijezni? Odgovor je da se neprestano hranimo onime i pijemo ono što daje Gospodin, a to jedino zadovoljava. „I ne opijajte se vinom, jer u tome leži propast,“ Pavao piše, „već se napunite Duhom!“ (Efežanima 5:18). Ne vjerujem da ovdje govori samo o naravnom vinu, već o svemu što nas može opiti i oslabiti naš fokus na Božje putove. To može biti pretjerana usredotočenost na posao, suprotni spol, sport ili hobi, društvenu mrežu – popisu nema kraja.

Same po sebi, te aktivnosti mogu biti bezazlene, jer znamo da nam Bog „sve obilno daje na uživanje“ (1 Timoteju 6:17). Sasvim je u redu i zdravo rekreirati se, zabavljati se na čist način, sudjelovati u sportskim natjecanjima, uživati u hrani, ljepotama prirode, pa čak i u plodovima tehnologije. No ako u tome sudjelujemo na pretjerani način i svoje zadovoljstvo nalazimo u tim stvarima, a ne u Bogu samom, onda se to pretvara u opijenost, ovisnost.

Naša prva ljubav i strast treba biti Isus; jedino čime trebamo biti opijeni to je Duh Sveti.

POVREMENO SE PREGLEDAJTE

Da bismo ostali trijezni – spriječili da nas stvari svijeta opiju i oslabe – moramo se s vremena na vrijeme, svako Božje dijete ponaosob, pregledati. Pri tome si iskreno postavimo slijedeće pitanje: „Čega sam gladan i žedan?“ Nemojte kod toga biti površni; budite brutalno poštteni. Što radite u slobodno vrijeme? Prema čemu su neprestano usmjerene vaše misli i radnje? Ako se radi o ragbiju onda prečesto mislite na NFL ili NCAA; ne radi se više o uživanju, nego o pretjerivanju. Je li suprotan spol ono o čemu stalno razmišljate? Ili zarađivanje novca opsjeda vaše misli? Sada otkrivajte ono što vas opija. Zbog toga nam je rečeno da trebamo čitati, obraćati pažnju na Božju riječ i razmišljati o njoj. Ono što najčešće pijete za tim ćete i žeđati. Ono što najčešće jedete za tim ćete i gladovati.

Sjećam se kako je moj trener tenisa u srednjoj školi postao ovisan o Coca-Coli. Počelo je s jednom Colom dnevno pa onda dvije,

tri dnevno. Nastavio je s time sve dok nije pio cijeli sanduk Cole dnevno. Kad bih god otvorio njegov hladnjak u njemu je bilo nekoliko sanduka Coca-Cole, a pored hladnjaka isto toliko u pričuvi da nadomjesti one koje je popio.

Viđao sam druge kako se debljaju i imaju problema sa zdravljem zbog ekstremnog ispijanja sokova. Kao mladi vjernik znao sam da je moje tijelo hram Božji, da sam odgovoran voditi brigu o njemu. Više nisam želio unositi u sebe užasne sastojke iz tih pića pa sam ih prestao piti. Nije bilo lako! Žudio sam za tim sokovima. Jedno sam vrijeme morao umirati sebi.

Isus nam kaže: „Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi“ (Matej 16:24). Da bismo se oslobodili opijenosti, moramo se odreći onoga za čim žudimo. Naučio sam zamjenjivati sokove nečim boljim – čašom vode s limunom. Nisam želio vodu ili žeđao za njom – *želio sam sok* – no prisilio sam se piti litru i pol vode dnevno. Za nekoliko mjeseci više nisam žudio za sokovima. Danas ih uopće ne želim. Danas sam žedan vode!

Ništa drukčije nije ni s Božjom riječju. Isusove su riječi duh i život i istina. Kako bismo ponovo zapalili našu strast za Božjom riječju, nekad se moramo odreći samih sebe jer su nam apetiti i žeđ usmjereni na pogrešne stvari. Na primjer, primijetim li da mediji zauzimaju previše moga vremena i da stalno mislim na njih, brzo se obračunam s njima. Jedno ih vrijeme isključim i zamijenim kvalitetno provedenim vremenom s Bogom i Njegovom riječi. Jedan od najsmislenijih i najučinkovitijih postova koje sam imao nije bilo ustezanje od hrane nego od medija.

Kad se punimo Njegovom riječju i slušamo je, kad uložimo kvalitetno vrijeme u molitvu i poslušamo Njegove upute, onda smo ispunjeni Duhom Svetim. Tada opijenost ili ovisnost Babilona gubi svoju vlast nad nama. Naravno, drugi mogu misliti da smo čudni, ali mi samo mijenjamo svoje navike pijenja. Sada žeđamo za 'vinom' koje daje pravo zadovoljstvo i snagu

Sada jasnije razmišljamo, donosimo prave odluke te lako uočavamo neprijatelja koji traži koga da proždrije. Sotona ne može pobijediti trijeznog vjernika, jer mi znamo i stojimo na saveznicima obećanjima koja je Bog dao. Mi smo budni i ozbiljni. Mi smo naoružani i spremni za bitku.

„Budite trijezni i bdijte,“ upućuje nas Petar u 1 Petrovoj 5:5-9. Ne možete bdjeti ako niste trijezni, ali trijeznost ne znači da ste automatski i budni. Biti budan je svjesni akt volje trijeznog vjernika.

U svrhu naše rasprave definirat ćemo riječ *budni* kao „biti na straži radi moguće opasnosti ili nevolja,“ odnosno kao što stoji u jednom drugom izvoru „biti stalno budan; nikad ne spavati te uvijek bdjeti“. Definicije bi trebale opisivati stanje svakog Kristovog sljedbenika. Budnost je drugi ključni čimbenik stanja oboružanosti. O njemu se ne može pregovarati.

Nekoliko poglavlja prije, bacili smo pogled na nacističku Njemačku za vrijeme Hitlera. Baš kao što je mudar Židov živio i bio budan tijekom tih užasnih godina, tako i vjernik mora biti budan svakog trenutka svakog dana. Opasnost je svuda oko nas jer đavo kruži naokolo gledajući koga da proždre. No postoji ogromna razlika između nacističke države i ovog sadašnjeg svijeta: židovski narod nije imao vlast nad Hitlerom, a mi imamo vlast nad našim neprijateljem. Naš neprijatelj vlada svijetom, ali ne vlada nama. No dopustimo li, može nas proždrijeti. Zato nas apostol Pavao opominje: „U molitvi ustrajte; u njoj *bdijte* sa zahvaljivanjem!“ (Kološanima 4:2).

Način na koji ostajemo budni i na straži je prije svega molitva. Ona nam otvara oči za duhovni svijet, omogućava nam da vidimo iza naravnog i uočimo opasnosti i napade prije negoli se dogode u stvarnosti. Da je ovo istina, savršeno ilustrira večer prije Isusovog odlaska na križ.

Za vrijeme Posljednje večere, Isus je znao u svom duhu da će uskoro proći veliku kušnju. Sve je izgledalo kao i obično, tako dobro i mirno, ali On je bio svjestan onog što se kuhalo. Nakon večere, poveo je svoje učenike na jedno od mjesta na kojem je najradije molio, u Getsemanski vrt. Tamo se povjerio Petru, Jakovu i Ivanu: „*Žalosna* je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i *bdijte* sa mnom!“ (Matej 26:38). Zapazite da je Učitelj posebno rekao: „...bdijte sa mnom.“ Jedna od definicija riječi budnost je „pažljivo stražariti da bi se uočila opasnost.“ Isus je već bio budan i na oprezu, ali je isto tako znao da su Njegovi učenici neosjetljivi na znakove upozorenja sve veće i veće

---

**Način na koji
ostajemo budni
i na straži je prije
svega molitva.**

---

opasnosti koja je dolazila; ništa nisu znali o tome.

Isus je rekao: „Žalosna je duša moja do smrti.“ Ovdje leži glavna tajna budnosti: molitva. Održavanje kontinuiranog molitvenog života omogućava vašoj duši da bude u toku s onim što se događa u duhovnom svijetu. Tada smo više nego spremni uočiti upozorenja, tumačiti ih i onda djelovati u skladu s njima. To je ključno da bi se bilo korak ispred neprijatelja.

ZNAKOVI UPOZORENJA

Na početku našeg braka, Lisa i ja imali smo teško vrijeme. Oboje smo bili mladi kršćani, a dolazili smo iz obitelji koje su morale izdržati mnoge nevolje; to se ponavljalo kroz naraštaje. Lisina je obitelj imala povijest intenzivnih svađa, razvoda i višestrukih brakova. Sotona nije želio napustiti tu utvrdu koju je godinama držao u obitelji pa smo Lisa i ja doživljavali višestruke napade na naš brak.

Ja bih svakog dana molio najmanje jedan sat, a ponekad i dva sata, pa sam kao rezultat toga postao osjetljiv na duhovni svijet. Povremeno bi preplavljujuća *žalost* pogađala u srž mog bića – alarm u mom srcu govorio mi je da je nešto užasno loše. Taj osjećaj nije lako opisati, ali bilo je to nešto poput glodanja, prodiranja, stalna grižnja negdje duboko u meni. Sasvim se sigurno to može opisati kao neka vrsta „žalosti“ unutar mene.

Kad se to prvi put pojavilo, nisam znao što se to događa. Na površini je sve izgledalo dobro, nikakvih vanjskih znakova opasnosti. Lisa i ja smo se jako dobro slagali. Nažalost, prvih nekoliko puta kad je ta žalost došla, ja sam je ignorirao. No svaki bi se put, unutar nekoliko sati, činilo kao da se cijeli pakao obrušio na naš brak. Prepirali bismo se, borili i izgovarali riječi od kojih bismo se oporavljali danima, tjednima, a ponekad mjesecima.

S vremenom sam počeo uočavati obrazac pa bih se svaki put kad bih osjetio kako žalost preplavljuje moju dušu – neovisno kako su stvari dobro izgledale izvana – odvajao na stranu i žarko molio za naš brak. Naravno, đavo je i dalje napadao, ali zato što sam mu se žarko suprotstavljao u molitvi prije njegovog napada, ti su napadi trajali kratko s malo ili nimalo posljedica.

Danas nas neprijatelj ne napada ni tako lako ni tako često kao

nekada. Vjerujemo da mu je dojadilo biti stalno probadan „mačem Duha“ svaki put kad bi planirao napad. Nemojte me krivo razumjeti: Lisa i ja i dalje moramo biti budni. Ne smijemo postati zadovoljni sami sobom ili napustiti svoju stražu. Još se uvijek moramo svjesno i u molitvi suprotstavljati neprijatelju, ali ni blizu tako često kao na početku našeg braka.

Iz tih smo borbi naučili jednu pozitivnu lekciju, a to je da prepoznamo znakove upozorenja o skorom neprijateljevom napadu. Sada smo svjesni koliko je važno ostati budan u svim područjima života, razumijevati žalost koja se podiže u našim srcima neposredno prije napada na naše financije, naše zdravlje, naše odnose i našu službu. Naučio sam moliti Duha Svetog da mi pomogne jer ja često ne znam kako moliti, pogotovo kad se radi o ozbiljnim upozorenjima. On mi pomaže, a pomoći će i vama. On je za vas! Duh Sveti će vam pomoći, čak toliko da će moliti kroz vas ako Mu se predate. Božja riječ obećava:

„Jednako i Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba, ali sam Duh posreduje za nas nezrecivim uzdisajima. A onaj koji ispituje srca zna koja je želja Duha; zna da u skladu s voljom Božjom posreduje za svete.“
(Rimljanima 8:26-27)

Ovi uzdisaji su žalost koju osjetimo duboko u našoj duši, žalost kakvu je Isus osjetio u vrtu one večeri prije razapinjanja na križ. Jednom kad prepoznamo tu žalost, moramo reagirati. Možemo, naravno, izabrati i suprotno od budnosti – nemarnost – te ugasiti žalost tako da je ponovo i ponovo ignoriramo ili potiskujemo. Ili možemo biti budni i predati se Božjemu Duhu.

Duh Sveti ima cilj koji se nalazi iza uzdisaja; on želi dati posebnu riječ pomoću koje se možemo obračunati sa situacijom. Pavao piše: „Molit ću duhom [uz pomoć Duha Svetoga koji je u meni], ali molit ću [inteligentno] mojim umom i razumijevanjem ...“⁴ (1 Korinćanima 14:15, AMP).

---

4 „Molit ću duhom, ali molit ću i umom ...“

BDIJTE I MOLITE

U Getsemanskom vrtu, nakon što je Isus povjerio svojim učenicima da ima žalost i uzdisaje u svojoj duši, tražio je od njih: „Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!“ (Matej 26:38). Zatim se odvojio od njih na udaljeno mjesto u vrtu gdje je molio jedan sat.

Kad se vratio, našao ih je gdje spavaju. Zamislite, spavaju! Zašto su spavali? Je li bilo kasno noću? Jesu li bili iscrpljeni zato što su radili cijeli dan? Jesu li previše jeli dok su večerali tu Posljednju večeru? U Lukinom evanđelju stoji točno objašnjenje zašto su spavali: „Nakon molitve ustade, priđe k učenicima i nađe ih gdje spavaju, obrvani žalošću...“ (22:45).

Njima se, isto tako, spremao skori napad, tako da su i oni osjetili žalost jednaku onoj koju je osjetio Isus. Prilikom Posljednje večere, Petar je odvažno izjavio da će prije umrijeti nego zanijekati Gospodina. Petar je vjerovao da može u vlastitoj snazi ostati čvrst do kraja. Ostali su učenici izjavili isto, da će ostati lojalni svom Učitelju. No Isus je znao da neće samo On biti strašno kušan, nego da će se i odanost Njegovih učenika ozbiljno kušati.

Poslušajte kako se Isus obraća svojim pozaspalim učenicima.

Tada se vrati k učenicima, nađe ih gdje spavaju te reče Petru: „Tako, ne mogoste sa mnom probdjeti ni jednoga sata? Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je spreman, ali je tijelo slabo.“ (Matej 26:40-41).

Ovdje ponovo imamo ključ toga hoćemo li ostati ustrajni u našoj poslušnosti Bogu, ili to samo želimo, ali ne uspijevamo. Mi se jačamo kad smo budni i kad molimo. Juda piše: „Vi se, ljubljeni, naprotiv uzdižite na temelju svoje presvete vjere; molite se uz suradnju Duha Svetoga!“ (stih 20). Molitva stišava našu tjelesnu narav i izgrađuje našeg unutarnjeg čovjeka.

Naše je tijelo slabo; ono će uvijek tražiti put najmanjeg otpora, put koji je najčešće pogrešan. Naše se tijelo ne želi boriti protiv jake struje svjetovnih sila. Molitva, s druge pak strane, izgrađuje našu nutarnju snagu da pobijedimo želje tijela. Ona nas čuva da ne klonemo. Isus izjavljuje: „Iznese im zatim usporedbu o tome kako uvijek treba moliti i nikada ne klonuti“ (Luka 18:1). Drugim riječima, klonut ćemo ako ne molimo, posebno u vrijeme kad

žalosti (uzdisaji) dođu na nas.

Upravo se to dogodilo učenicima te noći u vrtu, klonuli su. Ovi su ljudi spavali onda kad je trebalo moliti. Nisu bili budni za opasnost koja je vrebala. Nisu bdjeli, već su bili nemarni.

Danas vi i ja možemo gasiti ili potiskivati upozorenja Duha na drugi način: uključimo televizor, surfamo na Internetu, šaljemo poruke prijateljima ili idemo na Facebook, razgovaramo na svoje sveprisutne mobitele, igramo igrice na računalu, radimo cijeli dan ili idemo do hladnjaka i jedemo. Sve smo manje osjetljivi na vodstvo i upozorenja Duha Svetoga. Zato gubimo svoju sposobnost da nadvladamo i prođemo kroz nevolje. Gubimo svoju neuništivu snagu koja nam stoji na raspolaganju kroz Božju milost.

Dakle, Isus je opomenuo Njemu najbliže članove osoblja i uputio ih: „Bdijte i molite da ne padnete u napast“ (Matej 26:41). Zatim se ponovo udaljio, molio drugi sat, ponovo se vratio i našao ih gdje spavaju. Ovog ih puta nije probudio i opomenuo; imali su priliku izabrati.

Mnogo će nas puta Bog upozoriti jednom, možda dvaput, ali ako ignoriramo Njegovu prvu opomenu, On će se povući sve dok se ne pokajemo. Kad nas nevolja sustigne i prevlada, onda pitamo frustrirani: „Bože, gdje si?“ On nas je opomenuo, ali nismo slušali.

Isus se ponovo udaljio od svojih uspavanih učenika i molio treći sat. Kad je završio, još su uvijek spavali. A tada su Juda, izdajnik, i hramski stražari došli u vrt i uhvatili Isusa.

RAZLIKA IZMEĐU USPJEHA I NEUSPJEHA

Isus je uspio izvršiti svoj nevjerojatni zadatak milosti tako što je bio trijezan, budan u molitvi i ustrajan sve do samog kraja. S druge, pak, strane, učenici su željeli ostati čvrsti; mislili su da to mogu, ali nisu imali snagu to izvršiti. Baš kako je Isus i predvidio, svaki je od njih doživio napad i bio pobijeđen: „Tada ga svi njegovi učenici ostave i pobjegnu“ (Matej 26:56). Petar je učinio upravo ono što je rekao da *neće* učiniti: zanijekao je Isusa. No ima jedna pozitivna stvar koja se može reći za Petra. On je slijedio Isusa sve do suda. Ostali su, uz iznimku Ivana, odmah pobjegli iz vrta spašavajući glavu.

Koliko samo puta čujemo našu braću i sestre kako imaju dobre namjere, ali im nedostaje ustrajnosti? Zašto? Jer, poput učenika u vrtu, nisu budni u molitvi! Njihov je duh voljan, ali je njihovo tijelo slabo. Zato što nisu bili pravilno naoružani, nisu mogli ostvariti ono što su željeli.

Imali itko pogodniji od apostola Petra tko bi nas poticao „naoružati se”? Te je odsudne večeri bio odvažan u riječima, ali slab u djelima. Isus mu se posebno obratio rekavši: „Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu...” (Luka 22:31). No Petru je, kao uostalom i drugima, nedostajala snaga ustrajnosti potrebna da bi se izdržala noć. Stoga će on, kasnije u životu, opominjati vas i mene da se naoružamo kako bismo trku dovršili, bilo da se radi o jednoj noći, o jednoj sezoni ili čitavom našem životu.

Biti naoružan za bitku znači biti trijezan i budan. Ne smijemo dopustiti da privlačnosti ovog svijeta umrtve našu riješenost ili našu odluku da postanemo kao Krist u svim stvarima. Moramo biti oprezni, budni čitavo vrijeme, jer ne budemo li ustrajno bdjeli zbog đavla koji vani traži koga da proždere, on će se osvetiti.

13.

ODUPRITE SE ĐAVLU

Budite trijezni i bdijte; vaš protivnik, đavao, obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere! Oduprite mu se čvrsti u vjeri, znajući da vaša braća po svijetu podnose iste patnje!¹

1 PETROVA 5:8-9

Sad smo došli do onog dijela Petrove opomene koja se neposredno tiče borbe. On izjavljuje da đavo (uključujući njegove horde) poput lava traži koga će proždrijeti.

No, ipak pojasnimo: đavao nema identitet *lava*. Pismo ga naziva zmijom, zmajem, lopovom, i još nekoliko imena, ali nikada lavom. Isus je pravi Lav, „Lav iz Judina plemena“ (Otkrivenje 5:5). Međutim, smisao Petrove izjave jest da đavo vreba, poput gladnog lava, one koje može proždrijeti. A on će ih zbilja proždrijeti, bez milosti, samo ako ima priliku. Budite sigurni u to. On je pobijeđeni neprijatelj, ali je nemilosrdni protivnik i nikad se ne smije uzimati olako. On ne gaji nikakve osjećaje prema nama niti ima suosjećanja, a ima samo jedan zadatak: ubiti, ukrasti i uništiti.

Da se nalazite na ravnicama Tanzanije, na području lavova ljudoždera, tada ne biste ni pomislili hodati uokolo bez oružja. Ako biste to ipak učinili, velike su šanse da se nećete izvući živi. Ako ste mudri, nosit ćete snažnu pušku i naučiti kako je koristiti. Ako ste naoružani, trijezni i budni, vi ste spremni boriti se i pobijediti. Ništa vam neće nauditi. To je ono što je Petar želio reći.

ODUPRITE SE ĐAVLU

U devetom stihu, Pavao nas snažno potiče da se odupremo đavlu. Riječ *oduprijeti se* grčka je riječ *authistemi*. Thayer ovu riječ definira kao: „biti protiv, oduprijeti se, protiviti se.“ Strong još dodaje: „stati protiv“. U mom se rječniku riječ *oduprijeti se* definira kao „spriječiti radnjom ili argumentom.“ Bez sumnje, riječ se odnosi na

¹ Prijevod Biblije u izdanju GBV i Živa riječ, Rijeka, travanj 2012.

agresivni sukob.

No, dok se mi pripremamo za oružani sukob, poslušajmo Isusove riječi ohrabrenja: „Gledajte! Dao sam vam autoritet i vlast ... nad svakom neprijateljskom silom [koju neprijatelj ima], te vam sigurno ništa neće moći nauditi“² (Luka 10:19, AMP). Nije li to prekrasno? Božje vam obećanje omogućava da ako hodate u Njegovoj moćnoj milosti, nitko i ništa vam neće moći nauditi – čak ni sam đavlo! To je jako važno.

Međutim, vi morate *upotrijebiti* silu koja vam je dana. Ne budete li je koristili, obećanje neće biti na snazi, a onda će vam nauditi. Zbog toga nam Petar zapovijeda da se odupremo đavlu. Nije rekao: „Molite i tražite Boga da ga makne.“ Ne. Mi se moramo đavlu izravno, odvažno i svrhovito oduprijeti.

**Svojom je
odlukom Bog
predao svu vlast
Isusu, a Isus ju je
dalje predao nama**

Nigdje u Novom zavjetu ne možete naći stih koji bi govorio kako trebamo moliti Boga da odstrani đavla iz naših života. Naime, Bog to ne može učiniti! Shvaćam da možete misliti kako sam izgubio pamet kad koristim riječi *ne može* u vezi s Bogom. No to je istina. Bog je čovjeku dao autoritet na zemlji, a On ne ide preko svoje riječi.

Zbog toga se nije umiješao kad se Adam susreo sa zmijom u Vrtnu. Zato je Isus morao doći kao Sin čovječji - da bi pobijedio đavla. I zato se tijelo Kristovo mora izravno oduprijeti sotonu i njegovim hordama.

Svojom je odlukom Bog predao svu vlast Isusu, a Isus ju je dalje predao nama. Kao Njegovo tijelo, mi se moramo boriti, ali to je, kako Pismo veli, „plemenita bitka“ (vidjeti u 1 Timoteju 6:12).

NAŠ NAJBOLJI PRIMJER

Želimo li naučiti kako se oduprijeti đavlu, od koga nam treba učiti ako ne od Isusa? Možemo puno naučiti od Njegovog boravka u pustinji.

„Isus, pun Duha Svetoga, vrati se s Jordana, i odvede ga Duh

² „Eto, dao sam vam vlast da bez pogibli gazite zmije i štipavce, i moć nad svakom neprijateljskom silom, te vam sigurno ništa neće moći nauditi.“

u pustinju četrdeset dana, gdje ga je kušao đavo.“ (Luka 4:1-2).

Đavo je kušao Isusa četrdeset dana. To znači da se Isus morao prilično odupirati. Prvi zabilježeni sukob dogodio se na kraju tog razdoblja od četrdeset dana; radilo se o pokušaju da se navede Isusa upotrijebiti svoju božansku snagu kako bi dokazao da je Sin Božji. Isus je bio gladan pa Mu je neprijatelj predložio neka preтвори kamen u kruh. Isus je odvažno odgovorio: „Pisano je: ‘Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih’“ (Matej 4:4).

U ovoj su situaciji sadržane barem tri pouke za nas. Prvo, Isus je munjevito prepoznao kušnju i reagirao na nju. On nije o njoj razmišljao niti umovao, što bi dalo priliku da se sotonin prijedlog začne u Isusovom srcu. Trebamo slijediti Njegov primjer.

Drugo (i vrlo važno), Isus je govorio izravno đavlu. Nije molio svoga Oca neka makne toga napasnika ili kušnju. Niti je s neprijateljem komunicirao neizravno, nešto poput ovoga: „Nije Božja volja da me sotona nadvlada, stoga neću popustiti ovoj kušnji.“ Ne, On se izravno i oštro obračunao sa sotonom. Vi i ja trebamo činiti isto tako. Rečeno nam je: „Ne dajte đavlu šansu“³ (Efežanima 4:27).

I konačno, Isus je govorio pisanu Božju riječ. Zapazite što je rekao: „Pisano je ...“ Zašto je to važno? Jer je Božja riječ naš mač. Pavao kaže: „Prihvatite ... mač Duha, to jest riječ Božju“ (Efežanima 6:17). Božja riječ nije fizičko oružje, ali je izvanredno duhovno oružje. Isus je doslovce izbo neprijatelja svojim duhovnim mačem, a nema sumnje da je boljelo. Međutim, neprijatelj je ekstremno žilav i ne odustaje lako. Zadobio je bolan udarac, ali nastavlja napadati.

U slijedećem zabilježenom napadu, sotona nudi Isusu prečac za osvajanje kraljevstava svijeta, koja je Adam zgriješivši predao đavlu. Sve što je Isus trebao učiniti bilo je da mu se pokloni i štuje ga. Ali mu Isus odgovara: „Stoji pisano: ‘Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služiti!’“ (Luka 4:8).

Isus je rekao neprijatelju da Ga se kloni. To je isto kad vi i ja odvažno kažemo: „Odlazi!“ A onda je Isus ponovo upotrijebio Božju riječ kako bi još jednom ubo neprijatelja.

Kušanje se nastavilo sve dok neprijatelj nije više mogao podnijeti probadanje. Luka bilježi: „Đavo, pošto je iscrpao sve moguće

3 „I ne dajte mjesta đavlu!“

kušnje, udalji se od njega do pogodna časa“ (Luka 4:13).

ZAUSTAVLJENI PASTOR

Prije nekoliko godina, jedan je pastor, kojeg ću nazvati Ken, došao u moj ured. Ken je bio mlad, snažan i lijep čovjek, blagoslovljen izvrsnom ženom i djecom. Prije negoli je postao vjernik, bio je ovisnik o drogama. Ken je bio tako zahvalan za oslobođenje i spasenje da bi često plakao tijekom slavljenja. Duboko me je dirnulo kad sam vidio koliko taj čovjek ljubi Isusa. Bio je to nježan čovjek, dobar muž i odličan otac. Puno je volio, svjestan koliko mu je puno oprošten.

No već mjesecima je vodio žestoku bitku, ali o tome nikome nije govorio. Konačno, budući da više nije mogao izdržati pritisak, odlučio se povjeriti meni. Ulazeći u moj ured imao je jadan izraz lica.

„Što je na stvari?“ upitao sam.

Ken mi je počeo govoriti o svojoj obiteljskoj povijesti. U njegovoj su obitelji mnogi članovi bolovali od srčanih bolesti od kojih bi umirali prije vremena, pogotovo muškarci. „John, žestoko se borim protiv straha da ću umrijeti od srčanog udara,“ rekao mi je. Idem na redovne liječničke preglede i do sada je sve u redu. Međutim, ne mogu se otresti tog straha od iznenadne smrti. Živim s time, ali me to ponekad jednostavno preplavi. Počnem se strašno znojiti – odjeća mi se natopi znojem. To se događa tijekom noći, ili kad sam sâm, pa čak kad sam među ljudima ili na službi u crkvi. Čini se kao da nemam kontrolu nad tim strahom – dolazi iznenada, bez upozorenja, i svega me obuzme.

„Žarko sam molio. Molio sam Boga da makne taj strah od mene i pomogne mi da se othrvam tim strašnim osjećajima.“

Tu sam se ja uključio.

„Ken, upravo je to razlog zašto ne vidiš nikakve rezultate. Ti se moliš Bogu, umjesto da se izravno obratiš neprijatelju kao što je to Isus činio u pustinji. Božja nas riječ posebno upućuje: ‘Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas!’ (Jakov 4:7). To moraš učiniti! Isus je pobijedio sotonu, zatim je otišao na nebo i sjedi s desne strane Boga. Prije odlaska, dao nam je vlast i moć da izvršavamo Njegovu

volju nad pobijeđenim neprijateljem. Isus je to jasno mislio rekavši: '... što vam se duhovi pokoravaju ..' (Luka 10:20). Oni nas *moraju* slušati. Rečeno nam je da koristimo Božju riječ, da je govorimo neprijatelju i zapovjedimo mu da bude poslušan obećanju Božjeg saveza."

Spustio je glavu. Mogao sam vidjeti kako se povlači. Mislim da se Ken nije složio s mojim savjetom. On je došao jer je znao da su drugi dolazili i primili pomoć. Bio je to čovjek vjere, koji je iskreno vjerovao da će Bog odgovoriti na njegov vapaj, no nije vidio rezultat i zato je bio očajan.

Tražio sam neku ilustraciju, kad mi je odjednom Duh Sveti dao odgovarajući primjer. „Ken, Predsjednik Sjedinjenih država službeni je zapovjednik cjelokupnih oružanih snaga Sjedinjenih Država. Jednostavnije rečeno, on je glava, vođa i šef cjelokupnog osoblja oružanih snaga.

Zamisli, sada, jednog od naših vojnika u Iraku. Neprijatelj puca na njega sa svih strana, ali vojnik ne uzvraća paljbu. Frenetično i pun straha, hvata se za radio-vezu i pokušava nazvati Bijelu kuću. Predsjednik konačno odgovara na poziv, a vojnik ga moli: „Gospodine Predsjedniče, nalazim se pod neprijateljskom vatrom. Neprijatelj puca po meni i nastoji me ubiti. Gospodine Predsjedniče, molim vas dođite i ubijte neprijatelja koji me napada. Očajan sam i preplašen! Molim vas, dođite mi pomoći!”

Upitao sam Kena: „Naravno, život ovog vojnika u velikoj je opasnosti, no usprkos tome, kako će Predsjednik odgovoriti na tu njegovu frenetičnu molbu?”

Nastavio sam odgovarati na vlastito pitanje: „Predsjednik će zaurlati na vojnika: ‘Što je tebi da *me* zoveš? Dao sam ti najbolju vojnu obuku na svijetu. Dao sam ti najbolje oružje koje postoji. Dao sam ti autoritet da u ime Sjedinjenih Američkih Država uništiš neprijatelja. Vojniče, spuštaj slušalicu i počni uzvraćati paljbu. Uništi neprijatelja! Zatim bi Predsjednik spustio telefon i očekivao da vojnik dalje radi svoj posao.”

Vidio sam kako svjetlo dolazi u Kenove oči.

„Ken,” nastavio sam, „tebi je predan mač, a neprijatelj protiv kojeg se boriš nema oružje. Zapravo, on je potpuno razoružan jer Gospodin „Razoruža Poglavarstva i Vlasti i javno ih izloži ruglu vodećih u pobjedonosnoj povorci pobijeđene njime” (Kološanima 2:15).

Ti imaš legitimno oružje; neprijatelj ima samo zastrašivanje. No to nije sve, tebi je, isto tako, dana moć i autoritet u imenu Isus. Rečeno nam je da se „Isusovu imenu ‘pokloni svako koljeno’ ... i da svaki jezik prizna ... Gospodar je Isus Krist“ (Filipljanima 2:10-11).

Tebi je predano oružje Božje: oklop pravednosti, štit vjere, kaciga spasenja i tako dalje. Tvoj štiti vjere neće samo ugasiti *neke*, već sve strelice zloga, koje on odapinje na tebe. Bog ti je rekao u svojoj Riječi: ‘Neće uspjeti oružje protiv tebe skovano. Dokazat ćeš da je zao svaki jezik što na te udari na sudu. To je baština slugu Jahvinih ..’ (Izaija 54:17). Ken, Bog izričito kaže da si *ti* taj koji mora odbiti napad. On to ne čini; *ti* se moraš obratiti đavlu i govoriti mu. Ti stalno zoveš Boga, a Bog ti stalno govori – poput Predsjednika – ‘Uništi ga!’ Ili „Probodi ga mačem!“

Sada je Ken gledao ravno u mene. Uvidio je mudrost u primjeru koji sam dao nadahnut Duhom Svetim. Otišao je iz mog ureda s nadom i vjerom. Tri tjedna kasnije, Ken je ponovo došao u moj ured cereći se od uha do uha. Imao je čvrstinu u koraku, treptaj u očima i iskru u svom glasu: „Johne, moram ti reći što se dogodilo!“

Nagnuo sam se prema njemu, očekujući fantastičan izvještaj.

„Baš sam išao u crkvu u nedjelju ujutro kad je ponovo počelo,“ rekao je Ken. „Užasan strah se podigao u meni da će me toga istoga trena pogoditi srčani udar, a ja ću pasti mrtav. Počeo sam se znojiti; bio sam skroz mokar. No, umjesto da vapim Bogu, kao što sam to uvijek činio, bilo mi je dosta. Počeo sam se strašno ljutiti na đavla. Ljutnja je ključala u meni i, bez ikakvog upozorenja ženi koja je sjedila do mene u automobilu, udario sam šakom po ploči automobila. Skoro je iskočila kroz krov automobila! Povikao sam: ‘Đavle, sad je dosta! Završio sam s tobom i ovim strahom!’ Zatim sam počeo naglas, strastveno, navoditi što kaže Božja riječ o mojem životu.

Johne, kad sam udario šakom o ploču automobila i povikao: ‘Đavle, sad je dosta!’ odjednom sam imao viziju unutar moga srca. Vidio sam Isusa na prijestolju na nebu, a u trenutku kad sam se suprotstavio đavlu, Isus je skočio od uzbuđenja, podigao svoje ruke uvis i uzviknuo: ‘To!’“

Ken se počeo smijati dok je govorio: „Johne, bilo je kao da Isus kaže: ‘Toliko sam dugo čekao da to učiniš. Tako sam sretan što si

konačno djelovao.”

Ken se više nikad nije podložio strahu. Danas, nakon gotovo dvadeset godina, ovaj dragi Božji čovjek je živ i zdrav i ima veliku crkvu na jugu Sjedinjenih Država. Ide mu jako dobro – fizički i *duhovno*.

ODUPIRITE SE BEZ PRESTANKA

No, pogledajmo sada поближе Petrove riječi:

Budite trijezni i bdijte; vaš protivnik, đavao, obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere! Oduprite mu se čvrsti u vjeri...
(1 Petrova 5:8-9)

Ako se sjećate iz 1. poglavlja, riječ čvrsti sinonim je riječi ustrajni. Biblija nas ne uči da je neprijatelju, kad smo mu se jednom oduprili, zabranjeno vratiti se i pokušati ponovo. Ne, stvar je upravo suprotna: on može pokušavati opet i opet i opet ... Kroz vrijeme sam naučio da je upravo to mjesto na kojem se mnogi kršćani obeshrabre i dožive neuspjeh. Oni misle: *Mislim da to ne funkcionira* ili *Vjerojatno nemam sve što je potrebno*. To su ogromne laži. Ne možemo si dopustiti da im vjerujemo – nikada.

Evo jedne priče koja to dobro ilustrira. Lisa je imala grčeve kad je bila beba. Ovo se stanje pojavljuje kod beba, obično do jedne godine starosti. Sve bebe plaču, ali beba koja ima grčeve plače satima, a vi ne možete učiniti ništa kako biste ju umirili i uklonili bol. Neprestano se plakanje pojavljuje gotovo svakodnevno, a takvo stanje može trajati mjesecima. Liječnici nisu sigurni što uzrokuje grčeve, no mnogi vjeruju kako je to rezultat nedovoljno razvijenog probavnog sustava.

Naš se prvorođeni sin, Addison, borio s grčevima. Sjećam se kako je strašno plakao a da nije bilo, kako se činilo, nikakvog razloga. Prvih nekoliko puta činilo se da plakanju nema kraja. Lagano smo ga lupkali po leđima, ljuljali ga, pjevali mu, ali se on i dalje derao. Osjećali smo se bespomoćnima jer ga nismo mogli utješiti. Nakon nekog vremena, uzeo bih ga na ruke i zapovjedio boli da napusti njegovo tijelo. Obračao sam se izravno njegovom probavnom sustavu. Zatim bih glasno i snažno molio u Duhu, i - Addison bi zaspao.

Jedne noći, Lisa je bila u kupaonici, a ja sam legao u krevet. Odjednom smo iz dječje sobe začuli krik koji ledi krv u žilama. „Johnne, opet grčevi,“ zvala me Lisa.

Ustao sam iz kreveta i pogledao na sat na noćnom ormariću. Ponoć i jedanaest minuta. Požurio sam u dječju sobu, podigao Addisona iz njegove kolijevke i zapovjedio boli da napusti tijelo moga djeteta u Isusovo ime. Zatim sam molio u Duhu dok Addison nije zaspao. To je trajalo petnaestak minuta.

Slijedeće noći, oboje smo bili u krevetu kad se opet začuo taj strašni vrisak. Priznajem da mi je prva misao bila: „*To ne funkcionira! Ti se moliš i moliš za njega, a njemu nije bolje. Ti si neučinkovit i nemaš vjere.*“ Morao sam svjesno odagnati te misli iz svoje glave i zamijeniti ih s onima što Božja riječ kaže o odgovoru na molitvu. Rekao sam Lisi: „*Ja ću se pobrinuti za ovo.*“

Ustao sam i pogledao na sat. Ponoć i jedanaest minuta. „*To je slučajnost,*“ pomislio sam. Požurio sam u dječju sobu, k Addisonu, zagrlio ga, zapovjedio boli da napusti njegovo tijelo u Isusovo ime, i molio u Duhu dok nije zaspao. Ponovo, trajalo je to petnaestak minuta.

Slijedeće je noći, Lisa bila u kupaonici, a ja u krevetu. I ove, sada treće noći za redom, čuli smo onaj strašni vrisak. Ovog sam puta mislio gore nego prošle noći: „*Johne, već se dva tjedna moliš za Addisona. Molio si se sinoć i noć prije toga. Shvati već jednom; ne činiš dobro svom djetetu! Tvoje molitve ne vrijede!*“ Opet sam odagnao ove misli i zamijenio ih s Božjom riječju te ustao iz kreveta.

Pogledao sam na sat. Morao sam dva puta pogledati. Bilo je točno ponoć i jedanaest minuta. Sad sam bio ljut! Stuštio sam se u dječju sobu, vidio svoje dijete kako se muči, došao do kolijevke i položio mu ruku na prsa. Gledao sam u svog dječčaćića i osjetio kako ga ne gledam samo ja; bilo je kao da ga Duh Sveti gleda kroz moje oči.

Ljutit i s velikim autoritetom, povikao sam: „Ti nečisti duše grčeva i slabosti, dosta mi je toga da mučiš moga sina! Ja lomim ovo prokletstvo koje dolazi od Lisine obitelji, i zapovijedam ti u Isusovo ime da makneš svoje prljave ruke s Addisona! Smjesta da si otišao odavde i ne vraćaj se više!“ Mogli biste pomisliti da se dijete prestravilo, no dogodilo se upravo suprotno. Mali je Addison odmah prestao plakati, pogledao me nježno, sklopio očice

i zaspao. To je bio zadnji put da je plakao zbog grčeva. Od te noći, on je bio jedna normalna i sretna beba. Neprijatelju je dojadilo da se nateže s mačem koji ga je probadao. Otišao je od Addisona i više se nije vratio.

Za manje od tri godine u obitelj je stigao naš drugi sin, Austin. Nekoliko mjeseci nakon rođenja, i on je počeo pokazivati slične simptome. Znao sam što je na stvari pa sam bio spreman za još jednu bitku. S autoritetom sam govorio jednom ili dvaput i strašno je plakanje prestalo. Grčevi su prestali za nekoliko dana i više nikad nisu mučili Austina. Kad se nekoliko godina kasnije rodio naš treći sin, Alec, više nije bilo problema s grčevima. Krug je bio prekinut. Zamišljam neprijatelja kako razmišlja: *„Ako opet pokušam, ponovo će me udariti i probosti mačem – Božjom riječju.“*

Dragi prijatelji, ustrajno se odupirite đavlu. Korite ga izravno i oštro u autoritetu koji imate u Gospodinu Isusu Kristu. *Naša odlučnost da budemo slobodni od ropstva mora biti veća od odlučnosti našeg neprijatelja da nas zarobi.*

Nikad neću zaboraviti svjedočanstvo velikog misionara poslanog Indijancima u Meksiku. On je uglavnom radio u malim planinskim selima. Tako su u jednom selu gdje je djelovao gotovo svi seljani bili vjernici. Jedne su ga noći probudili. Bili su vrlo uzrujani. Dijete jednog para koji je pohađao misijsku crkvu upravo je bilo umrlo. Članovi obitelji su zvali misionara da hitno dođe i moli. Odmah je ustao, otišao k njima i zapovjedio duhu smrti da napusti dijete. U roku od minute, beba je počela kašljati, kihati i disati. Beba se vratila iz mrtvih! Svi su slavili, a misionar se vratio kući i ponovo zaspao.

Nedugo zatim, ljudi su ponovo kucali na njegova vrata. Beba je umrla i drugi put. Misionar je ustao, ukorio duh smrti i dijete se ponovo vratilo u život. Misionar je rekao kako se morao suprotstaviti duhu smrti nekoliko puta tijekom te noći dok nije konačno otišao i ostavio to dijete zauvijek.

Dijete je preživjelo, i u vrijeme misionarovog izvještaja, bilo je to jedno vrlo zdravo dijete u selu.

STOJTE ČVRSTO

Previše često gledam kako vjernici trpe gubitke. Dobronamjerni ljudi prime prave blagoslove, iscjeljenja i čudesa od Boga, ali u nekoliko dana, tjedana, mjeseci, pa čak i godina, izgube ono što su primili. Zato nas Biblija uči da „... što je dobro zadržavajte“ (1 Solunjanima 5:21). Svaki vjernik treba razmišljati, pamtiti i čvrsto stajati na ovoj opomeni, a sâm sam to naučio kao mladi kršćanin.

Veći dio svog tinejdžerskog života trpio sam dosadnu bol u križima. Godinu dana nakon što sam postao vjernik, išao sam na službu zajedno s jednim prijateljem. Službenica koja je vodila službu, objavila je: „Ovdje ima netko tko pati od bolova u leđima, posebno u predjelu križa.“

Odmah sam znao da se to odnosi na mene, no bio sam pomalo podozriv u vezi onoga što se ima dogoditi. Većinu sam svoga života išao na mise u katoličku crkvu i nije bilo baš ugodno kad bi svećenik prozivao nekoga. Ostao sam sjediti. Kad je žena nastavila dalje sa službom, odahnuo sam.

Deset minuta kasnije ona je rekla: „Žao mi je, ali Gospodin ne želi ostaviti ovu stvar. Netko na ovom sastanku treba iscjeljenje bolnih križa.“

Opet sam pomislio: „*Ma ja neću ići naprijed pred sve te ljude. Ne mičem se.*“ Međutim, ovog me puta Duh Sveti nutkao pa sam stavio na stranu svoja razmišljanja i odlučio odgovoriti na poziv. Službenica i njezin suprug molili su se za moja leđa; bio sam iscijeljen na licu mjesta. To me oduševilo! Leđa su me boljela godinama. Stvarno sam bio zanesen onime što je Bog učinio te noći u mojem tijelu.

Slijedećih nekoliko tjedana uživao sam što me leđa više ne bole. Bilo je predivno. Uživao sam se saginjati da bih isprao zube ili se obrijao, a da me nije stegnulo u leđima kad bih se ispravljao. Bio sam tako sretan i zahvalan Bogu za ono što je učinio.

Mjesec dana poslije, ležao sam u krevetu, gotovo spreman zaspati, kad je nešto ušlo u moju sobu. Nisam to mogao vidjeti, ali sam posve sigurno osjetio. U moju je sobu dopiralo svjetlo mjesečine kroz prozor, ali čudno je bilo da se u sobi smračilo. Kad je ta prisutnost ušla, s njom je ušao i strah. Odjednom sam osjetio istu onu bol u križima s kojom sam se godinama borio. Kroz

glavu mi je prošla misao: „Izgubio si svoje iscjeljenje! Dani bez boli su završili. Imat ćeš bolna leđa cijeloga života.“

Kao mladi sam vjernik neprestano čitao Božju riječ te sam dovoljno znao i mogao prepoznati napad. Neprijatelj me pokušavao uhvatiti na laž kako bi bol mogla ostati. Odmah sam skočio iz kreveta i počeo hodati po sobi, vičući: „Sotono, ja sam iscijeljen na službi prije dva tjedna. Ja se držim toga! Biblija kaže da sam iscijeljen Kristovim ranama. Ti mi nećeš vratiti tu bol. Moja su leđa zdrava. Stoga ti zapovijedam da napustiš moje tijelo, moju sobu, i moj stan, sada, u Isusovo ime!“

Soba se doslovno rasvijetlila. Strah kao i prisutnost koja je pratila napad nestali su, a nestala je i bol. Od tada se više nisam morao boriti s tim napadom boli u križima.

**Moramo biti
ustrajni i čvrsto
držati ono što smo
primili od Boga.**

Isus kaže: „Drži čvrsto ono što imaš, da ti nitko ne ugrabi vijenca!“ (Otkrivenje 3:11). Moramo biti ustrajni i čvrsto držati ono što smo primili od Boga.

Svjedočio sam jednoj od najtužnijih priča koju znam. Radi se o čovjeku koji je primio čudesno iscjeljenje na jednoj službi u crkvi, na kojoj sam propovijedao. Mnoštvo je bilo veliko pa sam zbog toga molio skupnu molitvu. Opazio sam čovjeka koji se savio prema naprijed, plakao usred tog mora ljudi ispred mene. Otišao sam do njega kako bih vidio što se dogodilo. Ispostavilo se da je podnio nekoliko operacija na svojoj kralješnici te je bio invalid. Imao je kroničnu bol, ali je sada bio potpuno iscijeljen. Čovjek je plakao, plakao i plakao od radosti, kako još nisam vidio odraslog muškarca da plače, zbog te predivne slobode koju je dobio.

Tjedan dana kasnije sreli smo se u restoranu. Smiješio se, bio pun života te mi ispriповijedao kako se riješio invalidnosti i sada uživa u svojoj novostečenoj slobodi. Bio sam tako sretan zbog njega.

Nakon nešto više od godinu dana ponovo sam ga sreo. Nije mi prišao s osmjehom kao prije. Zapravo, uopće mi nije prišao. Prepoznao sam ga i pitao ga kako je. Rekao mi je da se problem s leđima vratio. Dovodio je u pitanje autentičnost iscjeljenja koje je primio one večeri na službi. Pokušao me je uvjeriti da ovaj

povratak boli uopće nije loša stvar jer ga Bog kroz bol uči životnim lekcijama. Pokušao sam podijeliti s njime što Isus kaže o tome kako treba „čvrsto stajati“, ali ga to nije zanimalo. Sebe je uvjerio u suprotno.

Do dana današnjeg to je dobar čovjek, odličan otac i muž koji, nažalost, nosi breme za koje je Isus platio ogromnu cijenu kako bi ga tog bremena oslobodio.

NEMOGUĆE JE NE PRIMITI

Ovo što ću sada reći stvarno je vrlo važno. Ako vjerujete i čvrsto se opirete zlome, vi ćete uvijek pobijediti. Ustrajte, objavljujte i djelujte hrabro se držeći obećanja: „Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas!“ (Jakov 4:7).

Grčka riječ za *pobjeći* je *pheugo*. To znači „nestati, pobjeći, odletjeti i tražiti sigurnost u letu.“ Čak sam čuo da riječ *pheugo* znači „bježati ukočen od straha.“ To je dobro! Božja riječ ne kaže da bi đavo *mogao* pobjeći. Ne, ako mu se oduprete, on *će* pobjeći. On *mrzi* odvažan, na bibliji utemeljen otpor!

Morate shvatiti da vas se neprijatelj boji! Kad vas pogleda, on vidi nešto drugo nego što vide vaši prijatelji; on vidi Krista. Vi ste tijelo Kristovo; vi ste Božji pomazanici. Vi ste stvoreni na sliku Onoga tko je uništio sotonu i razoružao ga oduzevši mu sav njegov oklop i oružje. Vi ste velika prijetnja. Mnogi su od nas dopustili mašti da prenapuše silu koju ima sotona, ali on se nalazi ispod vas – ispod nogu tijela Kristovog. Čak i da ste najmanji prst u tijelu Kristovu, sva sila koju neprijatelj ima ispod je vašeg položaja u Kristu. Zapravo, Pismo objavljuje:

Kako pade s nebesa Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti, vladaru naroda? U svom si srcu govorio: Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići. Na zbornoj ću stolovati gori na krajnom sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu. A sruši se u Podzemlje, u dubine provalije!“ Koji te vide, motre te, i o tebi razmišljaju. „Je li to čovjek koji je zemljom tresao i drmao kraljevstvima ...?“ (Izaija 14:12-16).

Povijesno gledano, Izaija je pisao o kralju Babilona. Međutim, proročko Pismo uvijek ima dvije različite primjene i ispunjenja

– jedno je naravno, a drugo duhovno. Izaija je pisao o naravnoj osobi čije su snage uništavale pojedince, obitelji i narode, ali je na duhovnoj razini, bez ikakve sumnje, govorio o sotonu.

Prema Izaiji, sotonin je svršetak u najdubljem dijelu ognjenog jezera gdje će on i njegovi sljedbenici biti „mučeni dan i noć, u vijeke vjekova“ (Otkrivenje 20:10).

Nemoguće je ne primiti blagoslov i oslobođenje od Boga ako vjerujete i stojite protiv sila tame koje vam se protive. Može se raditi o području financija, mudrosti, zdravlja, posla, službe ili, što je još važnije, vaše sposobnosti da pomažete drugima. Budete li se borili mačem Duha, uvijek ćete doći na vrh, baš poput Isusa.

RIJEČ UPOZORENJA

Prije negoli zaključim ovo poglavlje, želim upozoriti na dva ekstrema koja sam uočio u tijelu Kristovom. Prvi ekstrem je vidjeti đavla iza svakog grma. Kršćani iz ove skupine postaju u tolikoj mjeri svjesni demona da svoj pogled skinu s Gospodina. To je vrlo nezdravo.

Drugi ekstrem je voljeti Boga, ali potpuno ignorirati neprijatelja, poput pastora Kena koji je posjetio moj ured. Dominirajući svjetonazor kršćana iz ove skupine je ovaj: „*Ako zlome ne pridajem nikakvu pažnju, na koncu će sam otići.*“ To je isprazna misao i nije istina. Nama ja zapovjedbano da se aktivno odupiremo neprijatelju i da to ne prestajemo činiti, sve dok se Božja volja ne ostvari. Moramo imati na umu da se ono s čime se ne suočimo u Isusovo ime neće promijeniti. Nemojte bježati od sukoba! Vaša je to dužnost kao građanina kraljevstva. U tome se sastoji vaša poslušnost Bogu, a to sigurno potpada pod veličanstvenu snagu koju vam je Bog dao po svojoj milosti.

Biblija nas uči kako živjeti na duhovno zdrav način. Rečeno nam je: „... ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena! Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa ...“ (Hebrejima 12:1-2). Zdrav životni stil imamo onda kad svoj pogled stavimo na Isusa i držimo ga na Njemu. Ako đavo ili bilo koji demon stane na vaš put, raspalite po njemu! Oduprite mu se i on će pobjeći! Ali odmah zatim stavite svoj pogled natrag na Isusa. On je onaj tko vam daje

vjeru, onaj koji će vas u toj vjeri i usavršiti.

14.

NAJVIŠI OBLIK OTPORA

Oduprite mu se čvrsti u vjeri, znajući da vaša braća po svijetu
podnose iste patnje!¹

1 PETROVA 5:8-9

Zamislite da je neprijateljska oružana sila izvršila invaziju na vašu zemlju i drži je zarobljenu godinama. Da biste oslobodili svoju zemlju, morate ne samo napasti neprijatelja u izravnoj bici, već morate uništiti i utvrde koje je podigao. To mogu biti skrivena minska polja, minirani predmeti, bunker, baze – samo da navedem njih nekoliko.

Međutim, utvrda s kojom se najteže boriti je izopačeni, pokvareni svjetonazor kojeg je neprijatelj usadio u stanovnike vaše okupirane zemlje. Ova se vrsta protivljenja ne može svladati izravnim napadom, jer je on psihološke, a ne fizičke naravi. No ne uspijete li pobijediti u ovom podmuklom vidu rata, sve što ste osvojili u izravnim bitkama može biti izgubljeno.

U ovom ćemo se poglavlju naoružati za ovu vrstu otpora. Kao i kod izravnog ratovanja, i ovdje moramo biti čvrsti – ustrajni. Ako li ne, svi ostali vidovi borbe postaju beznačajni. Apostol Jakov naglasio je ovaj vid duhovnog ratovanja kad je pisao: „Prema tome, pokorite se Bogu! Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas!“ (Jakov 4:7).

U ovom stihu, Jakov otkriva da je najprobitačniji način borbe protiv đavla taj da se pokorimo Bogu. To znači živjeti tako da se neprestano pouzdajemo u Boga i slušamo Ga. Čineći tako uvodimo Njegove načine i Njegova načela u izopačena i pokvarena područja svijeta oko nas. Apsolutna poslušnost glavni je način borbe protiv utvrda ili napada neprijatelja kao i način osvajanja nove razine autoriteta i vodstva. Poslušajte Pavlove riječi:

Iako, naime, živimo u tijelu, ne borimo se na tjelesan način. Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za

---

¹ Prijevod Biblije u izdanju GBV i Živa riječ, Rijeka, travanj 2012.

rušenje utvrda. Mi obaramo mudrovanja i svaku oholost koja se diže protiv priznanja Boga, i zarobljujemo svaki razum da se pokorava Kristu. I pripravnici smo kazniti svaku nepokornost čim vaša pokornost postane savršena." (2 Korinćanima 10:3-6).

Đavlove su utvrde procesi razmišljanja, svjetonazori, filozofiranja, intelektualni pogledi, zamisli i svi drugi psihološki obrasci koji se protive znanju ili volji Božjoj. Tu spadaju ljubomora, pohlepa, sebičnost, manipulacija, požuda, mržnja, svađa, zavodjenje i zavist, da nabrojimo samo neke. Ovi su stavovi srca ili uma neprijatelji Božjoj istini, i oni potiču stvarne duhovne sukobe. Međutim, kao što je Pavao pisao, naša poslušnost nam daje snagu da stanemo ukraj ovim oblicima neposlušnosti.

RASTI U KRISTU

U prethodnom smo poglavlju naveli da se naša razina autoriteta i vlasti povećava s uspješno svladanim nevoljama. Drugim riječima, mi rastemo i razvijamo se do mjesta na kojem ćemo vladati. Vratimo li se Petrovoj opomeni da se „oboružamo“ razumjet ćemo stvari još bolje:

„Prema tome, budući da je Krist umro tijelom, i vi se oboružajte istom mišlju – jer onaj koji je trpio tijelom prekinuo je s grijehom – da provedete ostatak tjelesnog života ne više prema ljudskim strastima, već prema volji Božjoj!“ (1 Petrova 4:1-2).

Oni koji su trpjeli nevolju *prekinuli su s grijehom*. Što je Petar pod time mislio? On govori o duhovnoj zrelosti, o tome da se postane odrastaomuškaraciliženauKristu. „Duhovno odrasla osoba“ u kraljevstvu ne živi više za svoje ljudske želje, već je potpuno predana vršenju Božje volje. On ili ona više ne podliježu pritiscima sustava ovog svijeta; sada su spremni rušiti utvrde. Pavao opisuje ovu snagu u 2 Korinćanima 10:6 kao „pripravnici smo kazniti svaku nepokornost čim vaša pokornost postane savršena“.

Imajmo na umu da smo, neovisno o našim godinama, rođeni kao bebe u Božju obitelj. Bog očekuje od nas da rastemo. On nam zapovijeda: „Budući da ste tek rođena dječica, čeznite za onim čistim duhovnim mlijekom, da po njemu uzrastete za

spasenje ...“ (1 Petrova 2:2). Jednako kao i kod naravnog sazrijevanja (dojenačka dob, djetinjstvo i odrasla dob) tako i u duhovnom odrastanju imamo faze. Pavao veli: „I ja vama, braćo, nisam mogao govoriti kao duhovnima, nego kao tjelesnima, kao *maloj djeci* u Kristu“ (1 Korinćanima 3:1). Vjerojatno su ovi kršćani u Korintu bili odrasle osobe, ali su u pogledu duhovne zrelosti bili bebe. Tužno je to mjesto za svakog vjernika da bi na njemu ostao.

U jednoj drugoj poslanici, Pavao pokazuje slijedeću fazu duhovnog rasta, djetinjstvo: „... da ne budemo više malodobni, igračka valova, okolo tjerani svakim vjetrom nauke u ljudskoj prijevornoj igri ...“ (Efežanima 4:14). Pavao ponovo piše: „Braćo, ne budite više djeca po razboritosti, već po zloći budite djeca, a po razboritosti budite *zreli ljudi!*“ (1 Korinćanima 14:20). Moramo biti bez krivnje poput male djece samo onda kad se radi o zloći; no, kad se radi o razumijevanju i čvrstoći vjere tada moramo biti zreli, odrasli vjernici.

Beba će reagirati u skladu s odgojem koji prima, neovisno o tome je li taj odgoj dobar ili loš. Djeca su, istodobno, vrlo ranjiva te se na njih lako utječe. Međutim, odrasla osoba vrlo često zna gdje stoji pa ju ne mogu pogrešne sile tako lako pokrenuti. Nas se potiče da rastemo u Kristu kako bismo mogli čvrsto stajati u istini i učinkovito odbiti ili kazniti svaku neposlušnost. Prema Pavlu, potrebno je razumijevanje da bi osoba bila zrela u Kristu. No ima tu puno više toga što je Petar dotakao.

Kako rastemo duhovno? Bit će nam od pomoći promotrimo li prvo fizičko i mentalno odrastanje. Čega je fizički rast rezultat i čime je ograničen? *Vremenom*. Jeste li ikad vidjeli šestomjesečnu bebu visoku metar i osamdeset? Ne, obično je potrebno petnaest do osamnaest godina da odrasla osoba dosegne tu visinu. Fizički je rast funkcija *vremena*.

Mentalni rast, kad se usporedi s fizičkim rastom, nije ograničen vremenom. Susretao sam četrnaestogodišnjake koji su maturirali na srednjoj školi o kojima se govorilo da su „čudo od djeteta“. Susretao sam pedesetogodišnjake koji nisu završili srednju školu. Stoga mentalni ili intelektualni rast nije funkcija vremena nego *učenja*. Morate ići u prvi razred, u drugi razred, pa u treći, četvrti, peti i tako dalje. No to možete činiti onoliko brzo ili polako koliko to vi želite.

Pa onda jesu li duhovni rast i zrelost funkcija vremena i jesu li ograničeni vremenom? No dobro, viđao sam ljude spašene tek godinu dana, a već su dosegli zrelost. A onda, vidio sam i ljude spašene dvadeset godina koji još uvijek nisu zreli, još uvijek nose „duhovne pelene“ i stvaraju puno problema kako svojim kršćanskim voditeljima tako i svojoj braći i sestrama. Dakle, duhovna zrelost nije funkcija vremena.

Jesu li duhovni rast i zrelost funkcija učenja i jesu li ograničeni njime? Farizeji su mogli navoditi prvih pet knjiga Biblije napamet, ali nisu prepoznali Sina Božjega kad je ozdravljao bolesne i istjerivao zle duhove pred njihovim očima. Njihovi su životi bili puni licemjerja te su bili duhovno slijepi za dolazak i službu Mesije.

O čemu, dakle, ovisi duhovni rast? Čime je ograničen? Odgovor je *trpljenjem*. Pogledajte još jednom Petrove riječi: „... jer onaj koji je trpio tijelom prekinuo je s grijehom ...“ (1 Petrova 4.1). Netko tko je prekinuo s grijehom dosegao je potpunu duhovnu zrelost.

Sad bismo mogli reći: „Vidjeli smo ljude koji su trpjeli pa su sada postali ogorčeni.“ I to se događa. Stoga mora postojati još jedan ključ duhovne zrelosti. Pisac nam Poslanice Hebrejima to rasvjetljuje: „I premda je bio Sin, iskustveno nauči poslušnost od onoga što je pretrpio ...“ (Hebrejima 5:8).

Duhovno ne rastemo onda kad u našim životima sunce jarko sije.

Ovaj nam stih veli da Isus nije poslušnost donio automatski sa sobom; On ju je morao naučiti, a to je savršeno napravio. Nikada nije zgriješio ili pogriješio. Za našu je raspravu od ključne važnosti tvr-

dnja da je *Isus naučio biti poslušan kroz trpljenje*. Spojite sad ovaj stih s Petrovim riječima i otkrit ćete da duhovno ne rastemo onda kad u našim životima sunce jarko sja, kad svi govore dobro o nama i kad s nama fino postupaju, a i sve nam drugo ide od ruke. Ne, duhovno rastemo kad nastavljamo biti poslušni Bogu usred kušnje. Rastemo jači kad god se podredimo Božjoj mudrosti onda kad nas ljudi kleveću, ogovaraju, kad se prema nama loše odnose ili nas pokušavaju povrijediti ... ili kad smo izgubili posao, odvjetnik nam je poslao loš izvještaj, ili nam je liječnik rekao lošu stvar, ili ne znamo odakle će nam doći tako potreban novac.

Mi odabiremo vjerovati Bogu usred nevolje, čak i onda kad se čini da je to na našu štetu. Odlučujemo pružiti otpor đavlu kad nas napadne, prije svega tako što slušamo Božju riječ. Upravo je to mjesto na kojem se događa duhovni rast. Prekrasan je primjer toga život Josipa, Jakovljeva sina.

JOSIPOV SAN

Bog je sklopio savez s Abrahamom. Obećanje se prenijelo na Izaka, Abrahamovog sina, pa na Jakova, Abrahamovog unuka. Jakov je imao dvanaest sinova; Josip je bio jedanaesti po redu. Josipova starija braća prezirala su ga, a Pismo nam otkriva zašto. Mlađi je Josip bio tužibaba (Postanak 37:2) i pomalo hvalisavac (stih 5). Njihov je otac Jakov ljubio Josipa više nego ostale sinove te ga još više razmazio darovavši mu kičenu haljinu. Ništa od ovoga nije poticalo Josipovu braću da ga vole.

Odnosi su već bili napeti kad se dogodio ključni trenutak; Bog je Josipu dao dva sna. U prvom je snu Josip vidio snopove na polju. Njegov je snop stajao uspravno dok su se snopovi njegove braće klanjali pred njegovim snopom. U drugom je snu Josip vidio sunce, mjesec i jedanaest zvijezda kako mu se klanjaju. Josip je navivno i pun oduševljenja ispričao oba ova sna svojoj braći, zajedno s tumačenjem da će jednog dana vladati njima. Uopće nije bilo čudno što braća nisu dijelila Josipovo oduševljenje, nego su ga još više zamrzila.

Kasnije, deseterica starije braće odlaze na udaljene pašnjake sa stadima svoga oca. Nakon određenog vremena, Jakov šalje Josipa da vidi što je s braćom i kako im ide. Kad su njegova starija braća vidjela da dolazi Josip, urotili su se: „Evo dolazi mlađi brat, Sanjar, Gospodin Vođa, naš Svijetli Vladar. Ubijmo ga! Pa da vidimo što će biti od njegovih snova“ (pripričao autor).

Bacaju ga u jamu u kojoj treba skončati. Međutim, nekoliko sati poslije nailaze midjanski trgovci koji su na svom putu za Egipat. Juda, četvrti sin po redu, dobiva sjajnu ideju: „Čujte, momci, ako ga ostavimo da istrune u jami to nam neće biti od nikakve koristi. Prodajmo ga kao roba i zaradimo nešto novca. Bit će isto kao da je i mrtav, više nas neće gnjaviti, a mi ćemo podijeliti dobit. Povrh

toga, nećemo snositi odgovornost za ubojstvo“ (prepričao autor).

Braći se svidjela ideja; prodaju Josipa za dvadeset srebrnjaka. Njihova zavist, mržnja i zloća nadahnuli su njihovo djelovanje kojim su kanili oduzeti Josipu njegovu baštinu i obitelj. Imajte na umu, bila su to njegova braća koja su činila te stvari!

Teško nam je danas shvatiti nepravdu učinjenu Josipu. Prodati ga kao roba bilo je jednako svirepo koliko i ubiti ga. U ono je vrijeme bilo vrlo važno imati sinove, jer su sinovi nosili očevo ime i baštinu. Josipova braća oduzela su mu tu čast. Izbrisali su njegovo ime, oduzimajući mu identitet. Biti prodan kao rob značilo je ostati robom cijeli život. Njegova žena i djeca bit će robovi. Za Josipa je prestalo postojati sve što je znao i što je volio. Bilo je vrlo teško biti označen kao rob za cijeli život, ali je daleko teže biti rođen kao sin i nasljednik bogatog čovjeka, a sve izgubiti zbog rođene braće! Sada je Josip bio poput „živog mrtvaca“. Zamišljam kako se Josip morao boriti s mislima da bi radije bio mrtav nego prodan u roblje. Ono što su Josipova braća učinila bilo je neopisivo svirepo i pokvareno.

Kad su trgovci stigli u Egipat, Josipa prodaju čovjeku po imenu Potifar, faraonovu dužnosniku. Sad je bio Potifarova svojina. Naravno, vi i ja znamo ishod ove priče, možemo ju čitati u Bibliji, tisuće godina nakon što se dogodila. No, imajte na umu, Josip nije čitao Knjigu postanka. On nije znao što mu budućnost nosi, osim da će biti rob u stranoj zemlji. Njemu se činilo da više nikada neće vidjeti svoga oca, prijatelje ili svoj rodni kraj. Činilo se da se ni njegovi snovi neće ostvariti. Kako bi i mogli? Bio je rob u Egiptu; nije mogao otići, jer bio je vlasništvo drugog čovjeka do kraja svoga života.

Ali mi hodamo po vjeri, a ne po viđenju.

Josip je služio Potifaru deset godina. Nikakvih vijesti od kuće, a svaka je naredna godina samo utvrđivala žalosnu stvarnost da su ga njegova braća proglasila mrtvim pred onima koje je ljubio. Sad je bio siguran da ga je njegov otac, Jakov, prežalio i krenuo dalje sa svojim životom. Nije bilo nade u očevo izbavljenje i ponovni susret s njime.

Vrijeme je prolazilo, a Josip je našao naklonost kod Potifara. Postavljen je na položaj nadglednika Potifarova kućanstva i svega što je ovaj posjedovao. No u isto se vrijeme nešto užasno kuhalo ispod površine. Potifarova je žena bacila oko na Josipa i nije to

skrivala. Zapravo, bila je uporna jer ga je napadala svaki dan. Bila je to bogata žena navikla dobiti ono što želi. Nije bila samo odlučna, nego vrhunski odjevena i namirisana – a gotovo je sigurno, imala je snažan, zavodnički duh.

Bilo kako bilo, Josip mudro odbija svaki njezin pokušaj: „Ti si njegova žena! Pa kako bih ja mogao izigrati njegovu povjerenje i sagriješiti protiv Boga“² (Postanak 39:9, MSG). premda se činilo da je njegov mladi život uništen zbog izdaje i razočarenja, Josip je bio čovjek istine, podređen svome Bogu, a to je bilo osnovno.

Jednog su se dana Josip i Potifarova žena našli sami u kući. Želeći ga još uvijek zavesti, uhvatila je njegov ogrtač i nagovarala ga: „Molim te, muža mi nema kod kuće, legnimo zajedno. Nitko neće znati. Možemo provesti dan zabavljajući se i vodeći ljubav“ (preporučao autor).

Ponovo se Josip odupire seksualnom grijehu i bježi iz kuće. Tako je brzo bježao da je ostavio svoj ogrtač u njezinim stisnutim rukama. Strast odbijene žene ubrzo se pretvorila u bijes i ona je povikala: „Silovanje!“

Ne dvojeći ni časa, Potifar baca Josipa u faraonovu tamnicu. Opet, još jednom, nakon što su ga braća prodala u roblje, u jednom jedinom danu nestalo je sve dobro što je Josip imao.

DUHOVNO RATOVANJE U TAMNICI

Naši se zatvori u Americi ne mogu usporediti s faraonovom tamnicom. Služio sam na službama u nekoliko zatvora, i koliko god neugodni mogu biti, još se uvijek mogu smatrati hotelima u usporedbi s bliskoistočnom tamnicom. Posjetio sam i neke od drevnih tamnica u tom dijelu svijeta. One su hladne, vlažne, zastrašujuće; u njima nema sunčeva traka ni topline. Za razliku od američkih zatvora, u njima nema radnih zona, televizije, kantina, sanitarnih čvorova, madraca. To su udubine ili prazne rupe izdubene u stijeni. Većina je ćelija visoka jedva 1,20 do 1,52 metara, vrlo su grube i neljudske.

U to su vrijeme utamničeni dobivali samo vodu i kruh tek toliko da ostanu živi, jer bi umiranje bilo prelagano za njih (vidjeti u 1 Kraljeva 22:27). Prema psalmu 105:18, Josipove su noge

2 „... jer si njegova žena. Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!“

bile sputane okovima, a on stavljen u gvožđe. Potifar ga je bacio u tamnicu da umre. Da je kojim slučajem bio Egipćanin možda bi postojala šansa za oslobođenje, ali bio je strani rob optužen da je silovao ženu jednog od kraljevih dužnosnika; za Josipa nije bilo nade. Josip je pao nisko, koliko se samo nisko može pasti, a da pritom čovjek nije mrtav.

Možete li zamisliti s kakvim se mislima morao boriti u toj rupi, toj mračnoj tamnici? Imajući sve to vrijeme na raspolaganju, siguran sam da je neprijatelj napadao njegove misli i maštu bez milosti. Možete li čuti Josipove misli? *„Vjerno sam služio Potifaru i svemu njegovom, pošteno i časno više od deset godina. Bio sam mu odaniji od njegove žene. Bio sam vjeran Bogu i svom gospodaru, dnevno sam bježao od bludnosti. I kakvu sam nagradu dobio za svoju poslušnost? Tamnicu! Zašto se nisam ponašao kao svaki normalan muškarac od krvi i mesa i uživao u toj ženi? Da sam spavao s njom kad smo bili sami, nitko to ne bi znao i sad ne bih čamio ovdje, u tamnici.“*

Da se Josip uhvatio na tu laž, to bi otvorilo vrata da njegovo razmišljanje padne na još niže grane: *„Znači, tako se Bog Otac, koji ljubi, brine za one koji su Mu poslušni? Ma, ne samo da uopće nije vjeran – zapravo, On zlostavlja svoje sluge. On dopušta da zli napreduju i trijumfiraju dok ja trpim zbog svoje poslušnosti. Što ima dobrog u poslušnosti Bogu? Dao mi je san da ću biti vođa, podijelio sam to sa svojom braćom, i što sam dobio? Jamu i ropstvo! Zatim sam poslušao Boga i pobjegao od bludnosti, a evo mi nagrade? Tamnica! Čini se da što sam više poslušan to mi je život sve gori i gori. Služiti Bogu gadna je šala!*

Josip je imao vrlo ograničenu slobodu u tamnici, no još uvijek je imao pravo odabrati kako će reagirati na sve što mu se dogodilo. Hoće li postati ogorčen i kivan? Umoran i ciničan? Hoće li prezreti Božju riječ, njegovati misli o osveti i prigrliti mržnju koja je kucala na vrata njegovog srca?

Ili će se čvrsto *odupirati* bujici negativnih misli i osjećaja, koja je bez sumnje nadirala u njegovu dušu?

Sumnjam da je Josipu tada prolazilo kroz glavu kako ga Bog kroz ovaj zastrašujući niz događaja zapravo priprema za mjesto vlasti; to će tek puno kasnije razumjeti. Josip se učio poslušnosti kroz trpljenje. Njegovi su se mišići poslušnosti napinjali do maksimuma. Slično je to kao da se nalazio na klupi za dizanje tereta

s težinom od 142 kilograma, a sve u njemu više: „Odustani!“ Hoće li poslušati nebesa koja viču: „*Guraj! Guraj! Guraj!*“ ili će slušati ljudsku logiku, odabrati lakši put gorke osvete te se srušiti pod pritiskom tolike težine?

JE LI BOG UHVAĆEN NA SPAVANJU?

Josipu su njegova braća bila glavni problem. Da nije bilo njih nikad ne bi bio na ovom užasnom mjestu. U tamnici je boravio već dvije godine. Siguran sam da je puno puta pomislio kako bi sve bilo drugačije da ga braća nisu izdala.

Koliko se često borimo s istim mislima? Poznate su vam sve one „*Da nije/nisu...*“ misli:

- *Da nema moga šefa, bio bih unaprijeden/a umjesto otpušten/a.*
- *Da nije bilo moga bivšeg muža, sad ne bismo imali financijske probleme koje imamo.*
- *Da nije bilo čovjeka koji me oklevetao na poslu, ne bih izgubio/ izgubila svoj posao i ne bi mi prijetilo iseljenje iz stana.*
- *Da se moji roditelji nisu rastali, moj bi život bio normalan.*

Lako je okriviti sve druge za nevolju i zamišljati kako bi nam sve bolje išlo da nije bilo onih koji su nam stali na put. No ironično je to da takve misli samo slabe naše odupiranje onome što će nam na kraju nauditi. *Prava prijetnja nisu loše okolnosti, nego pogrešno vjerovanje i misli koje se nastoje uvući dok trpimo nevolju.* Moramo ustrajno vjerovati da Bog ima suvereni plan i čvrsto se oduprijeti svakoj logici koja se protivi Njegovoj riječi.

Konačno, u svojim srcima moramo potpuno usvojiti ovu istinu: „Nema muškarca, žene ili đavla koji nas može izbaciti iz Božje volje! Nitko nema našu sudbinu u svojoj ruci osim Boga. Josipova su se braća jako trudila uništiti viziju koju mu je Bog dao. Čak su rekli jedan drugome: „Hajde da ga sad ubijemo i bacimo u kakvu čatrnju! ... Vidjet ćemo što će biti od njegovih snova!“ (Postanak 37:20). Namjerno su odlučili uništiti ga. Nije to bio nes-

retni slučaj; bilo je namjerno! Nisu željeli Josipu dati ni najmanju šansu da ikada ispuni svoj san.

Mislite li da je Bog bio uhvaćen na spavanju kad su ga prodali u roblje? Možete li zamisliti Boga Oca kako gleda u Sina i Duha Svetoga i kaže im preplašenim i uznemirenim glasom: „Što ćemo sada? Pogledajte što su Josipova braća učinila! Uništili su naš plan za njegov život. Brzo smislimo nešto! Imamo li rezervni plan?“

Razmislimo li o tipičnim reakcijama mnogih kršćana na krizne situacije, moglo bi se činiti da se nešto slično tome odigralo u nebu. Možete li zamisliti Oca kako govori Isusu: „Isuse, pastora Boba su upravo izbacili iz denominacije jer je molio za nečije ozdravljenje! Sigurno nije vidio da netko dolazi! Imaš li za njega neku drugu crkvu da je vodi?“ Ili ovo: „Isuse, Sara i njezina djeca nemaju prihod jer se muž razveo od nje i ne plaća alimentaciju i ne daje djeci potporu. Da bi stvar bila još gora, gospodarstvo je u komi, ona nije obrazovana, nema posebne vještine i nije osposobljena za posao! Što ćemo s njom?“

Zvuči apsurdno, no način na koji reagiramo na kušnje pokazuje kako, zapravo, gledamo na Boga.

JOSIPOV NAJVEĆI ISPIT

A što je s onim „da izravnamo račune“? Da je Josip bio poput većine nas, znate li što bi radio? Smišljao osvetu. Tješio bi se mislima protivnima Božjoj riječi (vidjeti u Rimljanima 12:19). „*Izađem li živ iz ovog zatvora, o platit će oni meni za ovo. Angažirat ću najboljeg odvjetnika, tužiti braću i oguliti ih do gole kože! Ili još bolje, zašto trošiti novac i vrijeme? Jednostavno ću ih ubiti. Izgledat će kao nesreća, kao što su oni učinili sa mnom.*“

No da je Josip stvarno mislio na ovaj način, Bog bi ga morao ostaviti da trune u tamnici. Zašto? Jer da je proveo takav naum, pobio bi glavare deset od dvanaest Izraelovih plemena! To bi značilo i Judu od kojeg ide krvna linija kralja Davida i, što je još važnije, Isusa Krista. To je istina: oni koji su s Josipom ovako loše postupali bili su patrijarsi Izraela!

Josip se morao ustrajno opirati razmišljanju, argumentima, mislima i mašti koja se uzdizala iznad Božjih putova. Morao je

čvrsto vjerovati u Božje obećanje, jer je njegov veliki ispit vjere i poslušnosti tek trebao doći.

U tamnicu su pristigla dvojica novih utamničnika. Bili su to faraonov peharnik i pekar. Nakon nekog vremena, obojica su usnila teške snove koje su ispričali Josipu. Što je bio Josipov ispit? Može li on objaviti Božju vjernost ovoj dvojici muškaraca kad on sam nije doživio ni tračak te Božje vjernosti u svom životu već više od deset godina? Razmislite: Josip je sanjao da će biti vođa kojemu će služiti njegova braća. Ali do sada se ništa od toga nije obistinilo. Da je Josip bio poput mnogih danas, rekao bi ovoj dvojici ljudi: „Onda, dečki, sanjali ste prošle noći. No dobro, i ja sam jednom sanjao san. Pustite me na miru.“

Da je kojim slučajem ovako odgovorio, umro bi u tamnici kao vrlo gorak čovjek, koji mumlja: „Bog nije vjeran. On ne drži svoja obećanja.“ Tako bi uništio stazu svoje sudbine, jer će dvije godine kasnije pekarovo svjedočanstvo pred faraonom o Josipovoj sposobnosti tumačenja snova konačno izvesti Josipa iz tamnice kako bi protumačio faraonov san. Taj jedan jedini događaj izbacio je Josipa s dna tamnice ravno na položaj drugog čovjeka u cijelom Egiptu – i konačno, devet godina kasnije, do toga da vidi svoju braću kako mu se doslovno klanjaju, baš onako kako je bilo obećano u onom davno sanjanome snu.

Josip je na ispunjenje sna čekao dvadeset i jednu godinu. Ipak se san ispunio jer Bog vjerno drži svoja obećanja. Koliki od nas odustaju ako ne vide da su im molitve odgovorene u tri godine? Ili tri mjeseca? Ili tri tjedna? Ako se Božji načini i vrijeme razlikuje od našeg, skloni smo Mu dati dobar udarac. Ali Bog nije onaj tko ruši naše snove; to smo mi! Mi smo oni koji trebaju izdržati, oni koji trebaju ustrajati u vjeri i poslušnosti, a snaga koja je za to potrebna stoji nam na raspolaganju u Božjoj ekonomiji milosti. To je dar koji on dragovoljno daje svima; sve što je potrebno jest vjerovati Njegovoj riječi i sasvim se pouzdati u Njega. Žet ćemo ako ne malakšemo.

Već sam bio rekao, ni jedan čovjek ni demon ne mogu zaustaviti Božji plan za vaš život. Ako ste utemeljeni na toj istini, bit ćete nezaustavljiva sila u Njegovom kraljevstvu. Međutim, kad se radi o ovoj istini postoji jedan izuzetak kojeg morate znati: *samo jedna osoba može uništiti vašu sudbinu, a to ste vi!*“

Ni jedan čovjek ili demon ne mogu zaustaviti Božji plan za vaš život.

Razmislite o narodu Izraela. Bog je poslao Mojsija da ih izvede iz egipatskog ropstva u Obećanu zemlju. Njegova je volja bila da u Kanaan uđu za godinu dana po izlasku iz Egipta. Međutim, zbog nevjere, krivih misli, žaljenja i okrivljavanja Mojsija, nikad nisu ušli u svoju sudbinu. Umjesto toga, cijeli je naraštaj, osim dvojice, Kaleb i Jošue, izginuo u pustinji. Narod je stalno mrmljao da Bog nije vjeran, ali u stvarnosti oni su bili nevjerni Bogu. Zato što u svojoj vjeri i poslušnosti nisu bili ustrajni, sami su sabotirali svoju sudbinu.

KARAKTER ZA VLADANJE

Josip je počeo kao tužibaba i hvalisavac, a bio je i pomalo bahat. Ali nije takvim ostao. U nevolji je postao poslušan pa je konačno razvio karakter kakav je trebao imati da u konačnici učinkovito vlada. Postao je drugi najmoćniji čovjek na zemlji. Da je u sebi njegovao gorčinu, uvrijeđenost, neopraštanje, i mržnju prema svojoj braći lako je mogao izvršiti osvetu. Njegova su braća došla u Egipat tražiti hranu za vrijeme gladi u svijetu. Mogao ih je baciti u tamnicu za cijeli život, mučiti ih, pa čak i ubiti. No Josip je učinio upravo suprotno. Dao im je žito i ništa im nije naplatio, a dao im je i najbolju zemlju za njihove obitelji. Jeli su najbolju hranu koju je zemlja davala. U osnovi, dao je svojoj braći, koja to nisu zaslužila, najbolje što je Egipat mogao ponuditi. U Josipu se oblikovao zreli karakter, snažan i utvrđen u njegovom srcu – Kristov karakter – jer je blagoslovio svoju braću koja su ga proklela i činio dobro onima koji su ga mrzili (vidjeti u Mateju 5:44-45).

A sad, pogledajmo izbliza Petrovu opomenu:

Oduprite mu se čvrsti u vjeri, znajući da vaša braća po svijetu podnose iste patnje! Bog, izvor svakovrsne milosti, onaj koji vas je u Kristu pozvao u svoju vječnu slavu, sâm će vas, kad budete neko kratko vrijeme trpjeli, usavršiti, učvrstiti, ojačati i utvrditi.“ (1 Petrova 5:9-10).

Bog, izvor svake milosti ... će vas usavršiti, učvrstiti, ojačati

i utvrditi. Ovo su vrlo snažne riječi koje puno obećavaju i vama i meni. Dopustite mi navesti definiciju Jamesa Stronga za svaku od ovih riječi:

1. *Usavršiti* – „obnoviti ili dovršiti kroz popravak, prilagodbu ili ispravak.“
2. *Učvrstiti* – „učvrstiti nešto, odlučno okrenuti u određenom smjeru, popraviti, uspostaviti, čvrsto postaviti.“
3. *Ojačati* – „potvrditi ili ojačati u duhovnom znanju i sili.“
4. *Utvrditi* – „postaviti temelj za“, „doslovce uspraviti.“

Svaka od ovih riječi opisuje što je Bog učinio u Josipu dok ga je pripremao za mjesto vlasti. On je bio popravljen ili ispravljen, nije više bio tužibaba ili hvalisavac ili oholica. Postao je snažan, podignut Božjom nevjerojatnom milošću na mjesto svoje sudbine. Postao je duhovno jak kad je blagoslovio svoju braću umjesto da ih prokune. Njegova je ustrajna poslušnost u naizgled beznadnoj situaciji iskovala nepogrešivu mudrost, odvažnost i karakter.

U posljednjem smo poglavlju vidjeli važnost naše angažiranosti u izravnoj borbi s našim neprijateljem tako što stojimo na Božjoj riječi i izgovaramo ju. Međutim, izgovaranje Božje riječi nije naše najjače oružje. Naše najjače oružje za izravnu borbu naša je neuromna poslušnost Božjoj riječi. To znači misliti, govoriti i živjeti Njegovu istinu. Bog vapi kroz proroka Jeremiju: „Gdje su oni koji hrabro stoje za istinu na zemlji?“ (vidjeti u Jeremiji 9:3, KJV). On traži Josipe u našem naraštaju. Budemo li ustrajni u poslušnosti i odvažno govorili Božju riječ, žet ćemo obilnu žetvu ispunjenih obećanja, zrelog karaktera, većeg autoriteta; uništavat ćemo utvrde. Oni koji se nalaze unutar svijeta našeg utjecaja imat će koristi od naše čvrste vjere i poslušnosti.

U kakav vas je samo život Bog pozvao! Njegovi planovi za vas utvrđeni su još prije nego ste se začeli u utrobi majke. Poput Josipa, On vas poziva da budete veliki. Petar to sve sažima u zaključku svoje opomene:

„Ukratko vam pišem . . . da vas opomenem i da vam posvjedočim da je ovo prava milost Božja. U njoj ostanite!“ (1 Petrova 5:12).

Snaga za ustrajnu poslušnost nalazi se u Božjoj milosti. Nadam se da više nikad nećete Božju čudesnu milost svesti na tek puko

pokrivanje grijeha i kartu za nebo. Ona je daleko, daleko više od toga! Po njegovoj se milosti odvajamo za apsolutnu slavu našega Gospodina Isusa Krista.

15.

USTRAJNA MOLITVA

Zaista, zaista, kažem vam, ako što zamolite od Oca
u moje ime, dat će vam.

IVAN 16:23

Predmet ove knjige *Ustrajni* ne bi bio potpun kad ne bismo obradili naš osobni odnos s Bogom. Kako da Mu pristupimo i uputimo svoje molbe? Trebamo li doći sa stavom zastrašenosti, snishodljivim držanjem? Trebamo li tražiti samo „velike stvari“ sa stavom „nadajmo se“ tako kako se ne bismo razočarali ako ne bude odgovora? Trebamo li očekivati mali, srednji ili veliki postotak uslišanih molitvi?

Znam da ova pitanja mogu zvučati apsurdno, ali nakon dvadeset i više godina koliko putujem i molim s mnogim voditeljima i vjernicima, ova pitanja uopće nisu tako nerealna. Vidio sam bezbrojne svjetovne molitve u kojima nije bilo snage uvjerenja ili strasti. Bio sam na molitvenim sastancima na kojima su ljudi gledali uokolo, čitali svoje biblije ili slušali slavljenje, dok smo, zapravo, trebali zastupati u molitvi. Često se pitam pretpostavljaju li ti kršćani da će Bog uslišati molitvu samo zato što su prisustvovali, ili su već davno odustali od toga da mole s odlučnom, ustrajnom vjerom u svemu se pouzdajući u Boga?

Previše me je puta boljelo srce kad sam čuo voditelje moliti plitke molitve bez pravog cilja. Pomislio bih: „*Kad bi na isti način došao nekom državnom dužnosniku kao što dolazi Bogu, taj bi mu dužnosnik vjerojatno odgovorio: 'Zašto ste došli? Samo tratite moje vrijeme!'*“ Izgleda kao da ti kršćanski voditelji traže riječi koje će zvučati i biti 'duhovno prihvatljive', koje neće uništiti nadu ljudima ili ih razočarati. Tužno je to jer pokazuje koliko je duhovni svijet mnogim današnjim kršćanima zapravo nestvaran.

BUDITE ODVAŽNI I HRABRI

Bog nas cijelog svemira iskreno poziva da „odvažno pristupimo k prijestolju milosti ...“¹ (Hebrejima 4:16). Biti odvažan znači imati pouzdanje, biti hrabar, izravan, snažan i čvrst. Antonimi te riječi *odvažan* su *plašljiv*, *oklijevajući* i *sramežljiv*. Razmislite o ovome: Bog vas poziva i upućuje da dođete k Njemu s pouzdanjem, snagom i čvrstinom kako biste primili od Njega ono što vam je potrebno. To je ono što On želi!

Apostol Jakov nam kaže: „Mnogo može molitva pravednika ako je žarka“ (Jakov 5:16). *Žarka* znači da „ima ili pokazuje veliki intenzitet duha, osjećaja, oduševljenja.“ U rječniku otkrivamo da su sinonimi te riječi *strastvena* i *srčana*. Jakov govori kako je učinkovita molitva žarka molitva. S druge pak strane, neučinkovita je molitva prigušena, nije srčana i nije strastvena.

Kad čujete riječ *žarka* čujete li u isti mah i *ustrajna*? Trebali biste. Jakov podvlači svoju misao podsjećajući nas na velikog proroka Iliju:

„Ilija je bio čovjek koji je patio kao i mi; usrdno je molio da ne bude kiše, i nije pala na zemlju za tri godine i šest mjeseci. Zatim je ponovo molio, pa je nebo dalo kišu, i zemlja je donijela svoj rod.“ (Jakov 5:17-18).

Ilija je molio usrdno – ustrajno – i vidio čudesu. Riječ *usrdno* sinonim je riječi *žarko*. Njezino je značenje „ozbiljnost u nakani, svrsi ili naporu; biti revan.“ Dobivate li razumijevanje Božje riječi o tome kako moliti učinkovito? Jasno je: Bog traži srčanu, strastvenu ustrajnost kad Mu pristupamo donoseći svoje potrebe i molbe pred Njega.

Nakon što je molio da kiša prestane, Ilija je molio da kiša ponovo padne na zemlju. Biblija nam o tome daje slijedeći izvještaj: „... Ilija se popeo na vrh Karmela, prignuo se zemlji i sakrio lice među koljena“ (1 Kraljeva 18:42).

U verziji biblije *The New Living Translation* stoji: „... pao na zemlju i molio.“ Mogu ga zamisliti kako vapi Bogu s velikim žarom. Zauzeo je klečeći ili sjedeći položaj, ljuljao se naprijed natrag držeći glavu među svojim koljenima, i vikao: „Bože Abrahamov, Izakov

¹ „... pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti ...“

i Jakovljevi, Ti si mi kazao kako želiš da kiša ponovo pada. Stoga Te zazivam da pošalješ oblake i kišu tako da zemlja ponovo postane plodna! Molim Te ne kasni, već daj kišu svom narodu da se narod ponovo raduje Tvojoj dobroti!" Odvažno je upravljao svoju molitvu, neumorno, strastveno. Zatim Ilija upućuje svoga slugu: „Idi gore, i pogledaj prema moru“ (1 Kraljeva 18:43).

Prije bi kiša, kad bi normalno padala u Izraelu, dolazila od Sredozemnog na zapadu. Ilija naređuje svom sluzi neka gleda dolazili li oblak otuda. On stavlja u djelovanje ono što vjeruje. Kad iskreno vjerujemo, upravo to ćemo i činiti. Ilijin se sluga vraća i izvještava: „Ništa nema ondje!“

Mnogi bi od nas tu stali, zar ne? Rekli bismo: „Pa, možda sam krivo čuo/čula. Pretpostavljam da Bog želi nastaviti kažnjavati Izraelce zbog njihove zloće. Sve dok je Ahab kralj, vjerojatno nećemo vidjeti kiše.“ Ne bismo stajali čvrsti u vjeri; umjesto toga, prestali bismo moliti Boga i, konačno, promašili Njegovu volju. Ali ne i Ilija.

Ilija poznaje Božju volju i ne da se odvratiti. On ponovo vapi, ovog puta odvažno i žarko zahvaljujući Bogu, po vjeri, što uslišava njegovu molitvu. Po drugi put šalje slugu na vrh Karmela.

Molitva i vjera, bez odgovarajućeg djelovanja, nisu ništa drugo doli religiozna vježba i gubitak vremena. Žarko moliti znači da su vaše srce, um, duša i tijelo spremni primiti pa stoga djelujete u skladu s time. Budući da ste uvjereni kako djelujete u skladu s Božjom voljom, odbijate prihvatiti 'Ne' kao odgovor. Vi znate da se okolnosti kao i uvjeti mogu i moraju mijenjati.

No Ilijin se sluga ponovo vraća s istim odgovorom: „Ništa nema ondje!“

Većina nas, ako već nismo odustali prvi put, sad bismo sigurno odustali. Našli bismo dobar teološki razlog zbog kojeg Bog nije uslišao ovu određenu molbu za to određeno vrijeme. Ali ne i Ilija! On ponovo kreće uzdrmati prijestolnu dvoranu neba, i po treći put šalje svoga slugu na planinu. Opet, isti odgovor. Čini to i četvrti put, peti put, šesti put i sedmi put! (Kakav izvanredan sluga; sedam ga puta šalju da se popne na vrh planine Karmel, i on to čini.

**Bog traži srčanu,
ustrajnu strast kad
Mu pristupamo
donoseći svoje
potrebe i molbe
pred Njega.**

Ne samo da je Ilija bio srčan, bio je to i njegov sluga!) Nakon što se sluga sedmi put vratio, rekao je: „Eno se oblak, malen kao dlan čovječji, diže od mora.“

Oblak veličine čovječjeg dlana sigurno ne može proizvesti onu vrstu kiše za koju je Ilija molio. No to je sve što je Iliji potrebno da prestane moliti i krene u akciju. On zna da mu je molitva uslišana.

Tada reče Ilija: „Idi, kaži Ahabu: Upregni i silazi da te kiša ne uhvati.“
Odjednom se nebo zamračilo od oblaka i vihora, i pade jaka kiša.“
(1 Kraljeva 18:44-45).

Sedam je puta molio i sedam je puta slao svoga slugu. Ilija je bio neumoran u svojoj molitvi, odlučan da primi odgovor. To je primjer koji je Jakov uzeo kad je govorio o učinkovitosti, žarkoj molitvi. Ona je žarka u vjeri, u govoru, u ustrajnosti i u djelovanju.

ENO SE OBLAK MALEN DIŽE ...

Ilijin maleni oblak koji se diže nagovještava sigurnost koju možemo imati kad molimo na temelju ustrajne vjere. Duh Sveti svjedoči našem duhu (vidjeti Rimljanima 8:16). To je naš mali oblak. Ponekad je to riječ, drugi put velika radost, ili svjesnost u našem srcu da je učinjeno ono što smo Boga molili. Jednom kad smo ugledali naš mali oblak kako se diže, možemo djelovati u skladu s time, kao što je to Ilija činio.

Sjećam se kad je Lisa trebala roditi našeg četvrtog sina. Bila je prenijela četiri dana, ali već je i našu drugu djecu prenosila preko termina. Međutim, ovog je puta Lisa imala osjećaj da nešto nije u redu. Beba se bacakala amo-tamo u njenom trbuhu. Nazvala je liječnika i rekla mu o svojoj zabrinutosti. Liječnik joj je odgovorio neka sutra ujutro dođe u bolnicu pa će isprovocirati porod.

Slijedećeg joj je jutro liječnik probio vodenjak rekavši nam da će trudovi odmah početi. Poslao nas je hodati gore-dolje kako bismo potakli trudove. Lisa i ja hodali smo cijelo jutro bez ikakvog napretka. Negdje oko podneva, ona se umorila, pa smo se vratili u bolničku sobu da se odmori. Lisa mi je rekla: „Johne, molim te izađi van i moli se. Ne budu li uskoro počeli trudovi morat će poduzeti drastičnije mjere kako bi dijete izašlo van, a to ne bih željela.“

Jedna od mjera je da joj se dâ lijek Pitocin i epiduralna

injekcija. Kroz to je prošla s našim prvim djetetom, a to je dovelo do dugotrajnih problema s njenim leđima. Bio je tu još jedan faktor: postupak je bio vrlo skup. Budući da je naša služba bila još uvijek na početku, nismo imali zdravstveno osiguranje. Bili smo obitelj s malim prihodima i nismo imali novca osim za osnovne zahvate.

U podne sam izašao iz bolnice i našao jedno usamljeno mjesto gdje sam mogao podići glas k nebu. Žarko sam molio. Četrdeset i pet minuta kasnije vratio sam se u sobu k Lisi da bih ustanovio kako nema napretka. Slijedeći sat proveo s Lisom, a onda opet otišao van moliti. Sad sam molio snažnije. Vratio sam se sredinom poslijepodneva, još nije bilo napretka.

Opet smo slijedeći sat proveli zajedno. Lisina se zabrinutost povećavala zbog mnogo razloga, ali uglavnom se brinula za bebu. Molila me: „Johne, molim te, idi i nastavi moliti. Vrlo sam zabrinuta.“

I treći sam put otišao na svoje mjesto za molitvu. Ovog sam puta molio još intenzivnije i žarče. Molitva mi je bila čvrsta i glasna; bio sam odlučan da me se čuje. Na Lisinom sam licu vidio koliko se boji, i želio sam je utješiti. Molio sam na engleskom jeziku i podsjetio Boga na Njegova savezna obećanja. Zatim sam žarko molio u Duhu.

Nakon nekoliko minuta, jasno sam čuo u svom srcu: „*Tvoje će se dijete roditi danas, a sutra u ovo vrijeme majka i dijete će biti kod kuće, posve zdravi.*“ Duh Sveti je svjedočio mome duhu da je moja molitva uslišana davši mi ovu riječ. Dao mi je „oblak malen kao čovječji dlan.“ Bio sam spreman djelovati.

Vratio sam se u Lisinu sobu u 5 sati poslije podne i rekao joj: „Arden će se roditi danas, a oboje ćete sutra u ovo vrijeme biti doma, potpuno zdravi.“ Utješila se. Ali se obećanje, nakon nekog vremena, nije činilo mogućim. Još uvijek nije bilo trudova. Kako se dijete može tako brzo roditi? No ja sam vidio mali oblak!

Došla je i večer, a liječnik i sestre raspravljali su o tome što poduzeti. Lisa me pitala više puta: „Johne, zar ne bi trebao ići van i moliti?“

„Nema potrebe. Dijete će se roditi prije ponoći,“ odvratio sam.

Sa svakim satom koji je došao i prošao, sve sam češće pomišljao da odustanem od riječi koju sam tako jasno čuo u svom srcu. Međutim, bio sam siguran da me je Bog čuo pa sam odlučio, neću odustati.

Konačno, nešto nakon 23 sata, Lisa je dobila trudove. Arden se rodio u 23:51. Kad je izašao van, pupčana mu je vrpca bila čvrsto omotana oko vrata. Sjećam se tog užasnog prizora njegove glave koja je imala drugačiju boju od ostatka tijela. Gotovo se udavio. Liječnik je brzo prezeo pupčanu vrpcu i odmah su odvezli Ardena na pregled.

Slijedećeg smo dana napustili bolnicu u 15:30 poslije podne. Lisa i Arden bili su doma iza 16:30 sati. Ono što mi je Bog šapnuo da će se dogoditi, dogodilo se upravo onako kako je bio rekao.

MOLITE I NASTAVITE MOLITI

Većina nas zna Isusove riječi: „I ja vam velim: ustrajno molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se!“ (Luka 11:9). Ovo su stihovi uzeti iz biblije *The New King James Version*, ali će nam prijevod iz biblije *The Amplified Bible* otkriti nešto više:

„I ja vam velim, molite i nastavite moliti, i dat će vam se; tražite i nastavite tražiti, i naći ćete; kucajte i nastavite kucati pa će se vrata pred vama otvoriti. Jer svaki koji moli i nastavlja moliti, prima; svaki koji traži i nastavlja tražiti, nalazi; svakome koji kuca i nastavlja kucati, vrata se otvaraju.“ (Luka 11:9-10).

Možete i sami vidjeti da nas Isus ohrabruje neka ustrajno molimo, tražimo i kucamo. Zašto? Možda Bog slabo čuje? Sigurno ne! To je pitanje naše istinske vjere. Viđao sam ljude koji su *odlučni* primiti, za razliku od onih koji samo *žele* primiti. Da, ogromna je razlika između njih. Ako je netko *odlučan*, onda je neumoran, vatren i odvažan. Otići praznih ruku nije opcija. S druge je strane onaj tko samo *želi* primiti, taj je sklon brzo odustati. Ako stvarno vjerujemo, nastavit ćemo tražiti i čak postati žarči što dulje tražimo.

Razmislite o ovoj lekciji samog Učitelja:

Iznese im zatim usporedbu o tome kako uvijek treba moliti i nikada ne klonuti. I reče: „Bijaše u nekom gradu sudac koji se nije bojao Boga i nije držao do ljudi. A bila u onome gradu i udovica koja bi dolazila k njemu i molila ga: ‘Brani me od mog protivnika!’

Onaj to zadugo ne htjede. Ali nakon toga reče u sebi: 'Ako se Boga i ne bojim a do ljudi ne držim, ipak ću, jer mi dosađuje, braniti ovu udovicu, da vječno ne dolazi i ne razbija mi glavu.'" Gospodin nastavi: „Čujte što govori nepravedni sudac! Pa da Bog zbilja ne obrani svoje izabranike koji dan i noć vapiju prema njemu? Kažem vam, brzo će ih obraniti. – Ali, hoće li Sin Čovječji, kada dođe, naći pouzdanja na zemlji?“ (Luka 18:1-8).

Zapazite Isusove riječi „*nikada ne klonuti*“. Ne radi se samo o jednoj dobroj ideji; više od toga, Božja je volja za vas da nikad ne odustanete.

Ova je udovica tako ustrajno dolazila nepravednom sucu sa svojom molbom da ga je izmorila. Jednostavnije rečeno, izludila ga je svojim navaljivanjem. Nepravedni se sudac pokrenuo u njenu korist samo zato da je se riješi. Zadivljuje me činjenica kako je Isus uzeo ovaj primjer ne bi li nam pokazao kako trebamo moliti Boga, rekavši nam: „Čujte što govori nepravedni sudac.“ Zatim im govori o Božjem narodu koji vapi dan i noć, te postavlja pitanje: „Pa da Bog zbilja ne obrani svoje izabranike koji dan i noć vapiju prema njemu?“ Bog nije nepravedan; On je za nas. Stoga će nam dati ono što Ga molimo ako smo *odlučni* poput ove žene iz Isusove priče.

Želim nešto pojasniti. Primijeni li se ova usporedba na pogrešan način, osoba može upasti u rutinu te mehanički moliti dan i noć, ponavljajući jedno te isto. Isus je zapravo i upozorio na te stvari: „Kad se molite ne izgovarajte isprazne riječi [puno riječi, ponavljajući stalno jedne te iste riječi] kao pogani, koji umišljaju da će biti uslišani zbog svog nabranjanja“² (Matej 6:7, AMP).

Cilj nije učestalo, besmisleno recitiranje ili ponavljanje molitve. Fokus je na ustrajnoj, žarkoj molitvi sa *sigurnim stavom* dok svoju molbu donosimo pred Boga. Mi dolazimo k Njemu s pouzdanjem jer znamo da je naša molba u skladu s Njegovom voljom i stoga neće biti odbijena. Ilija se nije mirio s 'Ne' kao odgovorom. Bio je odlučan vidjeti promjenu u skladu s onim što je molio. Molio je sve dok nije bio siguran da je uslišan.

² „Kad se molite ne izgovarajte isprazne riječi kao pogani, koji umišljaju da će biti uslišani zbog svog nabranjanja“

VATRENO TRAŽITI I KUCATI

Isus nas ne uči samo moliti nego i bez prestanka tražiti i kucati. Žarka se molitva ne ograničava samo na molitvu u našoj sobi; moramo nastaviti do kraja – iskreno tražiti i kucati. Drugim riječima, živjeti ono za što molimo. To je ključni čimbenik želimo li vidjeti rezultate.

Mogao bih vam ispričati bezbrojne priče o ovom vidu molitve, koje sam iskusio tijekom života. Ovdje ću vam dati nekoliko nedavnih primjera:

Lisa i ja dobili smo priliku provesti dva i pol dana na Mauiu, na Havajima, prije konferencije. Vrijeme je bilo izvanredno jer već dugo nismo imali slobodnog vremena koje bismo proveli zajedno, a i njezin je tata nedavno preminuo. Pažljivo sam planirao ovo vrijeme.

Međutim, danima prije našeg odlaska na put vremenska je prognoza bila vrlo loša: kiša bez prestanka! Loše vrijeme bi svakako upropastilo naše planove pa sam žarko molio da kiša prestane, zapovijedao lošem vremenu da zaobiđe naše odredište, a nebeskim anđelima da provedu to što sam molio.

„Padat će kiša. Padat će kiša,“ ponavljala je Lisa.

A ja sam uporno odvrtao: „Imat ćemo super vrijeme. Sve će biti u redu.“

Na Havaje smo stigli navečer, a dočekalo nas je mračno, loše vrijeme. Na prognozi su još uvijek govorili da će kiša i dalje padati. Pogledao sam vremensku prognozu na televizijskom ekranu u hotelskoj sobi. Velika se naoblaka nadvila nad Havaje, prekrila ne samo njih, nego i ogromnu regiju oko Tihog oceana.

Ujutro sam razmaknuo zavjese i vidio tamne oblake i kišu kako pada. Nisam mogao uočiti ni tračak prodora kroz oblake. Bilo je upravo onako kako je i prognozirano. No, ja sam odbio govoriti protivno onome što sam molio. Vikao sam: „Hvala Ti, Oče, za prekrasan, sunčan dan. Želim ići sa svojom ženom na kupanje, i želim je vidjeti kako se sunča i odmara.“

Lisa se smijala mom luckastom ponašanju. Ja sam se šalio s njom, ali sam u suštini bio vrlo ozbiljan. Nisam htio odustati. Otišli smo na doručak. Zbog lošeg vremena, morali su unijeti stolove s terase u restoran.

Kad su nam poslužili hranu, pogledao sam u kišne oblake i molio sasvim ciljano: „Gospodine, zahvaljujemo Ti na hrani, posvećujemo je u Isusovo ime. I hvala Ti za prekrasan dan okupan suncem.“

Lisa se smiješila i, malo mi se rugajući, rekla: „Johne, zašto ne moliš nešto u što možemo biti sigurni da će se ispuniti?“ Oboje smo se smijali. Ona uvijek kaže nešto vrlo duhovito.

„Dušo, ali ja sam, zapravo, ozbiljan,“ rekao sam joj. „Danas će biti prekrasan dan.“

Poslužitelj je prišao našem stolu i pitao nas: „Želite li još nešto?“

„O da, možete li molim vas isključiti kišu?“ odgovorio sam.

Svi smo se smijali. Međutim, prije negoli smo završili s doručkom, kiša je prestala, oblaci se povukli, plavo se nebo pojavilo, a sunce zasjalo. Za cijelog našeg boravka na Mauiu, kiša više uopće nije padala, niti su oblaci skrivali sunce.

Kasnije smo putovali na drugi dio Havaja – Oahu – na konferenciju. Tamo su nam kazali da je kiša doslovce lijevala baš u ono vrijeme kad smo se mi sunčali na Mauiu. Zapravo, mi smo se nalazili na suhoj strani Oahua, ali su plaže bile zatvorene jer je kiša sprala ogromne količine opasnog otpada u ocean. Domaćini su bili zaprepašteni kad smo im rekli kakvo smo divno vrijeme imali na Mauiu.

Vjerujem da je naš veličanstveni Bog odgovorio na moje ustrajne molitve i napravio rupu u tom debelom sloju oblaka.

KNJIGE ZA ONE U POTREBI

Prethodnu sam vam priču ispričao samo zato da izbrišem laž kako je Bog zainteresiran samo za „velike stvari“. On istinski brine o svakom detalju u našim životima. On je naš Otac! No sada bih želio podijeliti s vama kako Bog odgovara na mnogo važnije zahtjeve: molitvu u korist ljudi u potrebi.

Lisa i ja vjerujemo da su naše knjige poruke koje je Bog uputio svojoj globalnoj crkvi. Kad govorim o svojim knjigama često kažem da je jedini razlog što je moje ime na njima taj što sam ih prvi pročitao. U svjetlu toga, počeo sam ozbiljno time upravljati. Lisa i ja odgovorni smo moliti za sredstva pomoću kojih ove

---

Bog istinski brine o svakom detalju u našim životima

---

poruke mogu doći do crkava po cijelom svijetu.

U vrijeme pisanja ove knjige, ostale su moje knjige prevedene na više od šezdeset jezika. Već dugo i žarko molimo za mogućnost da ove knjige poklonimo pastorima i voditeljima u zemljama koje su zatvorene ili se tek razvijaju. Zapravo, želimo pokloniti više knjiga nego što ih prodajemo.

Za posljednjih deset godina distribuirali smo oko 250 000 knjiga voditeljima u Kini, Iranu, Pakistanu, na Fijiu, u Tanzaniji, Ruandi, Ugandi i drugim zemljama. Još uvijek nismo ostvarili svoj cilj da poklanjamo više od onoga što prodamo, jer su knjige prodane u višestrukim milijunskim nakladama.

Početakom 2011. godine, kad je naš tim planirao buduće poslovanje, otkrio sam da smo poklonili samo 33 000 knjiga tijekom 2010. Nakon dosta raspravljanja, objavio sam: „Ove će godine naš cilj biti da poklonimo 250 000 knjiga voditeljima u prekomorskim zemljama.“

U sobi je nastala tišina. Jedan član tima je progovorio: „Mislim da bismo time letvicu podigli malo previsoko. Povećanje u odnosu na prošlu godinu bilo bi preveliko. Ovakav veliki iskorak moramo svojim financijskim partnerima izložiti malo po malo. Treba nam vrijeme. Da li bismo mogli cilj postaviti na 100 000, a onda polako povećavati u slijedećim godinama?“

„Ne, mi moramo vjerovati Bogu i iskoračiti kako bismo pomogli pastorima i crkvama u svijetu, kojima je to potrebno,“ rekao sam. „Dvije stotine i pedeset tisuća nije prevelika količina a da ne bismo tome mogli stremiti.“

Rasprava se razbuktala. Ovaj član tima pružio je i dodatne razloge koji su objašnjavali zašto je moj cilj preambiciozan. Konačno ga je jasno nazvao nerazumnim. Bio je točan i logičan u svojoj ocjeni, ali nije u obzir uzimao Božju milost.

Ja sam, međutim, postajao sve čvršći: „Ljudi, nijedna druga služba nema ove knjige; Bog ih je povjerio nama. Mi smo jedini koji možemo pokloniti *Đavlov mamac*, *Pod zaštitom*, *Kad lavica ustaje*, *Driven by Eternity*, *Extraordinary*³ kao i ostale naše knjige. Mi

---

³ Nazivi knjiga prevedenih na hrvatski jezik navedeni su na hrvatskom jeziku, a onih koje nisu na jeziku izvornika

smo odgovorni vjerovati Bogu za ovo. Svoj pogled moramo podići vrlo visoko.“

Otpor se nastavio. Sada sam podigao glas i postao odlučan: „Ne želim stajati pred Isusom na Njegovom sudu i objašnjavati Mu zašto smo tražili tako malo. Ne želim da nas tada pastori pitaju: ‘Zašto nam niste dali te knjige koje vam je Bog povjerio?’ O tome neće račun davati druge službe – samo mi!“

Atmosfera je bila užarena, a naš se sastanak završio u napetosti i sukobu. Bio sam žalostan što je stvar tako eskalirala, a i zbog načina na koji sam govorio. Voditelji naših odjela su vrlo ozbiljni, bogobojazni ljudi koji su samo nastojali misliti na dobrobit službe. No, duboko u svom srcu znao sam da ne mogu natrag. Bilo je važno stati u procjep za gladne pastore i crkve u potrebi, tamo, u zemljama u razvoju.

Nakon nekoliko dana, pristupio mi je naš direktor Uprave: „John, učiniti ćemo ono što je na tvome srcu. No reci mi, vjeruješ li još uvijek da trebamo pokloniti 250 000 knjiga? Ako si molio i vjeruješ u to, onda smo 100 posto uz tebe u tom nastojanju. Molit ćemo i marljivo raditi na tome.“

Ponovo sam tražio Boga, i još uvijek vjerovao da cilj treba biti 250 000 knjiga. Vrata su se već otvorila za darovanje knjiga voditeljima u Vijetnamu, Liberiji, Kini, Iranu, Turskoj, Gani, Tađikistanu, Libanonu, Burmi kao i u drugim zemljama. Znali smo da će nam stizati još puno više zahtjeva. Za tiskanje i distribuciju ovakvog broja knjiga diljem svijeta troškovi će iznositi negdje između 600 000 do 700 000 američkih dolara. Bio je to ogroman iznos novca za nas, ali ne i za Boga.

Dva tjedna kasnije, moji su me članovi tima nazvali u hotelsku sobu na Floridi. Izvještavali su me posve uzbuđeni: „John, upravo smo primili ček na 300 000 dolara za tiskanje knjiga voditeljima u prekomorskim zemljama.“ Stojeći na balkonu moje sobe, doslovce sam kriknuo od radosti.

Naime, dogodilo se da je jedan od naših zaposlenika podijelio ovu našu viziju s nekim poslovnim čovjekom iz Teksasa. Ovaj je ispisao ček. Najveća pojedinačna donacija koju je naša služba dotad dobila iznosila je 50 000 dolara. Ovo je stvarno bilo čudo! Tim se novcem moglo tiskati oko 150 000 knjiga. Čudesno je bilo to što

smo sada bili spremni izvršiti pola od našeg postavljenog cilja za 2011 – a tek je bila veljača! Telefonski se poziv pretvorio u slavljenje – svi smo bili puni energije i radosti.

Prije negoli sam spustio slušalicu, upitao sam: „Ljudi, razumijete li sada zašto sam bio tako čvrst i nepokolebljiv na sastanku prije dva tjedna?“

Moj se direktor Uprave, onaj koji mi se najviše protivio na sastanku, nasmijao i rekao: „Mislio sam da ćeš mi reći: ‘Odlazi od mene, soton.’“ Svi smo se smijali.

Kasnije mi je Lisa rekla: „Bog ne želi da Mu vjerujemo za ono što je moguće; On želi da Mu vjerujemo za ono što je nemoguće. Da nismo ostali uz postavljeni cilj, ne vjerujem da bi ček na 300 000 dolara dospio u naše ruke.“ Složio sam se s njom. Lisa je mudro uočila stvari.

Do kraja godine, podijelili smo preko 250 000 knjiga voditeljima u četrdeset i jednoj zemlji. Ništa se od toga ne bi dogodilo da nas naši partneri nisu podržavali i molili, i da mnogi nisu marljivo radili na tome. Za sva svjedočanstva u vezi ovog rada bili bi potrebni tomovi knjiga.

Ovo je za cijeli naš tim bio događaj na izgradnju naše vjere. Ja sam uporno molio, tražio i kucao da se otvore vrata kako bismo dotaknuli nebrojene živote. Uvijek imajmo na umu da Bog „može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti“ (Efežanima 3:20). Ne smijemo našem ograničenom ljudskom umu dopustiti da ograničava Boga svojim mišljenjem i uvjerenjem. Vjerujemo li istinski, ustrajno ćemo kucati i nastaviti kucati sve dok se Njegova slava ne očituje.

A ŠTO ČEKATE?

Napredovanje kraljevstva ne događa se u naravnom svijetu prije negoli se učvrsti u duhovnom svijetu. Pavao upućuje Timoteja: „Trči čvrsto i brzo u vjeri. *Postigni vječni život*, život u koji si pozvan i koji si tako žarko prigrlio!“⁴ (1 Timoteju 6:12, MSG). Postići vječni život znači zgrabiti Isusovu opskrbu, a to sigurno ne možemo s pola srca. Boga pokreće kad vidi takvu odlučnost u svojoj djeci.

⁴ „Bij plemenitu bitku vjere, postigni vječni život u koji si pozvan i za koji si dao lijepo priznanje pred mnogim svjedocima!“

„A bez vjere nemoguće je *njemu* ugoditi:“ stoji u Hebrejima 11:6, „jer onaj tko pristupa Bogu, mora vjerovati da on jest i da *nagrađuje one koji ga revno traže*.“⁵ Ovdje ne piše da Bog nagrađuje one koji ga povremeno traže, već nagrađuje one koji ga revno traže. Njega privlači žarka, usrdna, strastvena ustrajnost.

U ovom smislu, Bog progovara kroz proroka Jeremiju:

„Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam – ... - naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu. Tada ćete me zazivati, dolaziti k meni, moliti mi se, i ja ću vas uslišati. Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim. I pustit ću da me nađete – riječ je Jahvina.“ (Jeremija 29:11-14).

Božji planovi za vaše živote su samo dobro. Međutim, da bismo primili ovu obilnu opskrbu potrebno je da za njom uporno i strastveno težimo. To je istinska vjera.

Sjećate li se kojim riječima Isus završava svoju usporedbu o onoj ženi i nepravednom sucu? „Ali, hoće li Sin Čovječji, kada dođe, naći pouzdanja na zemlji?“ Kakvo pitanje! Hoće li naći svjetovnu, mlaku, opreznu vjeru – ili pravu vjeru? U bibliji *The Message* stoji: „Koliko će od ove vrste *ustrajne vjere* naći Sin Čovječji na zemlji kad se vrati?“ Ta vrsta vjere uspoređuje se sa ženom koja je izmorila suca svojim neumornim traženjem.

Stoga ne budite stidljivi kad pristupate Bogu. Nemojte biti uplašeni kad donosite svoje molbe. Budite odvažni, snažni, odlučni i određeni. Naša upornost s Bogom ne dolazi iz očajja, nego iz našeg čvrstog pouzdanja da je On naš Otac koji nas ljubi i koji će nam dati ono što odlučno molimo u Njegovo ime.

**Ne budite stidljivi
kad pristupate
Bogu.**

A što čekate? Potrebe oko vas su velike. Toliko je ljudi oko vas kojima treba da vi odvažno pristupite Bogu za njihovo dobro. Budite im svjetlo! Pristupajte Bogu ustrajno, uporno, i to odmah sada!

---

⁵ Prijevod Biblije u izdanju GBV-a i Žive riječi, Rijeka, 2012.

16.

TRČITE DA OSVOJITE NAGRADU

„Tako trčite [svoju trku] da zgrabite [nagradu] i odnesete je.“¹
1 KORINĆANIMA 9:24 (AMP)

Kao što smo već do sada naučili, nalazimo se kako vi tako i ja u izazovnoj utrci. Ta je trka, prema gore navedenom stihu iz Prve poslanice Korinćanima, osobna. To je vaša trka. To je moja trka.

Mi se ne natječemo jedni s drugima, nego sa silama koje ne žele da mi svoju trku dovršimo. Vi i ja živimo u palom svijetu koji neizbježno donosi protivljenje. Mi se borimo. Ovaj stih u bibliji *The New King James Version* glasi: „Trčite *na takav način* da je možete osvojiti.“ Zapazite da je apostol Pavao rekao „na takav način“. Dakle, kako trebamo trčati? Moramo trčati ustrajno. Pisac poslanice Hebrejima to kaže ovako: „Trčimo *strpljivo*, uporno i ustrajno na utakmici koja nam je određena!“² (Hebrejima 12:1, AMP).

Cijeli sam se život bavio sportom, a i mnogo se mojih prijatelja bavi bilo amaterskim bilo profesionalnim sportom. Oni koji se time ozbiljno bave naporno vježbaju, ustrajavaju i onda kad im je teško, te prolaze kroz ponekad gotovo okrutne treninge. Pavao piše: „Svaki se natjecatelj podlaže oštroj disciplini“³ (1 Korinćanima 9:25, TEV). Zašto sportaši to rade? Apostol odgovara: „Da osvoje nagradu“⁴

Za profesionalnog igrača ragbija to znači osvojiti *Super Bowl*. Za profesionalnog igrača golfa to znači osvojiti *PGA, Masters* ili neki drugi *Major*. Za igrača hokeja to znači osvojiti *Stanley Cup*, a za natjecatelje na Olimpijskim igrama to znači osvojiti zlatnu medalju. Vizija nagrade je njihov pokretač. Oni koji su svoj pogled jače fiksirali na osvajanje nagrade, više će trenirati, biti uporniji te će izdržati ekstremne teškoće – daleko više od onih koji nemaju te

¹ „Tako trčite da je odnesete.“

² „... te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena!“

³ „Svaki se natjecatelj uzdržava u svim stvarima“

⁴ „Oni da dobiju raspadljivi vijenac ...“

vizije i koje ne pokreće osvajanje nagrade.

Vidio sam igrača hokeja sa slomljenim gležnjem kako moli svog trenera neka ga samo imobiliziraju pa da nastavi igrati i osvoji *Stanley Cup*. Nastavio je klizati izdržavajući takvu bol s kakvom netko drugi ne bi mogao ni hodati. Vidio sam igrača ragbija koji je ljepljivom trakom zalijepio svoj slomljeni nos i nastavio igrati; vizija da osvoji *Super Bowl* bila je jača od neopisive boli. Svi smo mi to vidjeli na ovaj ili onaj način, bilo u sportu ili u drugim pothvatima. Vizija je veliki pokretač. Ona čini da se ljudi ističu pred svim drugim ljudima. Ona ih čini pobjednicima. Samo oni koji su svoj pogled čvrsto usmjerili na nagradu izdržat će svaku nevolju.

Važno je početi dobro, ali je u Božjoj ekonomiji kako završavamo daleko važnije.

Kao stanovnici kraljevstva, koji se svakodnevno bore protiv moćnih, destruktivnih sotonskih legija, moramo znati za što se borimo. Što nas to potiče da dovršimo svoju trku? Zašto je toliko važno da ostanemo vjerni? Čemu to naši pojedinačni životi, kao pripadnika Božjeg naroda, doprinose? Zašto je staza koju je Bog odredio za nas toliko važna u velikoj slici kraljevstva?

Pavao nam kaže da je odgovor na svako od ovih pitanja isti kao i kod svakog sportaša. Mi se trudimo osvojiti nagradu ili plaću: „Tako trčite [svoju trku] da zgrabite [nagradu] i odnesete je.“ Kad je bio već star, apostol Ivan je zapisao sličnu Božju zapovijed:

„Pazite sami na se, da ne izgubite što ste *zaradili*, već, naprotiv, da primite *potpunu* plaću!“ (2 Ivanova 8)

Salomon je samog sebe diskvalificirao te nije osvojio najveću nagradu zato što nije dovršio svoju trku. Nije bio usmjeren na cilj.

Važno je početi dobro, ali je u Božjoj ekonomiji daleko važnije kako ćemo završiti. Da bismo trku dovršili i primili nagradu potrebno je da budemo neumorni u ustrajnosti i izdržljivosti, jer smo motivirani. Ovo je dobro mjesto da se postavi jedno vrlo važno pitanje: „*A što je ta nagrada za koju se toliko trudimo – nagrada koju ne smijemo izgubiti?*“

Nagrada se može razmotriti na dvije razine. U ovom ćemo poglavlju raspraviti o prvoj razini, a u sljedećem poglavlju o drugoj.

PRVA NAGRADA

Prva nagrada ili plaća ostvaruje se u vezi činjenica da je naš život izravno uključen u izgradnju Božje kuće – kuće u kojoj će On prebivati u vječnosti.⁵

Bog sebi gradi kuću – slavom ispunjeni dom izgrađen prema Njegovu nacrtu. To je dom u kome On žudi stanovati i koji planira izgraditi već tisućama godina. Vrlo je uzbuđen zbog toga!

Lisa i ja smo imali tu povlasticu da gradimo svoju kuću prema vlastitom nacrtu. Krajem 1980-tih, tada smo živjeli u Orlando, država Florida, pristupio nam je poznati građevinski poduzetnik po imenu Robert. „Volim vašu službu,“ rekao je, a zatim dodao, „htio bih vam izgraditi kuću kakvu vi želite.“ U to smo vrijeme živjeli u maloj, običnoj kući i mislili smo kako su njegove cijene sigurno previsoke za nas. No kad smo mu to rekli, on je izlanuo: „Gradit ću vam prema ‘Božjoj cijeni!’“ Na kraju se pokazalo da na našoj kući nije zaradio ni jednog centa.

Prije toga, Lisa i ja smo promijenili dvije kuće. Obje su bile kuće u nizu, izgrađene bez našeg upliva. Stoga smo bili navikli namještati prostor jednostavno, odabirući jednostavne boje i materijale; nikad nismo donosili velike odluke. Sada je izgradnja kuće po našem vlastitom nacrtu i u skladu s našim željama bilo nešto sasvim novo.

Neću nikad zaboraviti kad je Robert, nekoliko dana kasnije, došao k nama, sjeo zajedno s nama za kuhinjski stol, rasprostro prazan list papira i pun entuzijazma rekao. „Nacrtajte mi svoju kuću iz snova!“

Zaprepastili smo se. Nismo ni znali da je takvo što moguće. Lisa se odmah primila posla. Počela je crtati kao da je o tome već dugo razmišljala. (A istina je da jest razmišljala!) Ja sam crtao nešto sporije, dajući ideje za moju radnu sobu i garažu dok je moja žena nacrtala sve ostalo. Bilo je fantastično, a uzbuđenje je sve više

⁵ Za dublji uvid u raspravu o Božjoj kući, možete pročitati moju knjigu *Driven By Eternity* (New York: Faith Words, 2006.)

i više raslo kako smo postajali svjesniji da upravo projektiramo svoju novu kuću kakvu smo oduvijek željeli. Nije bilo ograničenja. Onda je naš plan, nabacan na tom velikom komadu papira, otišao arhitektima i projektantima; nekoliko dana kasnije, Bob je došao i donio nacрте. Kako uzbudljivo. Uskoro su pripremili gradilište i počeli graditi.

Moja žena i ja, svakog bi dana išli na gradilište i promatrali postupak gradnje. Bili smo stvarno revni; nismo mogli dočekati da slijedeća faza gradnje počne. Tih nekoliko mjeseci činili su nam se kao godine, a dani kao tjedni, jer smo očekivali nove stvari koje će se dodati našoj kući. Naravno, očekivali smo i dan kad ćemo se useliti. Oduševljeno smo promatrali kako se naš san, nacrtan na praznom listu papira, ostvaruje ravno pred našim očima!

Isto tako, vjerujem da naše očekivanje nalikuje Božjim osjećajima i očekivanjima u vezi Njegovog doma iz snova. No On čeka daleko duže od nekoliko mjeseci. Zapravo, Bog čeka da se Njegov dom izgradi od početka svijeta.

Mi, na zemlji, često dajemo kućama posebna imena. Na primjer, kuća u kojoj stanuje engleska kraljica naziva se *Buckingham Palace*. U Americi, predsjednik živi u *Bijeloj kući*. Ime kuće glumca Michaela Douglasa na Bermudima je *Longlands*. Kuća pokojnog Georga Harrisona, bivšeg člana Beatlesa, nosi ime *Friar Park*. A ime kuće glumca Nicholasa Cagea je *Midford Castle*. Ono što mnogi ljudi ne znaju jest to da je Bog prije svih drugih započeo taj trend davanja imena kućama. On svoju vječnu kuću, čija izgradnja još uvijek traje, naziva Sionom. Psalmist piše:

Jer Jahve odabra Sion,
njega zaželje sebi za sjedište.
„Ovo mi je počivalište vječno,
boravit ću ovdje jer tako *poželjeh*.“ (Psalam 132:13-14).

Zapazite da Bog želi ovu kuću. Drugim riječima, On je žarko očekuje, poput Lise i mene koji smo žarko očekivali svoju novu kuću izgrađenu prema našim zamislima. U ostalim Pismima nalazimo da se ova kuća Sion nalazi na Božjem srcu već nebrojeno naraštaja: „... kad Jahve opet sazda Sion...“ (Psalam 102:17); „... Jahvi koji prebiva na Sionu ...“ (Psalam 9:12); i „Sa Siona predivnog Bog zablista ...“ (Psalam 50:2).

S gradnjom kuće počinjete od temelja. Poslušajte riječi proroka Izaije: „Stog ovako govori Jahve Gospod: „Evo, postavljam na *Sion* kamen odabrani, dragocjeni kamen ugaoni, *temeljac*““ (Izaija 28:16). Što (ili točnije, tko) je taj kamen ugaoni, taj temeljac? Nitko drugi doli Božji ljubljani Sin, Isus Krist. Prema Izaiji, Isus je dio građevnog materijala za izgradnju Božje vječne kuće, Siona. Zapravo, kao ugaoni kamen, On je i najvažniji dio.

Božja riječ objavljuje: „... te dopustite da se od vas samih kao živog kamenja sagradi duhovna kuća ...“ (2 Petrova 2:5). Kuća o kojoj Petar govori je, naravno, Sion. Isus se slikovito naziva *kamenom* pa se i nas tako naziva. Mi smo „živo kamenje“, a On je ugaoni kamen. Zajedno s Isusom, kršćani su građevni materijal za izgradnju kuće u kojoj će Bog vječno prebivati!

„Bog gradi kuću. On nas sve koristi za to – neovisno o tome kako smo ovamo dospjeli – u to što on gradi. On je koristio apostole i proroke kao temelje. Sada koristi vas, postavljujući vas, opeku po opeku, kamen po kamen, s Kristom Isusom kao ugaonim kamenom koji sve dijelove drži zajedno. Mi dan za danom vidimo kako građevina raste – sveti hram koji Bog gradi, sve nas ugrađuje u njega, hram u kojem će Bog biti kod kuće.“⁶ (Efežanima 2:19-22, MSG).

PODIZVODITELJI

Ne samo da nas se naziva građevnim materijalom, mi smo isto tako i suradnici (vidjeti 1 Korinćanima 3:9). Moderniji bi naziv bio „podizvoditelji“. Tko su podizvoditelji? To su vodoinstalateri, električari, stolari, zidari, krovopokrivači, keramičari, polagači tapisona i tepiha – i tako dalje. To su ljudi koji kuću stvarno grade. Kad je Robert gradio našu kuću, on nije zabio ni jedan jedini čavao u kući niti je položio jednu jedinu opeku niti obradio jedno jedino drvo ili podigao jedan jedini zid. Ne, sve su to obavili njegovi podizvoditelji.

Pa onda ako podizvoditelji obavljaju sav posao, što je graditelj posao? Tri stvari. Prvo, graditelj projektira kuću. Bog je,

⁶ „Prema tome, niste više tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji, nazidani na pravom temelju – na apostolima i prorocima, a zaglavni je kamen sam Krist Isus. U njemu sva zgrada, čvrsto povezana, raste u sveti hram u Gospodinu. U njemu ste i vi zajedno sazdani za stan Božji u duhu.“

kao graditelj svoje vlastite kuće, napravio glavni projekt davno, davno prije. Apostol Pavao piše: „On nas u njemu sebi izabra prije stvaranja svijeta ...“ (Efežanima 1:4.). U poslanici Hebrejima stoji: „lako su djela njegova dovršena od postanka svijeta ...“ (4:3). Božja je kuća bila projektirana još dok Adama nije ni bilo. Kako čudesno!

Drugo, graditelj naručuje materijal za gradnju kuće. Niste li sretni što nas je Bog naručio? Zato On kaže: „Odabrah te prije negoli ti dadoh život, i odvojih te prije negoli se rodi“⁷ (Jeremija 1:5, TEV). Pavao nam govori: „On nas u njemu sebi izabra prije stvaranja svijeta ...“ (Efežanima 1:4).

Treće, graditelj je dužan angažirati i rasporediti podizvoditelje. To je jako važan dio projekta jer sigurno ne želite da vam polože oplatae prije negoli vodoinstalater i električar obave svoj dio posla. Ne želite da vam postavljaju tapisone prije negoli izgrade krov ili oboje zidove. Ako rad podizvoditelja nije dobro planiran, neizbježno će nastati kaos.

Današnje moderne kuće obično nemaju „glavnog podizvoditelja“, ali Božja kuća ima. Što mislite tko je taj glavni podizvoditelj koji gradi Božju kuću prema Njegovim željama? Naravno: Isus Krist. U Galaćanima 4:4 stoji: „Ali kada dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina ...“ Bog, graditelj, poslao je Isusa, ugaoni kamen i glavnog podizvoditelja da izgradi Sion u „punini vremena“.

S obzirom na svoj zadatak kao glavnog podizvoditelja, Isus je savršeno ispunio svoj zadatak. Posve je sigurno, On je svoju trku dovršio! Na posljednjoj večeri, Isus je mogao svom Ocu reći u poniznosti i s pouzdanjem: „Ja sam tebe proslavio na zemlji, izvršivši djelo koje si mi dao da učinim“ (Ivan 17:4). Isus je dovršio svoj posao kao glavni podizvoditelj na izgradnji Siona.

A što je s vama i sa mnom? Što Božja riječ kaže o našoj ulozi kao podizvoditelja na izgradnji Božje kuće?

Nama su upućene riječi: „Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo“ (Efežanima 2:10). Zapazite da smo stvoreni u Kristu „radi djela ljubavi“. Drugim riječima, nismo stvoreni samo da bismo *bili* netko, nego smo stvoreni u Kristu da *činimo* nešto. Sada obratite pažnju: Posljednjih je godina došlo do neravnoteže u propovijedanju u tijelu Kristovu o ovome. Snažno naglašavamo

⁷ „Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh ...“

ono *tko mi jesmo u Kristu*, što je važno, ali pritom zanemarujemo ono *što smo stvoreni činiti* u Kristu. Ovo je nesuglasje stvorilo dva velika problema.

Prvo, stvorilo je veliku letargičnu crkvu u zapadnom svijetu. Većina vjernika ide u crkvu jednom tjedno, a neki čak ni toliko često. Predani smo svome napredovanju u poslu, dobrom društvenom životu, obrazovanju i sigurnosti kad odemo u mirovinu. Sve nas to potiče umjesto da nas potiče ispunjenje našeg osobnog zadatka kojeg nam je Bog dao. Previše nas ne zna ništa o vječnom „poslu“ koji smo pozvani obaviti.

Razmislite o ovome: kako je Pavao mogao reći: „... trku (sam) dovršio ...“ (2 Timoteju 4:7) ako nije znao stazu kojom je trebao trčati? Objasnit ću. Ako ste trčali maraton (trka na velike udaljenosti) u srednjoj školi, onda znate da se svi sudionici prije trke moraju upoznati s kartom na kojoj je ucrtana staza. Ako trčite velike udaljenosti, a ne znate planiranu stazu, mogli biste trčati i trčati dok se ne srušite i vaši vas prijatelji ne odnesu kući. No još uvijek nećete znati jeste li trku dovršili. Jedinu način na koji možete pošteno i točno reći jeste li završili trku jest taj da poznajete stazu i dođete do njenog cilja. Poput Isusa, Pavao zapravo kaže: „Dovršio sam djelo koje si mi dao da ga učinim.“

Kako možemo dovršiti svoju trku ako smo isključivo usredotočeni na svakodnevne stvari, potpuno okupirani njima? Kako možemo poznavati Božje djelo ako je naša jedina veza s Njime ta jedna, kratka služba nedjeljom, svakog tjedna? Kako uopće možemo znati Njegov plan ako Ga ne tražimo svakog dana, i to revno?

Drugi problem koji nastaje zbog toga što više naglašavamo *biti* nego *činiti* jest taj što mnogi kršćani misle da samo oni u punovremenoj službi imaju izvorni poziv nad svojim životima. To je glupost! Svako Božje dijete, muškarac ili žena, mlado ili staro, ima nebeski poziv, a to je poziv da bude vjerni podizvoditelj na izgradnji kuće koju je Bog zamislio. Prijevod ovoga dijela Pisma u *The Amplified Bible* divno pokazuje kako smo stvoreni u Kristu Isusu „da možemo činiti djela ljubavi koja je Bog unaprijed odredio (unaprijed planirao) za nas [da idemo stazama koje je On unaprijed pripremio], da njima hodimo [živeći dobar život koji je On pripremio još prije nego smo se rodili, da ga živimo]“⁸ (Efežanima 2:10).

8 „Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da

Bog vam je dao tu povlasticu da radite kao jedan od podizvoditelja na izgradnji Siona, Njegovog vječnog doma. To nije kuća izgrađena od opeke i žbuke ili od drvene građe. To je kuća koju nisu gradile ljudske ruke, već živa građevina sastavljena od kraljevskih sinova i kćeri. Poput mnogih podizvoditelja danas, možda ovoga časa ne vidite (još) kako se vaš životni poziv uklapa u cjelokupni dizajn Njegova doma: to jedino vidi On, graditelj. Jednog će dana vaš doprinos imati potpuni smisao kad Božja kuća bude dovršena i kad zajedno s Njime budete uživali u Njegovoj prisutnosti zauvijek.

Kad je Robert planirao podizvoditelje koji će graditi našu kuću, on je svakome dao prilagođene nacрте i sheme. Na tim su nacртima i shemama bili upravo oni radovi koje su ti podizvoditelji trebali izvršiti. Njemu je bio poznat cjelokupni projekt, ali su oni znali samo onaj dio koji se odnosio na njih i radove koje su oni trebali obaviti. Dakle, nisu jednostavno došli na gradilište i radili što bi im palo na pamet ili što bi im se sviđjelo. Pridržavali su se plana koji je graditelj unaprijed pripremio.

Bog je unaprijed planirao najbolju stazu za vas, za mene, za svakoga tko se pouzdaje u Krista Isusa kao Spasitelja i Gospodina (Efežanima 2:10). Baš kao što su podizvoditelji gradili našu kuću, tako svatko od nas ima svoju posebnu, važnu ulogu u izgradnji Božje vječne kuće. Ni jedan zadatak nije više ili manje važan od drugoga. Bog želi da se Njegova kuća izgradi upravo onako kako ju je On planirao, a za to je potrebno da svatko od nas učini svoj dio – i to dobro.

GRADITELJEVA DOBIT ILI GUBITAK

Sad već možete bolje razumjeti zašto Pismo o nama govori kao o graditeljima. Psalmist piše: „Kamen što ga odbaciše graditelji, postade kamen zaglavni“ (Psalam 118:22). Petar je, kao što je to već prije navedeno, rekao da su svi vjernici kamenje u Božjoj kući, a onda se od toga *tko mi jesmo prebacuje na ono što smo pozvani činiti* u Kristu – slikovito nas nazivajući graditeljima (ili podizvoditeljima) na izgradnji kuće Božje: „...te dopustite da se od vas kao živog kamenja sagradi duhovna kuća ... Prema tome,

---

u njima živimo.“

„kamen koji su odbacili *graditelji* – upravo taj – postao je ugaonim kamenom“, za vas koji vjerujete dragocjen, a za one koji ne vjeruju „kamen spoticanja, stijena sablazni“ (1 Petrova 2:5, 7).

Petrove nam riječi kazuju da Božju kuću grade oni koji su poslušni; oni su vjerni i pravi podizvoditelji. S druge strani oni koji nisu poslušni Riječi (Božjem nacrtu i planu) zapravo rade protiv ostvarivanja krajnjeg cilja.

Imajući to na umu, spremni smo istražiti postupak rada i nagrade kako ih je opisao apostol Pavao:

„Bog će nagraditi svakoga prema radu koji je obavio. Jer mi smo partneri koji rade zajedno za Boga. Vi ste ... Božja građevina [Sion]. Koristeći dar koji mi je Bog dao, radio sam kao iskusni graditelj [podizvoditelj] postavivši temelj na koji će netko drugi [drugi podizvoditelj] nadozidati. Ali neka svaki od vas pazi kako gradi [svi smo mi nazvani podizvoditeljima]. Jer Bog je već postavio Isusa Krista kao jedini i isključivi temelj te se nikakav drugi temelj ne može postaviti.“⁹ (1 Korinćanima 3:8-11).

Prvo i najvažnije, zapazite u prvoj rečenici da nam Bog progovara o nagradi ili plaći. Imajte to naumu dok nastavljamo kopati u ovom odlomku iz Prve poslanice Korinćanima.

Pavao je izgradio temelj. Svoje je poslanice pisao prije gotovo dvije tisuća godina, a one i danas vrijede kao istinska osnova na kojoj temeljimo svoj život u Kristu. Prvi podizvoditelji koji su radili na našoj kući u Floridi, bili su radnici koji su polagali temelje. Kad su završili svoj posao i položili betonsku ploču, došli su drugi podizvoditelji koji su nastavili graditi na njoj.

Pavao zatim kaže: „Zida li tko na ovom temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvetom, sijenom, slamom ...“ (3:12-13). Zlato, srebro i drago kamenje označavaju ono što je vječno, dok drvo, slama, sijeno označavaju ono što je privremeno. U svakom trenutku svojih života, možemo birati: možemo graditi ono što će trajati u vječnosti ili tek privremeno. Kad prvenstveno želimo zarađivati novac, postati slavni, pomagati ljudima kako bismo ostvarili osobnu korist, penjati se ljestvama uspjeha kako bismo bili važni

⁹ „Onaj koji sadi i onaj koji zalijeva jedno su, ali će svaki primiti svoju plaću prema svome trudu. Mi smo Božji suradnici; vi ste Božja njiva, Božja građevina. Prema Božjoj milosti koja mi je dana, ja sam, kao mudri graditelj, postavio temelj, a drugi nadoziduje. Ali neka svatko pazi kako nadoziduje! Nitko, naime, ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je već postavljen, a taj je Isus Krist.“

i ostvarivali ostale sebične ciljeve, gradimo ono što traje tek kratko vrijeme. No kad smo usredotočeni na izgradnju Božjeg kraljevstva i Njegove kuće, donoseći vječnu Riječ i Božju opskrbu onima u potrebi, tada gradimo za vječnost.

Pavao ide dalje: „... svačije će djelo izaći na vidjelo. To će pokazati onaj Dan, jer će se očitovati vatrom, a ta će vatra otkriti kakvo je čije djelo“ (3:13).

Naše će se djelo ispitati vatrom, ali će se isto tako ispitati naši motivi i naše nakane koje stoje iza našeg djela (vidjeti 1 Korinćanima 4:5). Kad zapalite vatru ispod drveta, sijena ili slame, vatra ih proguta. Međutim, zapalite li vatru ispod zlata, srebra ili dragog kamenja, oni će postati samo još čišći i ljepši. Bit će prokušani i provjereni. Sada dolazi isplata: „Onaj kome ostane što je nadodizao primit će nagradu, a onaj čije djelo izgori štetovat će. On sâm spasit će se, ali kao kroz vatru“ (3:14-15).

Zapazite da ćete vi, graditelj, primiti nagradu ako dovršite djelo! Međutim, ako radite stvari koje su izvan Božje riječi – ako su vam motivi sebični, buntovni ili ispunjeni ponosom – tada će vaše djelo izgorjeti. Kao vjernik u Krista dospjet ćete u nebo, ali tamo neće biti nagrade za rad koji traje u vječnosti. Snažne su to riječi opomene za sve nas!

Dok nastavljamo razotkrivati ovaj veliki odlomak, imajte na umu da se Pavao ne obraća pojedincima, nego cijeloj crkvi:

„Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama? Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti, jer je svet hram Božji, a taj ste vi. Neka nitko sam sebe ne zavarava!“ (3:16-18).

Ponovo, vrlo snažne riječi! One bi trebale prožeti strahom Gospodnjim svakog tko pomišlja krivo postupati ili na krivi put navesti Božju kuću ili Kristovu zaručnicu, crkvu. Smatrajte to ozbiljnom opomenom da se ni sa kime ne postupa krivo, čak ni s onom zadnjom „opekom“ u Božjoj kući ili kako bismo mi to rekli s „najmanjim među svim svetima“.

PLAĆA PODIZVODITELJA

Pavao zaključuje: „Neka nitko sam sebe ne zavarava!“ (3:18). Nažalost, neki kršćani ne završavaju svoju trku jer su skrenuli sa

staze idući za privlačnim udovoljavanjem samima sebi. Okrenuli su se od građenja Božje kuće, Njemu na slavu, i pošli za slavom koja blijedi – idući za ispraznim odobravanjem koje dolazi od ljudi ili bogatstvima ovog svijeta, koja će sva jednog dana izgorjeti.

Nemojte se zavaravati! Ostanite fokusirani; imate zadatak koji morate obaviti u Kristu. Svoje djelo morate izvršiti onako kako ga je Bog dizajnirao, u protivnom će vaše djelo propasti. U bibliji *The Message* ova se ključna točka naročito ističe:

„Neka se svaki stolar koji dođe na posao trudi graditi na temelju! Sjetite se, samo je jedan temelj koji je već postavljen: Isus Krist. Posebno pazite kad odabirete materijal za gradnju. Jer, na kraju krajeva, doći će inspekcija. Ako ste koristili jeftin ili loš materijal to će se otkriti. Ispitivanja će biti detaljna i stroga. Nećete se izvući ni s najmanjom stvari. Ako vaš rad prođe ispitivanje, dobro; ali ako ne prođe, vaš će se dio zgrade srušiti i početi graditi iznova. Ali vi nećete biti srušeni; preživjet ćete – i to jedva.“
(1 Korinćanima 3:10-15).

Ako naše djelo ne odgovara Božjem standardu i Njegovom ispitivanju tada će se naš dio zgrade „srušiti i početi graditi iznova.“ Nitko ne želi da se njegov ili njezin rad ponavlja – pogotovo ne rad koji smo radili za Stvoritelja svemira!

Sjećam se jednog podizvoditelja koji nije dobro izveo radove na našoj kući. Radove nije izveo prema nacrtima koje mu je Robert dao. Budući da smo Lisa i ja svakodnevno dolazili na gradilište, prvi smo uočili problem. Pozvao sam Roberta pa smo zajedno otišli na gradilište. Bio je strašno ljut. Ovaj podizvoditelj nije bio među onima s kojima obično radi pa ga je istog trena otpustio. Čovjek je, naravno, izgubio plaću. Ne samo da je izgubio plaću, nego je izgubio i dobar glas među građevinarima.

Gledao sam kako Robert ruši sve što je taj čovjek napravio. Zatim je uposlio drugog podizvoditelja koji je posao izvršio kako treba, upravo onako kako je Robert naveo u nacrtima. Ovaj je čovjek primio plaću – i to ne samo svoju plaću, nego i zadovoljstvo znajući da je na dobar način doprinio izgradnji tako lijepe kuće.

Pismo nam veli da ovo načelo vrijedi još i više kad se radi o izgradnji Božje kuće. Bit će onih čiji sezonski rad (ili čak njihov cjeloživotni rad) neće izdržati test vremena. Bit će srušen i stoga

neće biti dijelom vječnog doma.

Dopustite mi da vam pomognem razumjeti ozbiljnost svega toga. Budući da sam svakodnevno odlazio na gradilište, podizvođitelji su me upoznali. Zvali su me „propovjednik“. Svakog bih se dana dovezao, a njihova bi strašna rock glazba treštala iz sve snage. Kad bi me ugledali, jedan bi od podizvođitelja požurio do razglasta i ugasio ga. Smiješio bih se u sebi zbog strahopoštovanja kojeg su imali prema Božjim stvarima. Zatim bismo razgovarali. Vodio sam neke od predivnih razgovora s tim momcima – čak je bilo i dobrih prilika za služenje.

Sjećam se jednog dana kad sam razgovarao s podizvođiteljima o nekim prekrasnim kućama na kojima su radili. Sjali bi dok bi govorili o svom doprinosu na izgradnji te kuće. Mogli ste vidjeti koliko su bili zadovoljni čuvajući u svom sjećanju uspomene na te fantastične radove.

No pođimo korak dalje. Možete li sada razumjeti kako su se osjećali podizvođitelji koji su radili na izgradnji Bijele kuće u Washingtonu D.C.? Zamislite dan kad njihova djeca dođu iz škole i uzbuđeno najave izlet i posjet jednoj od najpoznatijih kuća u cijeloj zemlji. Možete li zamisliti taj užitak i zadovoljstvo koje osjeti tata kad kaže svojem djetetu kakvog je on udjela imao u njezinoj izgradnji? Možete li zamisliti što osjeća taj otac dok prati razred svog djeteta u posjetu Bijeloj kući? Kakav je to samo osjećaj kad se dijete pohvali svima u razredu da je njegov tata gradio kuću u kojoj stanuje predsjednik Sjedinjenih Američkih Država? Možete li to zamisliti?

Isto vrijedi za nas kad se radi o Božjoj kući! Međutim, mi ne gradimo kuću koja će se za nekoliko stotina godina srušiti i biti zamijenjena novom. Mi radimo na kući koja će biti središnja točka cijelog svemira u vijeke vjekova. O, da, poslušajte riječi proroka Miheja:

„Dogodit će se na kraju dana: Gora Doma Jahvina bit će postavljena na vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova. K njoj će se stjecat svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: „Hajde, uzidimo na Goru Jahvinu, u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, i hodit ćemo stazama njegovim. Jer će sa Siona Zakon izaći, riječ Jahvina iz Jeruzalema!“ (Mihej: 4:1-2).

Sve će se u svemiru vrtjeti oko ove kuće. Mudrost i zakoni koji upravljaju čitavim stvorenjem teći će od vodstva u toj kući. I možda najčudesnija stvar: Božja kuća, Sion, bit će jednako lijepa i nakon trilijuna godina kao i onog prvog dana kad je bila dovršena.

Božji vječni dom. Vaše djelo neće nikada izblijedjeti, nikad ostarjeti, nikad biti zamijenjeno. Njemu će se diviti milijarde ljudi i anđela u vijeke vjekova.

A ovo je tek prva nagrada ili plaća koju ćemo primiti za ustrajnu vjernost i poslušnost našem Gospodinu. Ma kako ovo bilo veličanstveno i poticajno, postoji druga nagrada koja je još veća od ove prve. To ćemo otkriti u našem slijedećem poglavlju.

17.

BLIZU KRALJU

„Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već, naprotiv, da primite potpunu plaću!“

2 IVANOVA 8 (NLT)

Nevolja je neizbježna. Pravi će nas poticaj držati da svoju trku trčimo ustrajno, dok će drugi koji nemaju poticaja zaostajati – ili čak odustati. Motiv je od ključne važnosti za dovršetak trke.

Prva je nagrada vidjeti da vaš rad na Božjoj kući, kakvu je On zamislio, traje u vječnosti te da je vrijedan Njegove pohvale „Dobro učinjeno.“ Druga je nagrada malo vidljivija i govori o tome koliko ćemo biti blisko povezani s Isusom u vječnosti.

BLISKIJI ODNOS S KRALJEM

Tijekom svih ovih godina koliko putujem i razgovaram s vjericima po cijelom svijetu, ponekad se pitam ne vjeruje li većina zapadnih kršćana da je Bog zapravo socijalist. Mnogi vjeruju da će On sve jednako nagraditi i da ćemo svi imati jednaki autoritet, odgovornost i čast na novom nebu i novoj zemlji. Pogrešno je to jer nisu razumjeli ovu istinu: premda je Božje otkupljenje jednako za sve te ne ovisi o našim djelima ili izvedbi, On nagrađuje našu vjernost u skladu s time koliko smo Mu bili poslušni, koliko smo bili ustrajni i koliko smo stajali na istini Njegove riječi.

Najveća nagrada koju ćemo dobiti zato što smo dovršili trku – čak veća od one opisane u prethodnom poglavlju – bit će koliko ćemo blizu Isusu boraviti u vječnosti. Nema ništa veličanstvenije od prebivanja u blizini Onoga koga obožavamo i ljubimo te imati zajedništvo s Njime. Pismo daje konačan dokaz toga. Jedna se takva riječ odnosi na pobjednike koji će imati povlasticu da „... prate Janje kud god ono ide“ (Otkrivenje 14:4). Kakva povlastica i čast – slijediti Isusa kud god On ide i tako zauvijek!

Ovu istinu vidimo jasno u evanđeljima. Pri kraju Isusove zemaljske službe, majka dvojice Njegovih učenika pristupa Isusu sa zahtjevom: „Naredi,“ tražila je od Isusa, „da ova dvojica mojih sinova sjednu na najviša mjesta časti u tvom kraljevstvu, jedan s tvoje desne, a drugi s tvoje lijeve strane!“¹ (Matej 20:21, MSG).

Naravno da je najviše mjesto časti odmah do Isusa, koji sjedi odmah do Oca. Od toga uistinu nema boljeg mjesta! Biblija govori o tome kako su moćni anđeli, nazvani serafima, blizu Božjeg prijestolja (vidjeti u Izaiji 6:1-6). Oni bez prestanka kliču jedan drugome: „Svet! Svet! Svet Jahve nad Vojskama!“ Kršćani pjevaju pjesme na temelju ovih riječi. Međutim, oni ne pjevaju pjesmu zato da bi se Bog osjećao dobro u vezi samoga sebe. Ne, oni samo odgovaraju na ono što vide! Svakog trenutka vide drugu stranu Njegove veličine koja se otkriva, i sve što mogu klicati jest: „Sveti!“ Zapravo, njihovi su poklici tako strastveni da se dovraci te dvorane u kojoj se nalaze milijarde anđela i svetih u nebu potresaju od njihovih glasova.

Ovi moćni anđeli ne preziru svoje mjesto koje tako dugo zauzimaju. Oni ne razmišljaju u tajnosti: „*Ovo radimo već deset trilijuna godina. Dosadilo nam je. Bog bi trebao dovesti nekoga da nas zamijeni da se malo odmorimo i možda istražimo ostale dijelove neba ili svemira.*“

Ni govora! Nebeski anđeli ne žele biti nigdje drugdje. Nema toga mjesta u čitavom svemiru koje bi bilo bolje od ovog uz Boga, gledajući Njegovo veličanstvo i slušajući Njegovu mudrost. Recimo to jednostavnije, nema ničega u cijelom stvorenju toliko spektakularnog kao što je Stvoritelj. Moramo imati na umu da Njegovom pogledu ništa nije skriveno pa kad ste Mu blizu onda stvari gledate s Njegove točke gledišta. Evo jednog sasvim slabog primjera: zamislite da svemir promatrate kroz teleskop sjedeći uz Alberta Einsteina, Neila Armstronga i Sir Isaaca Newtona. Vau, kakav biste uvid tek tada imali! Naravno, jasno mi je da je ovo tek upaljena svijeća u usporedbi s Božjom perspektivom, no siguran sam da ste razumjeli.

Službenik kojeg sam poznao bio je u nebu. Podijelio je sa mnom da je, dok je bio tamo, osjećao neizdrživu želju da bude u prijestolnoj dvorani. Svi su u nebu željeli to isto – svi su željeli

¹ „Naredi da ova moja dva sina sjednu u tvom kraljevstvu jedan s tvoje desne, a drugi s tvoje lijeve strane!“

biti što je moguće bliže Bogu. Moj je prijatelj uskliknuo da je nebo daleko ljepše od ičega što je ikada mogao zamisliti, ali ništa u nebu nije toliko poželjno kao sam Gospodin.

Vratimo se sad onom zahtjevu majke Jakova i Ivana. Isus joj je odgovorio: „Ali ne spada na me da dajem mjesto sa svoje desne ili lijeve strane. Ono pripada onima za koje ga je odredio moj Otac“ (Matej 20:23). Sad je vrijeme da postavimo pitanje: „Postoje li stvarno u nebu mjesta časti? Ili Isus manje-više kaže ovo: „Ma ne razmišljajte o mjestima časti. Zašto biste uopće mislili na to tko će biti bliže Meni ili Mome Ocu? Sve što trebate vi i vaši sinovi jest da živite svoj život za Boga. Jednog će se dana sve srediti samo od sebe i Bog će svakom kršćaninu dati jednako mjesto časti. Ionako sve ovisi o onome što Ja radim, a ne što vi radite, stoga se ne brinite.“

Odgovarajući na ovo pitanje, prvo moramo pogledati jedno drugo pitanje postavljeno Isusu u vezi sa zagrobnim životom. Jednog su dana saduceji došli k Isusu, želeći ga stjerati u teološki kut. Bila su sedmorica braće, počeli su saduceji. Najstariji se oženio i umro nemajući djece. Drugi se brat oženio njegovom ženom, ali i on je umro nemajući djece. I tako je to išlo sve dok se sva sedmorica nisu oženila tom ženom. Zatim saduceji pitaju Isusa: „Dakle: komu će od njih pripasti ta žena o uskrsnuću ...?“

Isus ovdje odgovara drugačije, nego majci dvojice učenika. „Djeca se ovog svijeta žene i udaju,“ rekao je pa nastavio:

„Ali oni koji se nađu dostojni da budu dionici onoga svijeta i uskrsnuća od mrtvih, niti će se ženiti niti udavati. Oni neće moći više ni umrijeti, jer će biti slični anđelima. Oni su sinovi Božji, jer su sinovi uskrsnuća.“ (Luka 20:35-36).

Dakle, Isus je ispravio saduceje, rekavši im kako će se na brak gledati s nebeskog stanovišta. Međutim, majku Jakova i Ivana nije ispravio (kao da bi pogriješila) u vezi onog što je tražila. Zapravo, Isus je potvrdio da će na nebu biti viših položaja časti kao i onih koji će biti najbliže Njemu. Te položaje dodjeljuje Bog Otac na Dan suda. U ostalim dijelovima Pisma stoji da će se ti položaji časti dodijeliti onima koji dovrše svoju trku – ustrajnim vjernicima.

VRSTA STVARI KOJE DOLAZE

Ovu istinu nalazimo u Knjizi proroka Ezekiel. Premda se ovdje radi o svećenicima iz Starog zavjeta, Ezekiel nam daje proročki uvid – nagovještajući – kako će izgledati život u velikom hramu na Sionu, vječnoj Božjoj kući.

Kroz proroka Ezekiel, Bog govori Levitima – svećenicima iz Starog zavjeta. Kako se to odnosi na nas? Apostol Ivan nam veli:

„Njemu koji nas ljubi i koji nas je „otkupio od grijeha“ svojom krvi i učinio nas kraljevstvom *svećenikâ* za Boga, svoga Oca – njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen.“ (Otkrivenje 1:5-6).

Vidite li da sam naglasio riječ *svećenika*? Kršćanin, onaj tko je rođen od Duha, sada je svećenik našega Boga u vijeke vjekova. Poslušajte Božje riječi:

„A Leviti (svećenici) koji su otišli od mene i napustili me zajedno sa svima drugima – cijeli Izrael – uzevši svoje kumire, platit će za svoje bezakonje. Odsada će obavljati samo najniže poslove u Svetišću: stražariti na vratima i pomagati hramskim slugama.“² (Ezekiel 44:10, MSG).

Kumiri se odnose na idolopoklonstvo Izraelaca. Idolopoklonstvo u našem društvu nema isti oblik kao u ono doba, ali je Bogu jednako odvratno. Rečeno nam je: „Ne hlepite za dobrim stvarima ovoga života jer to je idolopoklonstvo ...“³ (Kološanima 3:5, NLT). Idolopoklonstvo je kad požudno želimo privlačne stvari ovog života. U našoj zapadnjačkoj kulturi idolopoklonstvo je kad ide-mo za promidžbom, novcem, materijalnim stvarima, položajem, popularnošću, užitkom, slavom ili bilo kojim drugim očitovanjem zavisti ili sebične ambicije i tome dajemo prvenstvo. Idol je sve što volimo i želimo više nego što volimo ili želimo Boga. To je nešto ili netko kome dajemo svoju snagu ili od koga crpimo svoju snagu.

Idolopoklonstvo se može pojaviti u gotovo svakom području života – čak i u nečemu tako osnovnom kao što je jelo. Postoje brojni kršćani koji su proždrljivi. Kad su tužni, oni jedu; kad su

² A Leviti koji su se udaljili od mene, kad je ono Izrael odlutao od mene za svojim kumirima, snosit će svoje bezakonje. Služit će u svetišću samo kao stražari na vratima Doma i kao posluga Domu: klat će narodu paljenice i druge žrtve i bit će mu na službu.“

³ „Usmrtite, dakle, ono što je u vašem tijelu zemaljsko: bludnost, nečistoću, požudu, zle želje i lakomstvo – to je idolopoklonstvo ...“

sretni, i onda jedu; ako im je hrana fina, jedu – ne gledaju na njezinu nutritivnu vrijednost. Unose u svoje tijelo čisto smeće jer žude za ispraznim užitkom okusa. U svoj automobil nikad ne bi usuli upotrijebljeno ulje ili prljavo gorivo, ali kad se radi o količini i kvaliteti hrane napuštaju svaki razum. Od hrane su napravili svog idola. Zbog toga što svoju snagu crpe iz kratkotrajnog osjeta okusa i punog trbuha, svoju snagu i daju tom osjetu.

Idolopoklonstvo se može pojaviti u gotovo svakom području života.

Idolopoklonstvo se može naći u želji osobe da bude poznata. Postoje oni koji će učiniti sve kako bi osvojili položaj „časti“ u crkvi, na svom poslu ili u društvu. Oni će ogovarati, klevetati, varati, lagati ili kompromitirati poštenje drugih kako bi došli na mjesto priznanja, položaja ili autoriteta. Čak i da ne sudjeluju u tim aktivnostima 'ispod žita', od svoje potrage za položajem učinili su boga. Svoju snagu crpe iz popularnosti, položaja ili slave pa naposljetku svoju snagu daju tim stvarima.

Idol će vam oduzeti kontinuiranu plodnost. Ukrast će od vas snagu koja vam je potrebna kako biste svoju trku vjerno trčali i na kraju dovršili.

U gore navedenom odlomku iz Knjige proroka Ezekielja, Bog govori o onim vjernicima koji su Ga prestali tražiti zbog stvari koje ne mogu pružiti trajno zadovoljenje. Ti nas idoli mogu zadovoljiti neko kratko vrijeme, ali nikada ne mogu donijeti ispunjenje na duge staze. Bog kaže da će idolopoklonici platiti za sve svoje bezakonje. Platit će tako što će gledati svoju nagradu kako gori. Bit će spašeni, ali jedva. Oni pripadaju Njegovoj kući, ali samo kao oni koji obavljaju najniže poslove te pomažu slugama u kućanstvu.

Moramo imati na umu da se Bog obraća i nama, ovdje i sada. On ne želi da vi ili ja promašimo sva ona bogatstva koja je On pripremio za nas. Nebo će biti daleko bolje od svega što možemo zamisliti; ništa se na zemlji ne može usporediti s njegovim sjajem. Međutim, postoji položaj na nebu – mjesta veće časti i ona daleko manje časti. Bilo koji položaj u Božjem kućanstvu je daleko bolji od bilo čega na zemlji što čak i David potvrđuje: „Volim radije biti

čuvar na vratima i biti na pragu Doma Boga svoga nego stanovati [lagodno] u šatorima zloće"⁴ (Psalam 84:11, AMP). U bibliji *The Message* to je krasno prepričano:

„Jedan dan proveden u tvojoj kući, tom prekrasnom mjestu slavljenja, bolji je od tisuću dana provedenih na plažama grčkih otoka. Radije ću ribati podove u kući svoga Boga nego biti čašćen kao gost u palači grijeha.“

David kaže: „Radije ću biti običan sluga u Božjoj kući nego biti bilo gdje drugdje!“ Nema poželjnijeg mjesta u cijelom svemiru od Božjeg doma kojeg je Bog zamislio, prebivališta Njegove stvarne prisutnosti. Svaki položaj na Sionu je bolji od bilo čega bilo gdje.

No nemojmo promašiti smisao onoga što Bog ovdje govori. Zato što nas toliko voli, pokušava nas učiniti budnima za moguću žalost koju bismo mogli doživjeti propustimo li ono najbolje: nagradu da u vječnosti boravimo blizu, odmah do Boga. Kad se bude sudilo vjernicima, bit će mnogo suza, ali nam je obećano da će Bog „otrti svaku suzu s njihovih očiju“ (Otkrivenje 21:4). No spoznaja da nismo iskoristili naš kratak život te se nismo pozicionirali za vječnost neće nestati. Uvijek ćemo znati što smo propustili jer smo išli za stvarima koje kratko traju. To je vječni gubitak o kojem sam detaljnije raspravljao u prethodnom poglavlju (vidjeti 1 Korinćanima 3:12-15).

S druge pak strane, čujte što Bog dalje govori: „Svećenici leviti, potomci Sadokovi, koji su mi vjerno služili u mojem Svetištu, kad su ono sinovi Izraelovi odlutali od mene – oni smiju pristupati k meni da mi služe ...“ (Ezekiel 44:15).

Premda se u ovom stihu Bog izričito obraća svećenicima Starog zavjeta, mi znamo da je to samo „sjena stvarnosti koja je imala doći“ (Kološanima 2:17) i da se sve to „njima dogodilo da bude za primjer nama ...“ (1 Korinćanima 10:11). Mnogi događaji u Starom zavjetu predstavljaju vrste, sjene ili ilustracije stvari koje će doći u budućim vjekovima. Zapazite riječi „da mi služe“. Jedna je stvar biti sluga u kući, ribati podove kao što je to David bio spreman činiti, a sasvim nešto drugo služiti Bogu!

Bio sam član crkve koja je imala 8 000 članova; u toj sam crkvi započeo svoju punovremenu službu 1983. godine. Ta crkva nije

⁴„Volim biti na pragu Doma Boga svoga nego boraviti u šatorima grešnika.“

bila poznata samo u mojem gradu, nego i globalno. U jednom je trenutku osoblje crkve imalo 450 ljudi. Mene su primili na radno mjesto izvršnog asistenta pastora i njegove žene. Bila je čast služiti tim ljudima. Imao sam više povlastica od drugih jer je moj ured bio odmah do njihovog, često sam bio u njihovom domu, ručao ili večerao s nekim od najvećih službenika u svijetu. Bilo je trenuta kada sam samo sjedio zadivljen. Suze bi jednostavno curile niz moje obraze kad bih razmišljao o tome koliko sam sretan što sam blizu tako velikih voditelja.

Imao sam priliku čuti mudrost, misli i ideje koje drugi članovi osoblja nisu imali. Dobio sam uvide koji me i danas vode. Moje je radno mjesto bilo najpoželjnije u cijeloj crkvi. Članovi bi mi osoblja često govorili: „Ti si tako sretan što radiš taj posao.“ Drugi bi me pitali sa zavišću: „Kako si došao na to mjesto? Što si učinio da to dobiješ?“ Neki su, opet, raspravljali tko će me zamijeniti ako jednog dana odem. Znao sam da imaju pravo: bio je to najbolji položaj od svih.

A sada, možete li zamisliti ovakvu vrstu privilegiranog statusa kod samog Boga? Ustrajni vjernici, oni koji svoj posao dobro rade i trče svoju trku sve do kraju, oni su koji će biti blizu u Božjoj prisutnosti u vjekovima koji dolaze. Oni će zauzimati mjesta časti. Kao što je Bog rekao u Ezekielu 44:28: „Njima ne pripada nikakva baština – ja sam njihova baština.“

Vau! Može li biti bolje nagrade ili plaće od toga? Oni koji će Mu biti blizu, slušati Njegove ideje, vizije, i uvide, pomagati Mu u planiranju budućnosti ili drugih pitanja vodstva, oni su koji reвно i vjerno ustrajavaju. Mi ćemo sjediti i vladati s Njime zauvijek. Služit ćemo izravno Njemu. Kakvo čudesno obećanje!

Stoga poslušajte Pavlovu opomenu još jednom:

„Svaki sportaš vježba krutu samodisciplinu. On to čini da bi osvojio nagradu koja će izbljedjeti vremenom, a mi to činimo za vječnu nagradu. Stoga trčim ravno prema cilju tako da svaki moj korak ima svrhu“⁵ (1 Korinćanima 9:25-26, NLT).

Profesionalni sportaši rigorozno treniraju i ustrajno nastoje osvojiti nagradu na *Super Bowlu*, zelenu jaknu na *Mastersu*, *Stanley Cup* i olimpijsku zlatnu medalju, ali je sve to blijedo kad se usporedi

5 „Svaki se natjecatelj uzdržava u svim stvarima. Oni da dobiju raspadljivi vijenac, a mi neraspadljivi. Ja stoga tako trčim, ne kao u nepouzdanu ...“

s nagradom prema kojoj mi trčimo! Otuda i opomena da „trčimo strpljivo, uporno i ustrajno na utakmici koja nam je određena“ Hebrejima 12:1, AMP). U bibliji *The Message* stoji: „Sagni se, počni trčati – i nikad ne odustaj!“ Jedan drugi suvremeni prijevod to kaže ovako: „Trči, na način da osvojiš nagradu“ (1 Korinćanima 9:24, TEV).

Zapitajte se: „*Imaju li ove riječi dublje značenje sada kad sam čuo/čula o nagradama koje me čekaju?*“

Mislim da znam vaš odgovor.

18.

NIKAD NE ODUSTAJTE!

„Ne odustajte. Ne popuštajte. Kraj je ono što najviše vrijedi.“¹
MATEJ 10:22 (MSG)

Nitko vas ne može prisiliti da odustanete; vi ste jedini koji možete donijeti takvu odluku. Stoga nemojte odustati.

Nagrada koju ćete osvojiti jer ste nadvladali, ne samo u ovom životu već i onom koji dolazi, daleko je veća od nevolje ili teškoće s kojom se suočavate. Kao što je Isus rekao: „Kraj je ono što najviše vrijedi.“

Naš je Spasitelj previdio vrlo tužnu činjenicu koja će se pojaviti u ovim posljednjim danima: „Mnogi će odustati,“² kaže On u Mateju 24:10 (CEV). Samo to što je morao izreći te riječi slomilo Mu je srce. Ljudi koje je toliko ljubio, oni za koje je dao svoj život kako bi otkupio njihovu slobodu i uspjeh, oni će odustati.

Tužno je u tome što to ne bi trebali. Bog nam je dao svoju moćnu milost ne samo da nas provede kroz nevolje, nego da iz njih izađemo jači, mudriji i plodonosniji nego što smo prije njih bili. Mnogi će odustati jer nemaju ispravnu perspektivu. Nisu naoružani.

Odustajanje ima sasvim drugu formu. Vrlo često ima korijen u kompromisu – riječ suprotna riječi ustrajni. Sjetimo se vizije koju sam vam ispričao u prvom poglavlju; i mi moramo, poput čovjeka u čamcu, veslati protiv struje. Hodati s Bogom, očitovati Njegovo kraljevstvo te razlikovati se od drugih po tome što smo Njegovi, a to traži od nas da se krećemo protivno toku sustava ovog svijeta.

Moramo ustrajno prianjati uz Božju mudrost. Kompromis nije opcija.

¹ „... ali tko ustraje do konca, taj će se spasiti.“

² „Mnogi će tada posnuti u vjeri ...“

TEŠKO JE BITI KRŠĆANIN

Neposredno prije njegove mučeničke smrti, apostol Pavao je predvidio teške struje posljednjih dana. „U posljednja će vremena vrlo teško biti kršćanin“³ (2 Timoteju 3:1, TLB). Pavao je pet puta primio trideset i pet udaraca bičem, šibali su ga tri puta, jednom je bio kamenovan i godinama je čamio u tamnici. *Suočavao* se s neprijateljstvom i progonstvom kamo god je išao. Pa ipak, on proguruje da će u *naše* doba biti puno teže živjeti za Boga! Kako je mogao takvo što reći nakon što je sam iskusio takve patnje? On nastavlja:

„... jer će ljudi biti samoživi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni i bezvjernici, bez ljubavi, nepomirljivi, klevetnici, razuzdani, neotesani, neprijatelji dobra, izdajnici, naprasiti, bahati, ljubitelji požude mjesto ljubitelji Boga.“ (2 Timoteju 3:2-4).

Na prvi bismo pogled mogli postaviti pitanje: „Što je želio reći? Po čemu se ovaj popis ponašanja ljudi, koje je Pavao predvidio za naše vrijeme razlikuje od Pavlova vremena?“ Uistinu, ovakva su se ponašanja mogla naći i u njegovo doba. Ljudi su voljeli sebe i novac, ponašali se nesveto i nisu opraštali, sve navedeno i onda. Petar je čak na Pedeseti dan rekao: „Spasite se od ovoga pokvarenog (izopačenog, zlog, nepravednog) naraštaja“⁴ (Djela 2:40, AMP).

Pa zašto onda Pavao izdvaja naš naraštaj kao nešto posebno? Zašto navodi ovakve oblike ponašanja da bi opisao vrijeme u povijesti kad će hodati s Bogom biti najteže? Odgovor se nalazi u slijedećem stihu: „Oni će se ponašati kao da su pobožni, ali će odbaciti silu koja ih može učiniti pobožnima“⁵ (2 Timoteju 3:5, NLT).

Najveća teškoća dolazi, tako kaže Pavao, od „vjernika“ koji pristaju na kompromis s istinom. Zajedno s drugim piscima Novog zavjeta, apostol nas unaprijed opominje da u naše vrijeme veliki postotak vjernika koji se deklariraju kao „novorođeni kršćani“ neće čvrsto stajati u Božjoj milosti. Oni će prihvatiti činjenicu da su spašeni po milosti, ali će odbaciti snagu milosti koja ih može

3 „Ali ovo znaj: u posljednje će doba nastati teška vremena ...“

4 „Spasite se od ovog a pokvarenog naraštaja!“

5 „Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile.“

odvojiti i od njih učiniti ustrajne ratnike kraljevstva.

To su oni koji su podigli svoja vesla i više ne veslaju. I dalje su usmjereni protivno struji, ali ih nosi struja sustava ovog svijeta. Da bi stvar bila još gora, u mojoj se viziji nalaze veliki brodovi za zabavu krcati ovim ljudima. Njihovo jedinstveno uvjerenje čini prijevartu još jačom i uvjerljivijom. Ne samo da zavaravaju sami sebe, nego zavode na krivi put i druge te tako navode i mnoge koji su ozbiljni da posrnu. To je nevolja o kojoj Pavao govori.

Kad bacim pogled unatrag, na povijest, vjerujem da je najveća bitka koju su rani crkveni oci morali voditi bila ona protiv *legalizma*. Legalizam je pokušavao navesti nove vjernika da se vrate pod Zakon kako bi bili spašeni, umjesto da se pouzdaju u Božju milost.

Mi vodimo drugačiju bitku. Vjerujem da je bitka s kojom se mi danas suočavamo bitka protiv bezakonja. Bezakonje govori o spasenju, a da se način života ne mora mijenjati. Mi, kao kršćani, živimo isto kao što smo živjeli prije spasenja, ali sada smo članovi kluba, imamo oznaku, govorimo klupskim žargonom dok naš brod za zabavu plovi niz struju. Nismo više ustrajni u vjeri u Boga i poslušnosti Njegovim putovima.

Isus je upozorio da će se u posljednja vremena: „Razmahat ... bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko *ustraje* do konca, bit će spašen“ (Matej 24:12-13). Ali čekaj malo – grijeh se već bio razmahao dok je Isus govorio te riječi. Po čemu se naše vrijeme razlikuje? Šokantna stvarnost: Isus nije govorio o društvu općenito; On je govorio o onima koji tvrde da slijede Njega. On svjedoči da će se grijeh razmahati među kršćanima današnjeg vremena. Zašto bi inače svoju izjavu završio ovim riječima: „Ali tko *ustraje* do konca, spasit će se“? Svakako nećete reći nevjerniku: „Ako dovršiš svoju trku, bit ćeš spašen,“ jer on ili ona uopće ne sudjeluju u trci. Međutim, te ćeš riječi reći onome tko ima vjeru, tko je već počeo trčati u trci. „Ako *ustraješ* ...“

Ključna je riječ koju Isus ovdje koristi *ustrajati*. *Ustrajati* znači da će biti protivljenja, otpora ili nevolje zbog pristajanja uz istinu. Moramo biti ustrajni i dovršiti svoju trku.

**Vjerujem da se mi
danas suočavamo
s bitkom protiv
bezakonja.**

DOŠLO JE VRIJEME

U svjetlu naprijed navedenog, Pavlova druga poslanica Timoteju zaslužuje da joj se posveti još malo pažnje. Nakon što je naveo poteškoće, odmah daje i lijek za njih: „... dok će zli ljudi i varalice, ujedno zavodnici i zavedeni, napredovati iz zla u gore. A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio, jer znaš od kojih si to naučio ...“ (2 Timoteju 3:13-14).

Istina nije pitanje mode; ona je stalna u vremenu i ne ovisi o mišljenju ili kulturi. Zapazite kako Pavao u isti mah potiče i opominje svoga učenika: „A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio, jer znaš od kojih si to naučio ...“ Čvrsto ostajanje u istini je protuotrov.

Privlačno je slijediti svjetske trendove, ali to samo vodi u zabludu. Zbog toga Pavao nastavlja:

„... i jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja su ti dala mudrost da primiš spasenje po vjeri u Krista Isusa. Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku o tome što je istinito a što pogrešno u našim životima. Ono nas jača i uči da činimo što je pravo. Božji je to način da nas pripremi i potpuno opremi za svako dobro djelo koje Bog želi da činimo.“⁶ (2 Timoteju 3:15-17, NLT).

Označio sam dva ključna izraza u ovom odjeljku: sveta Pisma i od djetinjstva. Bog je nadahnuo cijelo Pismo. Ono je Njegova istina koja nadilazi vrijeme i kulturu. To je temelj na kojem gradimo svoje živote; ono nas oprema znanjem i snagom da možemo ugoditi Bogu na svaki način.

Mogli bismo pomisliti da je Pavao završio svoju misao do kraja trećeg poglavlja Druge poslanice Timoteju. No znamo da je tek 1227. godine, crkva uvela poglavlja i brojeve stihova u Bibliju pa je tako Pavao Drugu poslanicu Timoteju napisao kao jedno cjelovito pismo. Dakle, sigurno je da nije završio svoju misao na kraju trećeg poglavlja. Slijedeće se Pavlove riječi jasno nastavljaju na gornju misao:

„Zaklinjem te – pred Bogom i Kristom Isusom koji će suditi žive i mrtve – i njegovim dolaskom i njegovim kraljevstvom:

⁶ „... i jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa. Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravедnosti, da čovjek Božji bude savršen – opremljen za svako djelo ljubavi.“

propovijedaj riječ – pristupi (k vjericima) – bilo da im je zgodno, bilo nezgodno – kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke. Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje da im škaklju uši, te će odvratiti uši od istine, a okrenut će se bajkama.“ (2 Timoteju 4:1-4).

„Zaklinjem te – pred Bogom i Kristom Isusom ...“ Pavao nije mogao svojem učeniku uputiti snažniju zapovijed. Što ga to zaklinje? Da propovijeda i poučava Božju riječ. Nije se radilo o tome da predaje filozofiju, sekularna načela rukovođenja, tehnike kako živjeti uspješan život, ili bilo kakvo drugo znanje prikladno onome vremenu. Ne, zapovijed je bila da propovijeda vječna Pisma.

Pavao je upravo ustvrdio da je cjelokupno Pismo nadahnuto od Boga, i da je korisno za usmjeravanje naših života. Zatim traži od Timoteja da ga propovijeda i poučava. Zašto? Zato što će doći vremena (vjerujem da su došla) kada oni koji zavode i koji su sami zavedeni neće podnositi zdravu nauku. Što je nauka? Nije to samo poučavanje, već prije temeljno ili ključno učenje Pisma. To je učenje u kojem je sve drugo sadržano.

Tužno je, ali vidio sam kako se naši duhovni (biblijski) temelji mijenjaju kako bi se ugodilo trendovima i vremenu. To je toliko izmaklo kontroli da je službenik jedne velike crkve stao ispred svoje zajednice objavljujući kako je on homoseksualac, a svi su mu zdušno pljeskali. Drugi pak smije izjaviti da Bog više ne iscjeljuje, a njegovi će ljudi vjerovati njemu umjesto Božjoj riječi. Treći, opet, može napisati knjigu u kojoj izjavljuje da će cjelokupno čovječanstvo na kraju završiti u raj – da nitko neće gorjeti u vječnoj vatri – i, naravno, taj će postati „zvijezda“ kršćanstva. Zatim, netko može dovesti u pitanje da je Isus bezgrešno začet, a da se i dalje slavi povratak Isusa Krista kao vođe kršćanske vjere. Mnogo je uistinu takvih tužnih scenarija koji se odigravaju među „kršćanima“, svakog dana.

Nedavna ispitivanja nam mogu pomoći u razumijevanju ovih apsurdnih promjena. Prema jednom ispitivanju provedenom na razini zemlje, samo 46 posto „novorođenih kršćana“ vjeruje u apsolutnu moralnu istinu. Više od 50 posto „evangeličkih kršćana“ vjeruje da ljudi mogu doći u nebo i drugim putovima mimo žrtve

Isusa Krista. Tek 40 posto „novorođenih kršćana“ vjeruje da je sotona stvarna sila.⁷

Kako je to moguće? Odgovor se nalazi u Pavlovim riječima upućenim Timoteju: „... neće podnositi zdrave nauke ...“ – nismo *ustrajni* u istini.

Sve više i više čujemo i ispovijedamo evanđelje koje nas ne mijenja. Srž ovakvih poruka nije dosljedna osnovnoj doktrini sadržanoj u Božjoj riječi. U njima stoji nešto poput: „Isus je umro za nas kako bismo dospjeli u nebo, ali mi smo ljudi. Bog razumije naše raznovrsne poroke i seksualne orijentacije.“ Danas je vrlo popularno naučavati o odsutnosti svake potrebe za pokajanjem od grijeha. Ogromnim se množtvima ljudi radosno govori kako nema potrebe žalostiti se Božjom žalošću zbog nepokornosti ili je ispovijedati Bogu jer je milost već pokrila grijeh. Čuo sam muškarce i žene, koji su prigrlili ovo učenje, hvaliti se kako je poruka jednostavna, svježija i oslobađajuća. No ako je jednostavna, svježija i oslobađajuća gdje su pokazatelji istine; po tome bi svaka nauka koja povlađuje tjelesnoj naravi bila istina! Ako je točno učenje da se kršćani više ne trebaju kajati, tada je Isus svakako pretjerivao kad je petorima od sedam crkava u Otkrivenju rekao neka se „pokaju“ (vidjeti Otkrivenje 2:5, 15, 21, 22; 3:3, 19).

Istina se ne mijenja kako bi pogodovala onima koji žele grijehiti. Istina se ne prilagođava našim ljudskim željama, ugodnosti ili takozvanoj „političkoj podobnosti“. Upravo suprotno, Sin Božji izjavljuje: „Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život...“ (Matej 7:14)

Nagomilali smo si učitelje koji odbacuju zdravu nauku. Ovi vješti govornici proizvode evanđelje koje odgovara moralnom propadanju naše kulture. Istina više ne oblikuje život vjernika, već se istina prilagođava i tumači kroz kulturne trendove. Zašto? Zato jer naše uši žele slušati riječi koje će nam dopustiti da se valjamo zajedno sa svijetom umjesto da „iziđemo između njih i odvojimo se“ (vidjeti u 2 Korinćanima 6:17).

Mnogi vjernici osjete kako ih Duh Sveti opominje kad počnu koketirati s kompromisom. Ipak, većina će, ugledavši onoliki broj ljudi koji plove sa strujom na velikim brodovima za zabavu, ugasiti

⁷ www.barna.org/transformation-articles/252-barna-survey-examines-changes-in-worldview-among-christians-over-the-past-13-years.

glas Duha, staviti ruke na uši te postati gluhi za istinu.

NARAŠTAJ POBJEDNIKA

Ali zašto smo iznenađeni? Rečeno nam je da će doći do velikog otpadništva u posljednjim vremenima (vidjeti 2 Solunjanima 2:3). Ali nam je isto tako rečeno da će se u isto vrijeme podići i naraštaj pobjednika. Ovome pripadaju muškarci i žene, bilo stari bilo mladi (vidjeti u Djelima 2:17-18). Proroci i apostoli opisivali su ove junake kao ljude ustrajne u istini. Tama će i zabluda postaviti pozornicu za ove ratnike; nedaće odasvuda. Ali se oni neće povlačiti, nego će svojim upornim vjerovanjem i djelovanjem učiniti da Božje kraljevstvo snažno napreduje. Oni će se stvarno razlikovati kao sjajno svjetlo usred tame; bit će izvrsni u svim vidovima života – ne pomoću kompromisa, nego, baš poput Daniela, pomoću Božje mudrosti koja se može naći jedino u strahu Gospodnjem i milosti koja daje snagu.

Dragi čitatelji, nadam se da ćete vi biti među ovim pobjednicima. Molim se za vas da uzmognete ostvariti svoju veličinu tako što ćete svoje bokove opasati istinom i naoružati se oklopom pravednosti. Nadam se da ćete podići štit vjere i ustrajno trčati u trci koja vam je određena, s pouzdanjem se boreći protiv svakog protivljenja, sve do kraja. Vi ste pobjednici. U vama je sjeme Onoga koji je izdržao najveće neprijateljstvo s kojim se čovjek ikada susreo. Njegova je snaga u vama! Njegova narav vaša je narav. Niste stvoreni da biste odustali, povukli se, oklijevali ili sklapali kompromis. Vi ste blagoslovljeni čudesnom Božjom milošću.

Nije važno koliko je velika nevolja s kojom se suočavate, gledajte na nju kao na stepenicu do druge razine vladanja. Učite iz nevolje kao što je Pavao učio:

„Bilo je tako strašno da smo mislili kako se nećemo izvući. Osjećali smo se kao osuđenici na smrt i da je sve svršeno. No, pokazalo se da je to najbolja stvar koja se mogla dogoditi. Umjesto da se pouzdajemo u vlastitu snagu ili pamet kako bismo se izvukli iz te situacije, bili smo prisiljeni pouzdati se u Boga i to do kraja – što i nije tako loša ideja kad se zna da je On Bog koji uskrisuje mrtve! I On je to učinio, spasio nas od sigurne propasti. A učinit

će opet, spašavati nas onoliko puta koliko nas puta treba spasiti.”⁸
(2 Korinćanima 1:8-10, MSG)

Pavlova je nevolja bila tako velika da se činilo kako on i njegovi pratitelji neće izvući živu glavu. Ipak, on kaže, „da je to najbolja stvar koja se mogla dogoditi.“ Kroz protivljenje, Pavao se uspeo na višu razinu autoriteta i snage. Božja milost (snaga) uvijek je dovoljna. Bog će nas izvlačiti ponovo i ponovo.

Sve što trebamo činiti jest da ostanemo stajati, da ne prestanemo vjerovati, jer na drugoj nas strani čeka velika pobjeda, zadovoljstvo i ispunjenost. Kao što je Jakov pisao: „Bog će vas blagosloviti, ako ne odustanete kad se bude kušala vaša vjera. On će vas nagraditi veličanstvenim životom“⁹ (Jakov 1:12, CEV).

Vi imate Božju milost koja vam daje snagu, imate Njegovu narav, bitne osobine i puninu stavlenu u vas. Vi ste jedno s Njime; vi ste tijelo Kristovo. Glava (Isus) nikad nije pogriješila, pa ne bi trebalo ni Njegovo tijelo. „U svemu trpimo nevolje,“ piše Pavao, „ali nismo poraženi ni slomljeni. Ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali se *ne predajemo i ne odustajemo*“¹⁰ (2 Korinćanima 4:8, NLT).

Mi smo tijelo Kristovo; mi ne odustajemo. Mi se ne predajemo! Pavao ove riječi ponavlja ponovo i ponovo: „Mi se nikad ne predajemo“¹¹ (2 Korinćanima 4:1, CEV), i opet: „Stoga ne odustajemo. Kako bismo i mogli!“¹² (2 Korinćanima 4:16), MSG), i tako dalje, i tako dalje. Stvoreni ste uspjeti na veličanstven način.

I nikada nemojte misliti da je Bog odustao od vas. On to nikad ne čini. Poslušajte ovo Božje obećanje čvrsto poput čelika: „Bog, koji vas je poveo u ovu duhovnu avanturu, dijeli s nama život svojega Sina i našeg Gospodina Isusa. *On nikada neće odustati od vas. Nikad to nemojte zaboraviti!*“¹³ (1 Korinćanima 1:9, MSG).

Nije li to fantastično obećanje? Bog nikad neće odustati od vas. On je ustrajan u tome. Pa ako On nikad neće odustati od vas, kako biste onda mogli vi odustati od Njega ili samih sebe? Budite

8 „Ne bismo htjeli, braćo, da ostanete u neznanju u pogledu nevolje što nas zadesi u Aziji i koja nas je opteretila preko svake mjere – iznad naše snage – tako da smo izgubili nadu u život. Čak smo u sebi smatrali sigurnom smrtnu osudu, (ali to bijaše) da se ne bismo uzdali sami u se, nego u Boga koji uskrisuje mrtve. On nas je oslobodio od tolike smrtnog pogibli i opet će nas osloboditi. Da, u nj smo postavili nadu da će nas opet osloboditi.“

9 „Blago čovjeku koji odlijeva kušnji, jer će, kad se pokaže prokušanim, primiti vijenac – život koji je Bog obećao onima koji ga ljube!“

10 „U svemu trpimo nevolje,“ piše Pavao, „ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo ...“

11 ... ne malaksavamo ...“

12 „zato ne malaksavamo ...“

13 „Vjeran je Bog koji vas je pozvao u zajednicu sa Sinom svojim, Isusom Kristom, Gospodinom našim.“

ustrajni.

Što je nagrada ustrajnosti? Evo je, ravno iz Gospodinovih usta:

„Evo nagrade koju ću dati svakom pobjedniku, svakome tko ustraje i odbije odustati: Vladat ćete narodima.“¹⁴ (Otkrivenje 2:26,MSG)

Kakva nagrada! Pavao potvrđuje Isusovo obećanje: „... ako smo ustrajni, s njim ćemo i kraljevati ...“ (2 Timoteju 2:12). Imajte na umu da to nije samo za vrijeme koje će doći, nego ovdje i sada. „... oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti *vladat će* snagom života po jednome – Isusu Kristu“ (Rimljanima 5:17).

Tako, dragi moj brate ili sestro u Kristu, vi sigurno posjedujete snagu za ustrajnost. Imate sve što je potrebno da dovršite svoju trku: Božju milost. A ona ne može ne uspjeti. Stoga s pouzdanjem trčite da osvojite nagradu. Neovisno o tome radi li se o božanskom zadatku, ključnom položaju u kraljevstvu ili o odnosima; neovisno o tome radi li se o kratkotrajnoj ili dugoročnoj stvari ili čak stvari za cijeli život, vi ste predodređeni da pobijedite i vladate. Imate tu povlasticu da iskusite život potpuno ispunjen i pun obilja, koji dolazi onima koji ustraju. Mjesto vlasti čeka na vas. Bit ćete odvojeni za slavu vašeg Kralja. Uistinu, slatka nagrada. Stoga pamтите:

„U Jahvu se uzdaj!“

Budite odvažni. Ne odustajte.

Reći ću ponovo:

„U Jahvu se uzdaj!“ (Psalam 27:14)

---

¹⁴ „Pobjedniku, vršiocu mojih djela do kraja, 'njemu ću dati' vlast nad poganima: vladat će nad njima ...“

DODATAK A

MOLITVA DA POSTANETE DIJETE BOŽJE

Kako postajemo Božje dijete? Prvo i najvažnije, to nema ništa s vama, već je to za vas učinio Isus Krist. On je dao svoj kraljevski život, potpuno nevin, za vas kako biste se mogli vratiti svojem Stvoritelju, Bogu Ocu. Isusova smrt na križu jedina je cijena za koju se može kupiti vječni život za vas.

Neovisno iz kojeg društvenog sloja potječete, koje ste rase, kakvog odgoja, religije ili bilo što drugo, dobro ili loše u ljudskim očima, vi ste podobni da postanete Božje dijete. On vas želi i žudi za time da budete dio Njegove obitelji. To se dogodi tako da se jednostavno odrećete svog grijeha, života neovisno o Njemu, te da svoj život podložite Gospodstvu Isusa Krista; jednom kad ste to učinili nanovo ste se rodili. Više niste rob tame; vi ste nanovorođeni kao sasvim novi sin ili kćerka Božja. Pismo veli:

„Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost, a priznanje ustâ spasenje ...“
(Rimljanima 10:9-10).

Stoga, ako vjerujete da je Isus Krist umro za vas i voljni ste Mu predati svoj život – da više ne živite za same sebe - molite ovu molitvu iskrenog srca i postat ćete dijete Božje:

Bože u nebu, priznajem da sam grešnik/grešnica i da ne ispunjavam standarde Tvoje pravednosti. Zaslužujem vječnu osudu zbog mojeg grijeha. Hvala Ti što me ne ostavljaš u tome stanju, jer vjerujem da si poslao Isusa Krista, Tvog jedinorođenog Sina, rođenog od djevice Marije, da za mene umre na križu, noseći na križ moju osudu. Vjerujem da je uskrsnuo trećeg dana te da sjedi s Tvoje desne strane kao moj Gospodin i Spasitelj. Stoga danas _____, 20 ____ . godine, potpuno se podlažem pod Gospodstvo Isusa.

Isuse, priznajem da si Ti moj Gospodin, Spasitelj i Kralj. Dođi u moj život kroz Tvoga Duha i promijeni me da postanem dijete Božje.

Odričem se svih stvari tame koje sam držao/držala u svom životu, i od ovoga dana više ne živim za sebe, nego za Tebe, koji si svoj život dao za mene, da mogu živjeti zauvijek.

Hvala Ti Gospodine; moj je život sada potpuno u Tvojim rukama, i prema Tvojim riječi, nikada se toga neću postidjeti.

Sada ste spašeni; postali ste Božje dijete. Cijelo se nebo raduje zajedno s vama u ovom trenutku! Dobrodošli u obitelj! Želio bih vam predložiti neke korake koje bi bilo korisno odmah poduzeti:

1. Podijelite to što ste učinili s nekim tko je vjernik. Pismo nas uči da je jedan od načina na koji pobjeđujemo tamu naše svjedočanstvo (vidjeti Otkrivenje 12:11). Pozivam vas da kontaktirate našu službu. Messenger International, na www.messengerinternational.org. Svakako bismo željeli da nam se javite.
2. Pridružite se dobroj crkvi koja naučava Riječ Božju. Postanite njezin član i ugradite se. Roditelji ne ostavljaju svoje novorođenče na ulici, govoreći mu: „Preživi!“ Vi ste sada beba u Kristu; Bog Otac je providio obitelj koja će vam pomoći da rastete. Ona se zove lokalna novozavjetna crkva.
3. Krstite se u vodi. Premda već jeste Božje dijete, krštenje u vodi je javna objava kako duhovnom tako i naravnom svijetu da ste svoj život predali Bogu kroz Isusa Krista. To je, isto tako, čin poslušnosti, jer je Isus rekao da nove vjernike trebamo krstiti „u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!“ (Matej 28:19).

Želim vam sve najbolje u novom životu u Kristu. Naša će služba redovno moliti za vas. A sada, živite ustrajno u istini!

DODATAK B

ZAŠTO KORISTIM TOLIKO RAZLIČITIH BIBLIJSKIH PRIJEVODA

Ponekad se postavi pitanje zašto koristim toliko različitih biblijskih prijevoda kao i zašto navodim samo dijelove stihova iz Pisma? Dopustite mi odgovoriti na ova pitanja:

1. Biblija je izvorno pisana s preko 11 000 hebrejskih, aramejskih i grčkih riječi. Međutim, prosječni prijevodi na engleskom jeziku koriste oko 6 000 riječi. Samo iz ove statistike možemo sa sigurnošću zaključiti da različite nijanse značenja mogu jednostavno iskliznuti i izgubiti se u prijevodu. Korištenje nekoliko engleskih izvora pomaže nam vratiti puno bogatstvo onoga što nam Bog govori.
2. Kad bih koristio samo jedan prijevod, a čitatelj poznaje stih, lako može propustiti značenje jer mu je stih poznat. Stoga različiti prijevodi smanjuju jednu takvu mogućnost te drže čitatelja usredotočenim na Pismo.
3. Dok pišem, obično pažljivo pročitam odabrani dio Pisma u najmanje pet do osam različitih prijevoda i onda odlučim koji od njih najbolje potkrepljuje smisao. Isto tako, ako prepričavam stih, pazim da je taj dio u skladu s cijenjenim prijevodom.
4. Razlog zbog kojeg ne koristim uvijek cijele stihove je stoga što je obilježavanje poglavlja i stihova dodano u Bibliju 1227. godine. Biblija nije izvorno pisana s tim poglavljima. Isus u evanđeljima mnogo puta navodi samo dio stihova iz Starog zavjeta.

ZA RAZMIŠLJANJE I RAZMATRANJE

1. Slažete li se ili se ne slažete da je način na koji dovršimo svoju trku u životu važniji od toga kako smo je započeli? Objasnite svoj odgovor.
2. Kako biste definirali „ustrajni duh“?
3. Što biste rekli da je pravo značenje Božje milosti? Je li se i na koji način povećalo vaše razumijevanje o milosti čitanjem ove knjige?
4. Kakvo značenje i primjenu ima za vas istina da kršćani trebaju „vladati u životu“ (vidjeti Rimljanima 5:17, TEV)? Kako se ta istina odnosi na vašu obitelj? Vaš posao? Vašu reakciju na bilo kakav izazov u životu?
5. Čini se da mnogi kršćani ne vladaju u životu? Što mislite što je razlog tomu?
6. Navedite neke od osnovnih stavova i djelovanja koja omogućavaju vjerniku da postane vladar u svakoj nevolji koja se može dogoditi u životu?
7. Kakav je sotonski plan u njegovoj igri koja je protivna vama (vidjeti Ivan 10:10)? Posljednjih dana ili tjedana, u čemu vidite djelovanje sotone u smislu da „ukrade, ubije i uništi“ u vašem životu?
8. Isus je rekao da ćemo imati nevolju u ovom svijetu, ali da je On „pobijedio svijet“ (vidjeti Ivan 16:33). Kako nam to pomaže da stvarno postanemo pobjednici i osvajači?
9. Kakve osobine ima netko tko je ponosan? Kakve osobine ima netko tko je ponizan?
10. Apostol Petar, poticao je Isusove sljedbenike da se „obuku u poniznost“ (1 Petrova 5:5). Kad se to primijeni na stvarni život, što mislite da to znači?

11. Navedite neke od taktika koje možemo koristiti da se odupremo đavlu?
12. Zašto je nevolja tako važna stvarnost u kršćanskom životu?
13. Kakvu ulogu ima molitva u životu ustrajnog kršćanina?
14. Kako biste opisali „žarku“ molitvu?
15. Zašto u nebu postoje različite vrste i razine nagrada?
16. Dok razmišljate o osnovnim temama ove knjige, u kojem području vašeg hoda s Bogom trebate pomoć Duha Svetoga kako biste raspirili „ustrajni duh“?

LISA BEVERE

KAD LAVICA USTAJE

Lavica ustaje iz svog drijemeža, veličanstvena slika snage, strasti i ljepote. Sama njezina prisutnost vlada krajolikom, štiti njezino mlado i daje snagu lavu. U skupinama, lavice djeluju kao jedna, utječući na svijet oko sebe.

I vi ste lavica

U knjizi Kad lavica ustaje, Lisa Bevere nudi život i sliku lavice kao strastven i nježan model za žene. Otkrivajući iznenađujuće osobine ovih prekrasnih stvorenja, Lisa stavlja izazov pred žene da se brinu jedna za drugu, da služe sa svrhom i budu odvažne u molitvi. Kroz ovu ćete poruku otkriti kako zaštititi svoje mlado i kako posuditi svoj glas onima koji su ušutkani.

Prepuna izvanrednih uvida o prirodi i obilja dubokih biblijskih poveznica s lavicom, knjiga Kad lavica ustaje poziv je ženama da se okupe kao strateška sila za dobro na zemlji.

Ova, kao i druga učenja dostupna su na:
www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

ĐAVLOV MAMAC

ŽIVJETI SLOBODNO OD SMRTONOSNE ZAMKE POVREDE

Često oni koji su uvrijeđeni niti ne znaju da su ulovljeni u zamku. Slijepi su za vlastito stanje jer su usredotočeni na ono loše učinjeno njima. Paralizirani su djelovati kao vjernici, ne vide pa se ne mogu osloboditi i stoga su nesposobni tražiti i primiti ono što je Bog pripremio za njih. Ova knjiga razotkriva đavlovu zamku – povredu kojom se služi kako bi vjernici ostali izvan Božje volje i daleko od prave sudbine u Kristu. Pitanje povrede – sama srž knjige Đavlov mamac, vrlo je često najteža prepreka s kojom se osoba mora suočiti i koju mora nadvladati. Vaš izbor

nije u tome hoćete li se uvrijediti ili ne, već kako ćete reagirati. Ova će vas poruka osnažiti tako da ostanete slobodni od povreda, omogućavajući vam da ostvarite nesmetani odnos s Bogom.

Ovu knjigu kao i druga učenja Johna i Lise Bevere (na vašem jeziku) možete učitati sa slijedećih stranica:

www.Messengerinternational.org
www.CloudLibrary.org

Dodatne izvore na mnogim jezicima možete pogledati i učitati sa stranice Youtube.com i Youku.com kao i sa zajedničkih stranica drugih medija.

USTRAJNI

SNAGA KOJA VAM JE POTREBNA DA NIKAD NE ODUSTANETE

Daljnje informacije o dijelovima programa učenja Ustrajni:

MP3 audio datoteke mogu se učitati na vaš audio player, smart phone ili računalo.

PDF digitalne datoteke mogu se učitati na vaš tablet ili računalo. Mogu se lako čitati, tiskati ili kopirati. Čak štoviše, možete kopirati i lijepiti iz teksta.

E-knjiga je digitalni format tiskane knjiga. Može se učitati i čitati na vašem tabletu/pad-u, računalu ili smart phone-u.

DVD. Ukoliko postoji razlog da ne možete gledati DVD na vašem DVD-playeru, pokušajte ga učitati na vaše računalo te otvoriti pojedinačne datoteke. Ukoliko i dalje imate probleme, potražite pomoć osobe koja zna s računalima te ju zamolite da vam otvori te datoteke kako biste ih koristili u svojim proučavanjima.

Sva vam se ova sredstva poklanjaju. Možete slobodno kopirati ovaj disk, kopirati materijale, slati bilo koju od ovih datoteka svojim prijateljima, kopirati i lijepiti tekst na dokumente u Wordu, slati učenja svojoj crkvi, učitavati ih na Internet kako bi ih drugi mogli koristiti. Dijelite ove resurse uvijek tamo gdje postoji glad za dobrim učenjima Božje riječi i za snažnim kršćanskim životom.

www.Messengerinternational.org

www.CloudLibrary.org

USTRAJNI

SNAGA KOJA VAM JE POTREBNA DA NIKAD NE ODUSTANETE

Knjiga koju sada držite u ruci dio je programa za učenje Johna Beverea. Čitanjem ove knjige te korištenjem pratećih materijala za proučavanje, koji su dostupni na priloženom DVD-u te kao učitavanja na Internetu, moći ćete proučavati svaki dio ove dinamične serije učenja koja mijenjaju život. Ako je proučite na pravi način, serija učenja utjecati će na vaš kršćanski hod i unaprijediti ga tako da možete učiniti više za Boga.

Potpuni program učenja sastoji se od slijedećih dijelova:

KNJIGA USTRAJNI

Jedini tiskani dio ovog programa učenja. To je knjiga koju držite u ruci. Elektronska izdanja knjige isto se tako nalaze na disku u obliku e-knjige i PDF formatu.

DISK USTRAJNI

Priloženi disk sadrži većinu materijala programa učenja u digitalnom obliku.

RADNA BILJEŽNICA USTRAJNI I VODIČ ZA PROUČAVANJE

Nalazi se na disku u obliku e-knjige i kao dokument u PDF formatu.

AUDIO KNJIGA USTRAJNI

Svih 18 poglavlja knjige Ustrajni možete čitati na svom jeziku u MP3.

SERIJA VIDEO UČENJA USTRAJNI

Primjerci video učenja Ustrajni nalaze se na ovom disku. Svih 12 serija dostupno je za učitavanje s Interneta.

SERIJA AUDIO UČENJA USTRAJNI

Svih 12 serija audio učenja dostupno je u MP3 formatu.

KNJIGA KAD LAVICA USTAJE

Nalazi se na disku u obliku e-knjige i u PDF formatu.

POKLON DVD USTRAJNI

Messenger
International
MessengerInternational.org

SNAGA KOJA VAM JE POTREBNA DA NIKAD NE ODUSTANETE

USTRAJNI

JOHN BEVERE

John Bevere vam osobno poklanja ovaj dvd. DVD će vam omogućiti pristup brojnim, moćnim izvorima koji će vam pomoći u daljnjem proučavanju ovog dinamičnog učenja i dijeljenju s drugima. Potičemo vas da dijelite ili kopirate bilo koji dio ovog kurikuluma! Možete datoteke slati drugima, dijeliti ih studentima, stavljati ih na Internet te tiskati ili kopirati. Ovaj je DVD posebno osmišljen kako bi nadahnuo i poticao sve kršćanske vjernike neovisno o tome gdje se nalaze.

Ova, kao i druga učenja, na hrvatskom jeziku, od Johna i Lise Bevere dostupna su na:

www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

Dodatni izvori na drugim jezicima dostupni su za čitanje i učitavanje na Youtube.com & Youku.com, kao i na stranicama zajedničkim s drugim medijima.

„Bog nije začetak nevolje, nego je koristi
kako bi nas ojačao za veće pobjede.
On nas nikada ne vodi u oluju a da nam nije
dao snagu za nadvladati je.“

-JOHN BEVERE, Ustrajni

Vi već imate sve što je potrebno da završite dobro!!

Kršćani nisu zamišljeni da bi tek „preživljavali.“ Vi ste stvoreni uzdići se iznad nevolje i pokazati se u svoj veličini! U ovoj snažnoj knjizi, John Bevere, autor uspješnica, istražuje što je sve potrebno da bi se završilo dobro. Knjiga *Ustrajni* više je od strategije preživljavanja; ona vam nudi svjež, novi svjetonazor, jedan koji oduševljeno izjavljuje zajedno s apostolom Pavlom: „Uživam u teškoćama.“ Njezine, na Bibliji utemeljene istine opremiće vas za cvjetanje u svakom dobu vašeg života.

Pridružite se i doživite knjigu *Ustrajni!*

JOHN BEVERE je popularan govornik na konferencijama i u crkvama, a njegova služba *Messenger International* pruža resurse onima koji žele razumjeti i primijeniti Božja načela. Njegove se knjige prevode na preko šezdeset jezika, a njegov tjedni televizijski program, *The Messenger*, emitira se diljem svijeta. John je autor uspješnica kao što su knjige *Davlov mamac*, *Bliže Bogu*, *Pod zaštitom*. Johnova žena, Lisa, isto je tako autorica uspješnica i govornica. Zajedno sa svojom obitelji žive u državi Colorado.

POKLON DVD USTRAJNI

Ova, kao i druga učenja dostupna su na:
www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

Syloam

ministri inazh resour
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

Ova knjiga je od Autora
poklon i ne smije se prodavati!

Pratiite John Bevere-a na
Facebooku i Twitteru.